

Giới thiệu Thơ Tình Trong Gió

Thể Loại: Thanh Xuân Vườn Trường, Thanh Mai Trúc Mã, Từ Đồng Phục Đến Áo Cưới, Ngọt, HE,...

Tình Trạng Bản Gốc: Hoàn (88 Chương + 34 Phiên Ngoại)

Trans|Edit: Yi

1. Soái ca nổi tiếng ở trường cao trung số 3 là một người trầm tĩnh, học giỏi cực kì. Cũng vì thế cho dù là một người lạnh lùng nhưng các thiếu nữ vẫn cuồng nhiệt truy đuổi.

Mãi cho đến một ngày, thấy được cảnh chàng nam thần ấy vì một bài toán mà khiến một nữ sinh khóc nức nở, không còn cô gái nào dám lân la lại hỏi bài.

Sau đó vào một đêm nọ, cô gái ấy ngồi bất chéo chân, ngón tay mảnh mai tùy ý gõ lên mặt bàn: "Cậu phải giúp tớ giải ra bằng được đáp án đấy nhé, giải không ra tớ bắt cậu ở đây luôn."

Thanh âm vừa dứt, học bá đẹp trai kiêu lười đang tính cúi xuống chép đáp án liền quăng bút: "Khó quá, giải không ra."

2. Lục Kinh Tà đứng hút thuốc trong hẻm bị Tổng Kiêu Kiêu phát hiện, Tổng Kiêu Kiêu ngay lập tức uy hiếp: "Chỉ cần cậu cầu xin tớ, tớ hứa sẽ không nói với ai về vụ này, hmm?"

Vô số đêm sau này, cô bị anh ghi chặt, đôi môi mỏng nhẹ thủ thi bên tai: "Chỉ cần em cầu xin anh, anh hứa sẽ tha cho em, hmm?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Sau lễ Quốc Khánh, chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm tại thành phố D vô cùng lớn, một cơn gió lạnh len vào cổ ngay khi vừa mở cửa, Tổng Kiêu Kiêu vô thức co người lại. Vương Tuệ Lâm vừa ra khỏi bếp sau khi ăn sáng, thoáng thấy bóng cô, bà nhíu mày trách móc: "Con bé này, mặc nhiều quần áo vào một chút."

"Con mặc tận ba lớp đấy nhé." Áo lót, áo thun thêm cả áo khoác đồng phục.

Vương Tuệ Lâm liếc cô, bực bội nhét túi đồ ăn sáng vào tay cô: "Con đợi đã, để mẹ lấy thêm quần áo cho con."

Tổng Kiêu Kiêu nghe bà nói đi lấy thêm đồ cho mình thì đuôi mày chột nhướn lên, đợi Vương Tuệ Lâm vào phòng ngủ, cô nhanh chân chuồn ra khỏi cửa, vừa chạy vừa hét: "Mẹ, trễ mất rồi, con đi trước đây!"

Vương Tuệ Lâm lấy đồ ra rồi lập tức đuổi theo, nhưng người đã đi không thấy bóng dáng, chỉ nghe mấy âm thanh "lạch cạch lạch cạch" dưới lầu, bà la lớn: "Con à, mặc thêm đồ đã rồi hãy đi!"

Không thấy ai trả lời, bà lại nói: "Đừng quên đưa bữa sáng cho Kinh Tà đấy!"

"Biết rồi!" Phía dưới nhanh chóng truyền lên câu trả lời của Tổng Kiêu Kiêu.

Vương Tuệ Lâm nghe thấy, đôi mày ngài chột nhếch lên. Con bé điên này, bắt nó mặc thêm đồ nó liền giả điếc.

Tổng Khánh Quốc vừa bước ra từ phòng ngủ thì thấy Vương Tuệ Lâm đang ngồi nhíu mày, ông hỏi với giọng điệu quen thuộc: "Con bé kia lại làm bà tức giận sao? Đợi khi nào nó về, tôi sẽ trừng phạt nó."

"Trừng phạt cái gì mà trừng phạt, ông thử trừng phạt nó xem, tôi cũng sẽ trừng phạt ông."

Thanh giọng của Tổng Khánh Quốc mang theo chút ám ức: "Tôi đây đều vì bà cả."

"Hai cha con các người cứ như sao hỏa va vào trái đất vậy, yên ổn một chút cho tôi nhờ đi."

Sau khi ra khỏi chung cư, Tổng Kiêu Kiêu nhìn thấy Lục Kinh Tà đang đứng tại bồn hoa cách đó không xa.

Chàng thiếu niên có thân hình hơi gầy, mái tóc đen ngắn, vừa gọn gàng lại tràn đầy sức sống. Đôi chân dài hấp dẫn được mặc trong bộ đồng phục xanh trắng, bên dưới phôi cùng đôi giày thể thao trắng xám, toàn thân mang lại cảm giác vô cùng sạch sẽ ưu tú.

"Lục Kinh Tà." Cô hét lên với cậu. "Tại sao cậu không đợi tớ ngay cửa?"

Thiếu niên thanh gầy quay đầu lại nhìn cô.

Thân là nam sinh, vậy mà làn da của cậu lại trắng như muốn phát sáng, mịn màng đến mức không nhìn thấy lỗ chân lông, càng lớn khuôn mặt càng anh tuấn. Ngay cả khi cô biết cậu đã hơn mười năm, cũng không thể phủ nhận chàng trai này quả thực rất đẹp, cho nên không có gì ngạc nhiên khi từ bé cậu đã cực kỳ nổi tiếng.

"Ồ đây cũng vậy thôi." Thanh âm trầm ấm và nặng nề, hòa với chất giọng trầm khàn của thiếu niên đang trong thời kỳ vỡ giọng.

Tổng Kiều Kiều đưa túi đồ ăn sáng của mình ra trước mặt cậu: "Này, của cậu."

Lục Kinh Tà nhận lấy bữa sáng một cách thuần thục, cả hai cùng nhau ra khỏi tiểu khu. Cậu vừa đi vừa bóc quả trứng trong tay, ngón tay của cậu thon dài mà mảnh khảnh, làm nền cho màu vàng của vỏ trứng kia, nhìn đẹp đến nao lòng. Sau khi tách lòng trắng với lòng đỏ, cậu đưa lòng trắng cho cô.

Tổng Kiều Kiều lấy lòng trắng trứng cậu đưa, nhai hai ba cái rồi nuốt xuống bụng. Cô rất thích ăn trứng nhưng chỉ ăn lòng trắng, vì ăn lòng đỏ cô sẽ mắc nghẹn, thế nên lòng đỏ luôn do cậu xử lý.

Từ Cầm nhú mày nhìn vào mấy tờ giấy trắng trên bàn, khi Tổng Kiều Kiều xuất hiện ngoài hành lang, đôi mắt cô chợt sáng lên: "Kiểu nhi, mau lại đây cùng nhau chép bài."

Tổng Kiều Kiều: "...". Cái gì mà cùng nhau chép bài chứ, rõ ràng cô ấy chỉ đang chờ cô chép lại bài của Lục Kinh Tà.

Cô đặt cặp sách xuống, thuần thục đưa tay về phía Lục Kinh Tà, Lục Kinh Tà nhìn cô, trong đôi mắt yên tĩnh ánh lên một tia cảm xúc. Nhưng cuối cùng, cậu vẫn đưa bài trong cặp cho cô, hành động giữa hai người trông rất tự nhiên. Dù sao, bài tập về nhà của Lục Kinh Tà đều bị cô chép từ năm nhất cao trung sang đến năm ba cao trung rồi.

Tổng Kiều Kiều không phát hiện ra sự bất thường ấy, sau khi lấy được bài, cô chạy đến chỗ của Từ Cầm rồi ngồi xuống chép miệt mài. Chép ABCD đối xứng, chép kết quả phương trình đối xứng, đề bài quá khó, không cần phải động não suy nghĩ.

Mười phút sau, Tổng Kiều Kiều hài lòng đặt bút xuống, thổi một hơi sạch sẽ lên mặt giấy: "Xong rồi."

Từ Cầm sau đó cũng buông bút, đột nhiên nói: "Kiểu Kiều, tớ cảm thấy thật tuyệt khi được làm bạn với cậu."

Tổng Kiều Kiều đang mải mê cõ tay đau nhức của mình, nghe những lời này, cô quay sang nhìn với vẻ mặt hoảng hốt: "Hà?"

"Nếu không làm bạn với cậu thì sao tớ được chép bài của học bá chứ?"

Tổng Kiều Kiều: "...".

Đúng lúc này, Kỳ Vĩ mang một mớ tóc rối bù bước vào, miệng ngập liên tục: "Chào buổi sáng."

Vài người trong lớp ngược lên nhìn, Tổng Kiều Kiều nói: "Cậu ta nhất định lại thức cả đêm chơi game nhỉ?"

Từ Cầm gật đầu, ai mà không biết Kỳ Vĩ nổi tiếng là một anh chàng nghiện internet chứ.

Kỳ Vĩ nhìn cả hai rồi cất giọng: "Kiểu Kiều thật hiểu tớ."

Tổng Kiều Kiều liếc cậu ta, không thèm phản ứng lại. Đến khi Kỳ Vĩ nhìn thấy mấy tờ bài tập trước mặt bọn họ, liền tiện tay vỗ nhẹ lên đầu Tổng Kiều Kiều: "Cậu lại chép bài à? Cứ thế này thì làm sao cải thiện được điểm số chứ?"

Tổng Kiều Kiều nhìn lên mắng: "Kỳ Vĩ, cậu bị ngứa chỗ nào sao?"

Kỳ Vĩ nhìn cô: "Kỳ Vĩ cái gì mà Kỳ Vĩ, còn không biết gọi thêm một tiếng 'ca'."

"Cậu xứng đáng sao? Cút!"

"Cút thì cút." Kỳ Vĩ lập tức quăng cặp trên bàn, cầm cái chai rỗng của mình lên rồi nói với Lục Kinh Tà: "Đi, đi lấy nước nóng với tớ."

Nghe thấy vậy, Tổng Kiều Kiều cũng nhanh tay lấy chai nước rỗng bên cạnh đưa cho Lục Kinh Tà: "Sáng nay tớ quên đổ nước rồi, đúng lúc cậu đi thì đồ giúp tớ với."

Kỳ Vĩ giữ tay cô lại: "Thừa cơ sai khiến người khác."

Tổng Kiều Kiều đưa nắm đấm lên: "Cũng không ai nhờ cậu đỡ, cậu đừng có mà nhảm nhí."

Lục Kinh Tà đưa tay xoa xoa mái tóc của Tống Kiều Kiều vừa bị Kỳ Vị vò lúc nãy, sau đó lấy chai nước rỗng trên tay cô rồi nói với Kỳ Vị: "Đi thôi."

Kỳ Vị ôm vai Lục Kinh Tà rồi đi, thì thầm: "Con nhỏ đó thật nóng tính, cứ như sủng thần công vậy."

Lục Kinh Tà gỡ tay cậu ta xuống: "Cậu không thể bắt chộc ghẹo cậu ấy lại sao?"

"Chuyện này không được, mỗi khi nhìn vào tóc của cậu ấy, tớ thấy rất thú vị."

Lục Kinh Tà liếc cậu ta một cái, Kỳ Vị ngay lập tức đầu hàng: "Được được được, không trêu chọc nữa không được sao?"

Tầm mắt của Kỳ Vị chọt rơi vào chai nước của Tống Kiều Kiều trên tay Lục Kinh Tà: "Này, tớ nói này anh trai, mọi người đều là bạn bè cả, cậu không thấy cậu đối xử với con nhỏ đó quá tốt rồi sao?"

Lục Kinh Tà trả lời một cách lãnh đạm: "Vậy sao?"

Kỳ Vị: "..."

"Cậu cũng muốn tớ đối xử tốt với cậu?"

Kỳ Vị: "Tớ không có, tớ không có."

Từ Cầm nhìn theo bóng lưng vừa đi của hai người kia, giọng điệu hâm mộ: "Này, cậu nói xem, tại sao tớ lại không có một thanh mai trúc mã là học bá như Lục Kinh Tà chứ?"

Tống Kiều Kiều xếp bài tập của Lục Kinh Tà lại một cách ngay ngắn: "Thế Sở Nhập Ngô không phải à?"

Từ Cầm giờ giọng khinh bỉ: "Tớ công nhận cậu ấy là học bá, nhưng tuyệt đối không phải thanh mai trúc mã."

"Hai người đều là bạn học từ năm nhất sơ trung mà, tính ra cũng vậy thôi."

"Thôi đi."

Lục Kinh Tà đi lấy nước về, thấy Tống Kiều Kiều vẫn đang ngồi chơi với Từ Cầm, cậu đặt chai nước lên bàn, nói với cô: "Sắp học tới nơi rồi còn chưa về chỗ."

Tống Kiều Kiều đảo mắt nhìn sang chiếc đồng hồ lớn trên bảng đen, sau đó quay lại chỗ ngồi. Cô ôm chai nước trong tay, lòng bàn tay đang lạnh phút chốc liền ấm áp. Đột nhiên nhớ tới gì đó, cô "ah" lên rồi nói: "Bài tập của tớ kẹp trong sách giáo khoa của cậu rồi."

Lục Kinh Tà mở sách giáo khoa ra, quả nhiên thấy một chồng bài tập được xếp ngay ngắn, cậu "uhm" một tiếng.

Sau một lúc, đại diện mỗi nhóm bắt đầu hỏi nhau thu lại bài tập.

Qua chín giờ sáng, nhiệt độ bắt đầu nóng lên, những tia nắng mặt trời rực rỡ chiếu rọi ngoài khung cửa. Tống Kiều Kiều ngồi cạnh cửa sổ, ánh nắng ấm áp khiến người ta cảm thấy thật uể oải. Duỗi tay ra ôm đầu, thoáng đưa mắt nhìn giáo viên vật lý trên bục giảng, ông ấy vẫn đang chuyên tâm giải thích mấy bài tập.

Tầm mắt cô lại rơi trên khuôn mặt của Lục Kinh Tà, cậu ấy ngồi rất nghiêm chỉnh, sống lưng thẳng tắp, mắt đang nhìn giáo viên vật lý, xương quai hàm nhẵn mịn mà góc cạnh, đôi môi mỏng hồng hào khỏe mạnh đang nhếch nhẹ. Từ góc độ này, nét nghiêng của cậu ấy quả là kinh điển.

Nhưng dù cho mỹ sắc có hơn người vẫn khó mà ngăn nổi cảm giác đi gặp Chu Công. Cô nghĩ dù sao giáo viên vật lý cũng không để ý đến mình, thế là các dây thần kinh từng bước thả lỏng, đôi mắt to vừa phải theo bản năng dần khép lại.

Khoảnh khắc khi cô vừa chợp mắt, đôi đồng tử đen nhánh sâu xa của Lục Kinh Tà lóe lên một tia sáng, tầm mắt đang chăm chú trên người giáo viên vật lý chuyển qua khuôn mặt cô.

Cô đang ngủ rất ngoan, khuôn mặt trắng ngần nhỏ như lòng bàn tay, vài sợi tóc đen mềm rơi ngẫu nhiên trước trán. Đôi mắt khép hờ lúc này có chút lay động, hàng mi vừa dài vừa cong giống như một cánh quạt nhỏ dày, cặp môi đỏ mọng khẽ hé mở, thoáng lộ hàm răng trắng.

Ngón tay thon dài đang cầm bút của Lục Kinh Tà hơi dừng sức, đôi mắt không cảm xúc nhất thời yên tĩnh mà sâu xa. Một lúc sau, bờ môi mỏng của cậu nhẹ phác họa một đường cong, di chuyển thân mình một chút, vừa hay chắn ngang tầm nhìn của giáo viên vật lý.

Tống Kiều Kiều ngủ một giấc không dài, có thể do bất an mà chỉ một lúc sau đã tỉnh. Cô nhìn thấy bóng lưng của Lục Kinh Tà trong nháy mắt quay lại thẳng tắp, liếc nhìn phía trên bục giảng liền hiểu rõ, cô đưa tay chọc nhẹ vào lưng cậu ấy.

Sống lưng nghiêm chỉnh của Lục Kinh Tà nhất thời cứng đờ, cậu nghiêng đầu về phía cô: "Dậy rồi?"

Tổng Kiều Kiều chớp chớp mắt rồi gật đầu: "Cám ơn."

Khi cô chớp mắt, trong đôi đồng tử của Lục Kinh Tà ánh lên một tia sáng, cậu lặng lẽ dời tầm mắt đi, lạnh nhạt "uhm" một tiếng rồi nói: "Dậy rồi thì sửa bài tập đi."

"Sửa... sửa bài tập?" Cô thậm chí còn không hiểu thì sửa thế nào chứ?

Cô nghĩ gì đó, rồi nghiêng người về phía cậu ấy, nhỏ giọng: "Tớ trực tiếp lấy bài của cậu chép là được rồi."

Lục Kinh Tà nhìn cô: "Có cần tớ giải thích cho cậu không?"

Tổng Kiều Kiều nghe vậy liền lắc đầu: "Không cần không cần, cậu nói với tớ thì tớ cũng không hiểu, chỉ bằng cứ chép trực tiếp của cậu."

Lục Kinh Tà: "Nếu ba cậu biết thì nhất định sẽ dạy cho cậu một bài học đấy."

Tổng Kiều Kiều nhìn vào đôi mắt lạnh lùng kia, bất chợt mỉm cười: "Chỉ cần cậu không nói thì ba tớ sẽ không biết, chắc chắn cậu sẽ không phản bội tớ, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Vào buổi trưa, ánh nắng mặt trời ngày càng gay gắt, Từ Cẩm xoay người nằm sấp xuống bàn học của Tổng Kiều Kiều: "Cái thời tiết quỷ quái này, sáng sớm thì lạnh công, đến giữa trưa lại nóng muốn chết. Đi, đi cùng tớ xuống căn tin, tớ mời cậu ăn kem."

Tổng Kiều Kiều liếc đôi môi khô khốc: "Tớ muốn ăn kem que."

"Được."

Hai người cùng nhau xuống căn tin, dưới đây đang đặc biệt đông đúc, thoạt nhìn chỉ thấy toàn đầu người, phải vô cùng vất vả mới lấy được hai cây kem rồi tính tiền. Cả hai không về lớp mà ngồi xuống một cái ghế cách đó không xa.

Cắn một miếng, thứ kem lạnh bốc khói men theo cổ họng rơi xuống, một cảm giác sáng khoái không diễn tả thành lời xông thẳng lên đỉnh đầu: "Thật con mẹ nó tuyệt vời."

Tổng Kiều Kiều xị mặt nhìn Từ Cẩm: "Con gái con đũa không thể nói chuyện tốt đẹp hơn một chút à?"

Từ Cẩm về mặt kinh ngạc: "Cậu khẳng định sao?"

Tổng Kiều Kiều mỉm cười châm chọc: "Không khẳng định."

Hai người hihihaha với nhau một hồi, đột nhiên cặp mắt của Từ Cẩm mở to rồi chỉ về phía hành lang lầu ba đối diện, nói với cô: "Cậu nhìn kia."

Tổng Kiều Kiều thuận miệng hỏi: "Nhìn cái gì?"

Trên dãy hành lang lầu ba có một vài nam sinh lớp họ đang đứng, cũng không biết đang nói chuyện gì. Trong đó, người thu hút sự chú ý nhất chính là chàng trai có vóc dáng cao nhất. Cậu dựa vào lan can, vì trời nóng mà áo khoác đồng phục mở ra thoải mái, để lộ chiếc áo phông trắng bên trong, vạt áo tùy ý bay hừng hờ trong gió.

"Thật ra thì Lục Kinh Tà rất đẹp trai, nữ sinh trường chúng ta thích cậu ấy cũng rất nhiều."

Tổng Kiều Kiều cắn một miếng kem, gật đầu đồng ý. Cô và Lục Kinh Tà lớn lên cùng nhau, nhưng từ lúc bắt đầu học tiểu học cô đã chứng kiến sự nổi tiếng đó rồi. Cậu ấy đẹp trai, đáng người cao ráo, thành tích lại tốt, nữ sinh không thích mới lạ.

"Nhưng mà cậu ấy có một điểm không tốt."

Không tốt? Tổng Kiều Kiều nhướn mày nhìn về phía Từ Cẩm: "Cậu ấy có cái gì không tốt?"

"Chính là quá trầm tình, quá có khoảng cách."

Tổng Kiều Kiều: "Vậy sao? Sao tớ thấy vẫn ổn nhỉ?"

"Cậu và cậu ấy lớn lên cùng nhau, đương nhiên cảm thấy ổn rồi."

Tổng Kiều Kiều: "..."

"Này, nhưng thật ra tớ thấy Lục Kinh Tà đối xử với cậu rất tốt. Trong lớp chúng ta, cô gái nói chuyện với cậu ấy nhiều nhất chính là cậu."

"Đó chẳng phải những gì cậu vừa nói sao? Tớ lớn lên cùng cậu ấy?"

Từ Cẩm: "..."

Tiết học cuối cùng kết thúc lúc hơn năm giờ, mặt trời đỏ rực dần lặn mình xuống phía Tây, ánh tà dương chiếu rọi góc sân trường đang yên tĩnh phút chốc bỗng trở nên náo nhiệt. Bên ngoài hành lang học sinh bắt đầu tụm năm tụm ba, âm thanh cãi nhau ồn ào huyên náo không dứt bên tai.

Kỷ Vĩ bước vào lớp, hét to với Tổng Kiều Kiều: "Tổng Kiều Kiều, cậu xong chưa?"

Tổng Kiều Kiều nhét vội sách giáo khoa vào cặp, miệng trách móc: "Sắp rồi sắp rồi, gấp gì chứ?"

"Sao lại không gấp, Thanh Nghiên vẫn đang đợi chúng ta kìa?"

"Đến rồi đây." Tổng Kiều Kiều hẹn Từ Cẩm thứ hai gấp lại, sau đó cô liền chạy ra chỗ bọn họ.

Tới trước cổng trường quả nhiên thấy Triệu Thanh Nghiên đang đứng đó, Kỷ Vĩ khoác vai cậu ta: "Tốc độ của cậu cũng nhanh thật."

"Không phải tớ nhanh, mà là các cậu chậm." Triệu Thanh Nghiên nói băng quơ.

Kỷ Vĩ ngay lập tức tận dụng kẽ hở, nhìn Tổng Kiều Kiều: "Cậu nhìn xem, người ta nói cậu chậm kìa."

"Tớ..."

"Cậu cậu cậu, cậu cái gì mà cậu, bớt giải thích lại đi."

Tổng Kiều Kiều lấy cặp đánh cậu ta một phát: "Ngày nào cũng hỏi như vậy."

"Ai bảo cậu không nhanh lên chứ?"

"Tớ đã rất nhanh rồi đấy."

"Tốc độ của cậu như rùa mà nhanh sao?"

"Cậu nhiều lời quá, toàn nói mấy thứ vô nghĩa."

"Này, cậu có thôi đi không?"

"Sao, muốn đánh nhau hả?"

"Có tin tớ đánh cậu đến đi cũng không nhận ra không?" Kỷ Vĩ ngay lập tức xắn tay áo lên.

Triệu Thanh Nghiên nhìn hai người cãi nhau phía trước, không nhịn được bật cười: "Hai đứa này đánh nhau từ nhỏ tới lớn, mỗi khi ở cạnh liền gây nhau."

Đôi môi của Lục Kinh Tà cong lên một chút, ánh mắt nhìn về phía Tổng Kiều Kiều ôn hòa một cách bất thường.

Khi Tổng Kiều Kiều về đến nhà thì thấy Vương Tuệ Lâm và Tổng Khánh Quốc đang bận rộn trong bếp. Không cần nhìn cũng biết, nhất định lại một người nấu một người phụ, không hài hòa cho lắm.

Sau khi thay giày cô liền hét to vào bếp: "Ba mẹ, con về rồi!"

Vương Tuệ Lâm mang canh cá ra: "Về rồi sao, mẹ nấu canh cá này, mau rửa tay rồi ra ăn cơm."

Tổng Kiều Kiều ngửi thấy mùi canh cá, sau khi nghe xong liền ném cặp lên ghế sofa, chạy vào phòng tắm: "Đến ngay."

Vương Tuệ Lâm nhìn bộ dạng vội vã của con gái mà không khỏi buồn cười, Tổng Khánh Quốc cũng mang đồ ăn ra, thấy vậy nói: "Lớn rồi mà vẫn còn hấp tấp hấp tấp."

Tổng Kiều Kiều vừa ra liền nghe ba già nói mình hấp tấp, cô thoáng cúi mặt.

"Được rồi, mau ngồi xuống ăn com đi."

Vương Tuệ Lâm múc một chén canh cá cho cô: "Húp chút canh trước khi ăn, ăn nhiều cá sẽ trở nên thông minh, bỏ não."

Tổng Khánh Quốc liếc nhìn cô, hỏi: "Thành tích học tập gần đây thế nào?"

Tổng Kiều Kiều: "Còn có thể nào?"

"Cái gì gọi là còn có thể? Thử hạng thì sao? Đã cải thiện chưa?"

Tổng Kiều Kiều nhìn về phía Vương Tuệ Lâm như cầu xin sự giúp đỡ.

"Con xem mẹ con làm... ui..." Đang nói, Tổng Khánh Quốc thở hắt ra một hơi, ông chà chà chỗ bị cẩu, khuôn mặt nghiêm túc lúc này lập tức trở nên đáng thương, ông hỏi: "Bà này, bà cẩu tôi làm gì?"

Vương Tuệ Lâm liếc ông: "Ông không để con gái ăn một bữa ngon được à?"

Tổng Khánh Quốc: "Không phải tôi đang quan tâm thành tích học tập của nó sao?"

"Cứ phải quan tâm lúc nó đang ăn com mới được?"

Tổng Khánh Quốc: "..."

Tổng Kiều Kiều âm thầm cầm chén canh lên, kinh nghiệm nói cho cô biết, lúc này cô phải cố gắng ăn thật ngon.

Sau bữa tối, Tổng Kiều Kiều giúp Vương Tuệ Lâm thu dọn chén đĩa. Tổng Khánh Quốc đang đeo tạp dề, thấy cô vào lại nhớ đến chuyện ban nãy, liền nói: "Chuyện vừa rồi ba nói con không được xem nhẹ, thử hạng của con vẫn trên một trăm?"

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới, dè dặt gật gật đầu: "Uhm."

Tổng Khánh Quốc nhăn mặt: "Con nhìn con xem, rồi nhìn sang gia đình của Kinh Tả kia. Cả nhà người ta đều giỏi, gia đình ai cũng có năng lực bậc nhất. Còn con thì hay rồi, đến tên cũng không leo nổi lên hạng năm mươi."

"Cái đó... cho dù cậu ấy có tài giỏi thế nào đi nữa cũng không phải con ruột." Tổng Kiều Kiều nhỏ giọng lầm bầm.

"Con đang lầm bầm cái gì đấy?"

Tổng Kiều Kiều lập tức lắc đầu: "Không có gì."

"Thôi được rồi, mau quay lại làm bài tập đi."

Tổng Kiều Kiều "uhm" một tiếng rồi đặt mâm xuống rồi đi, Tổng Khánh Quốc nhìn thấy chỉ biết lắc đầu bó tay.

Sau khi về phòng, Tổng Kiều Kiều mang hết đồng bài tập ra làm, không nên tiếp tục chép bài của Lục Kinh Tả nữa. Vừa mới bỏ bài vào cặp, di động trên bàn đột nhiên "ding--" một tiếng.

Tin nhắn của Lục Kinh Tả hiện trên màn hình.

_ Làm bài tập xong chưa?

Tổng Kiều Kiều nghĩ gì đó, rồi nhắn lại:

_ Vẫn còn vài bài, làm xong rồi sao?

_ Không làm bài tập toán?

_ Có.

_ Bằng cách nào?

_ Nhiều lắm.

_ Gửi qua cho tớ, tớ chỉ cậu.

_ Chụp bài của cậu gửi qua tớ chép.

Hai tin nhắn hiện lên cùng lúc trong hộp thoại của mỗi bên, Tổng Kiều Kiều nhìn thấy liền bật cười, cô gửi một tin nhắn thoại cho Lục Kinh Tả.

Lục Kinh Tả đặt cây bút trong tay xuống rồi nhấn vào tin nhắn cô vừa gửi.

_ Tà ca, trực tiếp gửi bài của anh cho em chép đi.

Âm cuối bị cô cố tình kéo ra thật dài, cực kỳ mềm mại. Cậu nghe được hàm ý nhỉnh bợ bên trong, thường ngày cô đều gọi cả họ lẫn tên, chỉ khi nào có chuyện nhờ vả mới lấy lòng gọi Tà ca.

Lục Kinh Tả bật cười, nhấn vào nút thu âm: "Dạy cậu làm bài chẳng phải tốt hơn sao?"

Tổng Kiều Kiều nghe xong liền đáp lại: "Cậu không có khả năng dạy tớ đâu."

"Tớ còn chưa dạy thì sao cậu biết?"

"Vì tớ vẫn tương đối hiểu bản thân." Tổng Kiều Kiều thành thật.

"Chúng ta cứ từ từ thôi, tớ sẽ giải thích cho cậu."

Đôi mày thanh tú của Tổng Kiều Kiều nhíu lại, cô có chút không hiểu gần đây Lục Kinh Tả bị sao. Lúc trước cô vẫn thường chép bài của cậu, cậu cũng không nói gì, nhưng từ khi lên năm ba cao trung thì cậu có vẻ không mấy hài lòng khi đưa bài cho cô chép.

"Có phải cậu không muốn cho tớ chép bài nữa?"

Không đợi bên kia hồi âm, cô tiếp tục: "Cậu không nên hứa rồi thất hứa như vậy, không nhớ lúc trước khi học năm nhất cao trung cậu đã nói gì sao?"

Năm nhất cao trung? Lòng mày Lục Kinh Tả nhướng lên một chút, cô vẫn còn nhớ những chuyện khi đó sao?

"Rõ ràng trước kia cậu đã đồng ý với tớ, chỉ cần tớ giúp cậu ngăn cản đào hoa thì sau này bài tập về nhà tớ cứ chép thoải mái. Lúc đó vì phối hợp với cậu mà tớ đã tận dụng hết kỹ năng diễn xuất cả đời của mình đấy."

"Cậu là đồ lừa đảo!"

Tổng Kiều Kiều chất vấn liên tục.

Lục Kinh Tả dờ khóc dờ cười, cô hoàn toàn hiểu sai ý cậu rồi. Ngẫm nghĩ gì đó, cậu liền nhấn nút gọi video.

Tổng Kiều Kiều bên kia bị dọa một phen vì cuộc gọi video đột ngột này, bàn tay giữ điện thoại run lên không vững. Cô nhấn đồng ý rồi để di động dựa vào tường, khuôn mặt của Lục Kinh Tả xuất hiện trên màn hình.

"Làm sao?"

"Cậu nghĩ tớ không muốn đưa bài tập cho cậu chép?"

"Không phải à?"

"Đương nhiên không phải."

"Vậy thì vì cái gì? Chẳng phải trước giờ vẫn chép rất bình thường sao?"

"Trước kia là năm nhất cao trung và năm hai cao trung, có chép cũng không sao. Nhưng bây giờ đã lên năm ba cao trung rồi, nếu cậu không cố gắng thì không kịp mất. Cậu nghĩ xem, lỡ ngày 5 tháng 6 năm sau cậu thi không tốt thì phải làm thế nào?"

Tổng Kiều Kiều trầm mặc, sau một lúc cô mới lặng lẽ lấy đồng bài tập vừa nhét vào ra: "Được rồi, cậu không cần nói nữa. Tớ học, tớ học được chưa?"

Lục Kinh Tả nở nụ cười: "Đầu tiên chúng ta xem qua mấy bài toán hôm nay đi."

"Ah, bài này hơi khó đấy, đã biết $M = \{x|-2\ldots\}$."

Lục Kinh Tả nhìn cô nhăn mặt đọc đề, khóe miệng chọt cong lên. Rõ ràng chỉ là một câu hỏi đơn giản, nhưng trông điệu bộ của cô lúc này giống như đang đối mặt với kẻ thù vậy, cậu cười nhẹ một cái, cất giọng ôn hòa phân tích: "Căn cứ vào M cùng với $N = M$, ta thấy N không lớn hơn M . Vì vậy ta có thể liệt kê, khi $N = \{\emptyset\}$ thì $a = 1 > 2a - 1$ và $a > 2$. Vì vậy giá trị của $a < 3$, hiểu chưa?"

Tổng Kiều Kiều đưa tay nâng má, theo tiềm thức cắn cắn đầu bút: "Cậu để tớ bình tĩnh lại đã."

Lục Kinh Tả nhìn dáng vẻ cô cắn bút, theo bản năng muốn nhắc cô đừng cắn nữa. Nhưng lại thấy khuôn mặt trầm tư kia, lo sợ sẽ làm xáo trộn mạch suy nghĩ của cô nên cậu đành im lặng.

Khoảng nửa phút sau, Tổng Kiều Kiều "ah" một tiếng rồi nhìn lên.

Lục Kinh Tả cất giọng ôn hòa: "Hiểu rồi sao?"

Giây tiếp theo khuôn mặt Tống Kiếu Kiếu liền buồn như đưa đám: "Không, vẫn không hiểu."

Sau khi Lục Kinh Tả kiên nhẫn giải thích mấy lần, Tống Kiếu Kiếu vẫn nói không hiểu, cô ném cây bút lên bàn, thanh âm nghẹn ngào: "Tớ không hiểu!"

Lục Kinh Tả hơi sừng sốt, nóng lòng nhìn bộ dạng tủi thân của cô. Cúi đầu đặt bàn tay trắng thon lên khoe miệng, sau hai giây liền ngẩng đầu, thanh âm mang theo ý cười: "Không hiểu thì không hiểu, có gì phải khóc chứ?"

"Tớ không hiểu..."

"Không sao cả, tớ nói thêm mấy lần nữa cũng được."

"Cậu đã nói nhiều lắm rồi, nhưng tớ vẫn không hiểu. Thật khó hiểu, quá khó hiểu. Tớ không thể chép đáp án được sao?"

"Không."

Tống Kiếu Kiếu thở một hơi nặng nề, bực bội vò đầu: "Toán học chính là khắc tinh của tớ!"

Lục Kinh Tả ngược tầm mắt lên nhìn cô: "Không phải vật lý tổng hợp mới là khắc tinh của cậu sao?"

Tống Kiếu Kiếu đột nhiên không muốn nói nữa. Cô đưa tay giữ đầu, vừa nghe vừa xoay bút: "Lục Kinh Tả, đầu óc của cậu giỏi thật đấy, nếu vậy thì có phải tất cả đề thi ở đây đều quá đơn giản với cậu không?"

Lục Kinh Tả dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô rồi bất giác mỉm cười. Cậu ấy cười, đôi mắt Tống Kiếu Kiếu dao động một chút, chàng trai này quả nhiên rất đẹp, cười lên làm cô một chút năng lực miễn dịch cũng không có. Nhưng giây tiếp theo cô liền tự khinh bỉ bản thân mình, thật là ham mê mỹ sắc mà, cô chột dạ tránh tầm mắt đi.

"Toán học không khó, chỉ cần cậu nắm vững các nguyên tắc là được, thực ra tất cả các câu hỏi đều như nhau cả."

Tống Kiếu Kiếu chán nản thở dài: "Học bá nào cũng đều nói thế, nhưng quy luật là thứ có thể dễ dàng nắm vững như vậy sao?"

"Cho nên mới phải học từ từ."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Hơn mười hai giờ sáng, Vương Tuệ Lâm tính vào bếp rót nước, nhưng lúc đi ngang qua phòng ngủ của Tống Kiếu Kiếu bà lại vô cùng ngạc nhiên vì đèn phòng vẫn sáng. Bà rất rõ đời sống sinh hoạt của cô, thường ngày đúng mười giờ là lên giường ngủ rồi, hiện tại thế nào lại...

Vô cùng tò mò, bà nhẹ nhàng đi tới, từ khe cửa khép hờ liền nhìn thấy Tống Kiếu Kiếu đang ngồi bên bàn học múa bút thành văn. Bà che miệng không tin nổi, con gái bà đã trẻ thế này mà vẫn còn thức làm bài tập?!

Bà không dám làm phiền cô, vội rón rén trở về phòng ngủ, thấy Tống Khánh Quốc đang nằm trên giường xem bóng đá bèn la lên: "Tống Khánh Quốc, thật không tin được."

Tống Khánh Quốc nhìn sang: "Cái gì mà không tin được?"

Vương Tuệ Lâm men theo mép giường ngồi xuống: "Ông có biết vừa rồi tôi nhìn thấy gì không?"

"Không biết." Tống Khánh Quốc lắc đầu. "Bà nhìn thấy gì?"

"Con gái chúng ta, con gái chúng ta đã trẻ thế này mà vẫn còn thức làm bài tập."

"Bà có nhìn làm không vậy?"

"Nếu không thì ông tự mình xem đi."

Tống Khánh Quốc lúc này cũng mặc sức, thật sự vén chăn ra nhẹ nhàng đi theo Vương Tuệ Lâm xem thế nào. Khi cả hai vừa mở cửa thì thấy một tay cầm đồ ngủ, một tay xoa cổ đang từ trong phòng đi ra.

Tổng Kiều Kiều bị hai người dọa hết hồn, lại nhìn sang động thái lén lút của họ, không nhịn được nhướn mày hỏi: "Hai người... khuya rồi còn làm gì ở đây?"

Hai vợ chồng nhìn nhau ngượng ngập rồi đứng thẳng dậy, Vương Tuệ Lâm giải thích: "Không làm gì cả, không làm gì cả."

"Trễ như vậy rồi sao con còn chưa ngủ?" Tổng Khánh Quốc hỏi bóng gió.

"Con? Vừa mới làm bài tập xong, buồn ngủ chết mất." Đang nói cô liền ngáp một cái. "Hai người ngủ sớm chút đi, con đi tắm đã."

"Con gái, có muốn ba hâm cho con một ly sữa bò không?"

Tổng Kiều Kiều thật sự quá buồn ngủ nên cũng không nhận ra điểm bất thường của Tổng Khánh Quốc, vừa đi vào phòng tắm vừa nói: "Được, để trên bàn cho con."

"Uhm."

Sau khi Tổng Kiều Kiều đi tắm, Tổng Khánh Quốc vui vẻ đi hâm sữa bò cho cô. Ông vào bếp hỏi: "Bà à, bình thường sữa ấm nhà mình hâm ở đâu?"

Vương Tuệ Lâm mỉm cười nhìn ông, đi lướt qua nói: "Phía dưới cái tủ thứ ba."

"Được rồi."

"Vui vậy sao?"

"Con gái chịu khó học hành, sao có thể không vui?"

Cũng vì tối hôm qua ngủ trễ nên khi Tổng Kiều Kiều tỉnh dậy đã gần mười một giờ. Cô khép đôi mắt lim dim lại một lúc rồi từ từ rời giường. Sau khi ra ngoài thì thấy Vương Tuệ Lâm đang nấu ăn trong bếp, bên cạnh còn có bóng dáng cao gầy nào đó đang phụ rửa rau, nghe giọng điệu của họ có vẻ đang bàn về chuyện gì đó rất vui.

Tổng Kiều Kiều la lên: "Mẹ."

Vương Tuệ Lâm xoay người lại, nói: "Dậy rồi thì mau đánh răng rửa mặt đi, lát nữa chúng ta cùng ăn trưa."

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Lục Kinh Tà ngoảnh đầu lại nhìn một chút. Cô nhóc trắng nõn mang theo khuôn mặt lơ ngơ vừa mới tỉnh ngủ, mái tóc dài xua nay luôn mềm mượt giờ lại xấp xỉ sau vai. Tổng Kiều Kiều thấy cậu nhìn mình thì tự nhiên vẫy tay về phía cậu, sau đó nhanh chóng chui vào phòng tắm.

Hai nhà Lục - Tổng làm bạn với nhau đã hơn mười năm. Mà Lục Giản và Trịnh Tú Vận công việc lại vô cùng bận rộn, nên Lục Kinh Tà từ nhỏ đến lớn hầu như đều được bên nhà Tổng chăm sóc, cùng Tổng Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm quan hệ vô cùng thân thiết. Vì thế đối với việc cậu ấy thường xuyên xuất hiện ở đây, Tổng Kiều Kiều đã sớm tập mãi thành quen.

Chờ đến khi cô ra, thức ăn đều đã bày sẵn trên bàn. Lục Kinh Tà bới com lần lượt rồi đưa cho cô, Tổng Kiều Kiều nhìn lướt qua, miệng lẩm bẩm: "Nhiều quá."

Lục Kinh Tà đặt chén com xuống trước mặt cô: "Không nhiều."

"Nhiều cái gì mà nhiều, năm ba cao trung học hành vất vả, phải ăn nhiều một chút để tẩm bổ." Vương Tuệ Lâm nói.

Tổng Kiều Kiều thấy bọn họ đều nói thế, đành chấp nhận ăn chén com này.

Ngồi ăn một lúc, Vương Tuệ Lâm gấp cho Lục Kinh Tà một phần cánh gà. Bà gần như đã nhìn Lục Kinh Tà từng ngày lớn lên, tình thương dành cho cậu không hơn không kém so với Tổng Kiều Kiều. Đứa nhóc này lại còn thông minh và lễ phép, quan trọng nhất là lớn lên rất tốt, chỉ cần nhìn vào là thấy cảnh đẹp ý vui. Bà liền nhìn cậu dịu dàng như một người mẹ: "Kinh Tà, đây, ăn cánh gà đi, di thấy dạo này con gầy đi không ít đấy."

"Cảm ơn dì."

"Đứa nhóc này, đối với dì mà còn khách sáo như thế làm gì, ăn đi."

Tổng Kiều Kiều tự gấp cánh gà ăn, nghe hai người bọn họ nói chuyện mãi thế này cô cũng đã quen. Từ nhỏ đến lớn, cô hiểu rõ ba mẹ cô thích Lục Kinh Tà nhiều thế nào, nếu không phải vì thấy cậu ấy đối xử với mình cũng khá tốt thì cô đã sớm bảo vệ chủ quyền rồi.

Ăn com xong, Lục Kinh Tà giúp Vương Tuệ Lâm thu dọn chén đĩa, ngay khi cậu định rửa chén thì Vương Tuệ Lâm lại không cho, Tổng Kiều Kiều cảm quả táo vừa ăn vừa nói: "Mẹ, cứ để cậu ấy rửa đi."

Vương Tuệ Lâm nhướn mày: "Nha đầu con thì biết cái gì, con trai sau khi kết hôn mới được rửa chén, hiện tại rửa cái gì mà rửa?"

Tổng Kiều Kiều nghe xong liền bật cười, cô giơ ngón cái lên. Mẹ cô nếu mà có con trai, chắc chắn sẽ đem đứa trẻ dạy dỗ thành một người bạn trai hiếu thảo và là một người chồng tốt.

Cuối cùng Vương Tuệ Lâm vẫn đuổi Lục Kinh Tả ra khỏi bếp: "Kinh Tả, không có việc gì thì con giúp Kiều Kiều ôn bài một chút đi."

"Được." Lục Kinh Tả gật đầu đồng ý.

Tổng Kiều Kiều đang gặm táo thì dừng lại, tối hôm qua vừa mới ôn xong, bây giờ lại phải ôn nữa?

Lục Kinh Tả lấy áo khoác trên ghế: "Trước mắt thì chúng ta đi thư viện đã."

"Đi thư viện làm gì chứ?"

"Đi rồi cậu sẽ biết."

Lục Kinh Tả chào Vương Tuệ Lâm một tiếng, Vương Tuệ Lâm liền biết cả hai sẽ ra ngoài cùng nhau.

Thư viện vào thứ bảy rất nhiều người, cách vài kệ sách sẽ thấy dán mấy biểu ngữ "Không được ồn ào." Vì thế Tổng Kiều Kiều tự mình hạ thấp giọng xuống rồi nói: "Cậu đưa tớ đến thư viện rồi cuộc là để làm gì thế?"

Lục Kinh Tả dường như có mục đích của riêng mình: "Đi theo tớ."

Tổng Kiều Kiều thấy cậu không chịu nói thì cũng không thèm hỏi nữa, phồng má đi theo phía sau, mãi đến khi theo tới khu tài liệu ôn tập dành cho năm ba cao trung, cô mới quay ra phản ứng: "Thì ra cậu muốn mua tài liệu à, thành tích của cậu đã tốt thế rồi mà vẫn cần mua tài liệu sao?"

Sau khi nghe cô nói, Lục Kinh Tả liền nhìn cô, cậu không nói gì, tự mình lấy bộ 《Ba Năm Cao Khảo, Năm Năm Mô Phỏng》* cho cô.

(* Tựa gốc là 《Năm Năm Cao Khảo, Ba Năm Mô Phỏng》do nhà xuất bản Đại học Sư phạm Thủ đô xuất bản, là sách tham khảo trợ giúp thi đại học.)

Tổng Kiều Kiều vẫn chưa phản ứng kịp, cô nhìn cậu, ngây ngốc nói: "Cậu... cái này cậu không phải cho tớ đây chứ?"

"Cũng không tính là ngốc."

Tổng Kiều Kiều trừng to mắt, như thể trong tay đang cầm củ khoai nóng*, lập tức trả treo lại cậu: "Không cần, tớ không cần."

(* Từ gốc trong câu này là 烫手山芋 - Nặng thủ sơn dự: Chỉ những việc gian nan, khó giải quyết.)

Lục Kinh Tả cũng không bắt cô cầm, quay người đi ra quầy thanh toán: "Theo cho kịp."

Tổng Kiều Kiều miễn cưỡng theo phía sau cậu: "Tà ca, em thật sự không cần mà."

《Ba Năm Cao Khảo, Năm Năm Mô Phỏng》là cái gì, đó chính là ác mộng đối với mỗi học sinh trung học phổ thông.

"Cậu chỉ cần làm cho thật tốt, thành tích nhất định sẽ được cải thiện." Lục Kinh Tả nét mặt vô cảm trả lời cô.

"Chẳng trách lúc đầu tớ hỏi cậu, cái gì cậu cũng không nói, cảm giác nhất định có âm mưu gì đó?"

"Nếu tớ nói sớm với cậu, cậu vẫn sẽ đi tới đây sao?"

Tổng Kiều Kiều bĩu môi, cậu quả nhiên hiểu cô. Nếu biết cậu dẫn đi mua 《Ba Năm Cao Khảo, Năm Năm Mô Phỏng》thì nhất định có đánh chết cô cũng không theo cậu bước nửa bước ra khỏi nhà. Đúng lúc đang đi, tầm mắt cô đột nhiên bị một dây sách trên kệ thu hút lại, ngay tức khắc liền không di chuyển được.

Lục Kinh Tả cảm giác được bước chân cô dừng lại bèn nghiêng đầu qua nhìn, giây tiếp theo Tổng Kiều Kiều đã nắm chặt tay cậu chạy đến dây sách, xúc cảm nơi bàn tay vô cùng mềm mại ấm áp, lại trơn nhờn như miếng bạch ngọc. Điều này khiến não bộ Lục Kinh Tả trước đây luôn thanh tịnh bỗng hỗn loạn một chút, cậu cúi đầu nhìn đôi tay nhỏ nhắn đang nắm cậu.

"Tớ đang nói chuyện với cậu đấy." Thanh giọng Tổng Kiều Kiều truyền vào tai.

Lục Kinh Tả phản ứng lại, cậu nhìn cô, hỏi: "Cậu vừa nói cái gì?"

Tổng Kiều Kiều cong mày, cô buông tay cậu ra rồi cầm một quyển sách mới: "Tớ nói cậu mua cho tớ được không?"

Tầm mắt Lục Kinh Tả dừng trên quyển sách kia, đó là nhà văn Nhật Bản nổi tiếng Đông Dã Khuê Ngô* cùng tác phẩm 《Bạch Dạ Hành》trứ danh: "Muốn có sao?"

(* Higashino Keigo hay Đông Dã Khuê Ngô là một nhà văn người Nhật Bản được biết tới rộng rãi qua các tiểu thuyết trinh thám của ông.)

Tổng Kiều Kiều ra sức gật đầu, Đông Dã Khuê Ngô chính là nhà văn cô thích nhất, tác phẩm 《Bạch Dạ Hành》 này cô đã mơ ước từ rất lâu rồi. Nhưng mà đối với người nghèo như cô là quá xa xỉ, vì thế cô chỉ có thể mặt dày đòi lão đại: "Tà ca? Tà ca?"

Lục Kinh Tà mỉm cười rồi lấy quyển sách từ tay cô, đôi mắt Tổng Kiều Kiều ngay lập tức sáng lên: "Tà ca, anh thật là quá..."

Lời khen vẫn chưa nói xong liền đột nhiên im bặt, bởi vì Lục Kinh Tà mang quyển sách kia đặt tại tầng cao nhất của kệ sách. Sau khi đặt xong, cậu đưa tay đánh vào trán cô một cái: "Nếu cậu đem tinh lực khi đọc tiểu thuyết vào việc học tập, thành tích của cậu nhất định không tệ hơn tớ."

Tổng Kiều Kiều: "..."

"Nhưng tớ thật sự thích cuốn tiểu thuyết này, nó rất hay." Tổng Kiều Kiều không từ bỏ, tiếp tục nói.

"Cậu xem rồi?"

Tổng Kiều Kiều: "Không có, tớ nghe mấy đứa bạn cùng lớp nói."

Lục Kinh Tà chậm rãi nói: "Mua cho cậu cũng không phải không được."

Tổng Kiều Kiều ngay lập tức nhảy lên: "Thật sao? Thật sao?"

"Nhưng có một điều kiện."

Tổng Kiều Kiều vỗ vào bộ ngực phẳng lì: "Cậu nói, đừng nói một cái, cho dù có một trăm cái thì đầu mày tớ cũng không nhăn."

Đáy mắt Lục Kinh Tà hiện lên ý cười: "Nếu kỳ thi tháng này cậu vào được top một trăm, tớ sẽ mua cho cậu."

Nụ cười trên khóe miệng Tổng Kiều Kiều dần biến mất: "Cậu... việc này cậu không phải làm khó tớ sao?"

Lục Kinh Tà ho nhẹ một tiếng, nói: "Kỳ thi tháng trước cậu xếp hạng thứ một trăm mười, lần này cậu chỉ cần vượt qua trước mười người là có thể vào top một trăm."

"Cậu cho là tớ ngốc hả, mười người trong lớp chúng ta có thể dễ dàng vượt qua vậy sao?"

Lục Kinh Tà lắc lắc 《Ba Năm Cao Khảo, Năm Năm Mô Phỏng》trong tay: "Chẳng phải có thứ này rồi sao?"

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới rồi đi đến trước mặt cậu: "Tớ không cần cậu mua, tớ tự góp tiền mua, hừ."

Lục Kinh Tà đưa tay vuốt vuốt cánh mũi rồi đi theo.

Tổng Kiều Kiều sau khi đi trước một hồi, cô đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Lục Kinh Tà: "Chuyện vừa rồi cậu nói sẽ giữ lời sao? Cậu nói tớ chỉ cần vào top một trăm sẽ mua cho tớ?"

"Uhm, giữ lời."

"Vậy, vậy được rồi, tớ sẽ cố hết sức để thi."

Lục Kinh Tà đi lên phía trước, mỉm cười đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của cô.

"Kiểu Kiều, Lục Kinh Tà?" Một giọng nữ quen thuộc phát ra từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Hai người đồng thời nhìn qua, là lớp phó học tập Quyền Gia Lệ và đại diện lớp hóa Triệu Tư Kỳ. Cả hai tiến về phía họ: "Trùng hợp quá, hai người cũng tới mua tài liệu sao?"

Tầm nhìn của Quyền Gia Lệ dừng trên người Tổng Kiều Kiều. Làn da trắng nõn, mày ngài mắt phượng, có lẽ bởi vì cuối tuần mà mái tóc đen dài dịu dàng buông nhẹ sau vai, áo thun đen bỏ thùng với quần jean sáng màu, lộ ra vòng eo cực kỳ nhỏ.

Tổng Kiều Kiều mỉm cười với họ: "Đúng vậy, thật trùng hợp."

Ánh mắt Quyền Gia Lệ nhìn thấy 《Ba Năm Cao Khảo, Năm Năm Mô Phỏng》 trong tay Lục Kinh Tà, nhẹ nhàng nói: "Lớp trưởng, cậu vừa mua 《Ba Năm》 sao?"

Lục Kinh Tà lạnh lùng đáp: "Cho cậu ấy."

Quyền Gia Lệ gật đầu: "Ra vậy."

Lục Kinh Tà "uhm" một tiếng rồi nói: "Hai người tiếp tục xem đi, bọn tớ về trước."

Tổng Kiều Kiều vẫy tay với họ: "Tạm biệt, thứ hai gặp lại."

"Uhm, thứ hai gặp lại."

Triệu Tư Kỳ nhìn bóng dáng một cao một thấp kia, nói với Quyền Gia Lệ: "Lớp trưởng đối xử với Tổng Kiều Kiều thật tốt, phải không?"

Quyền Gia Lệ cũng nhìn qua, hai người phía trước đang nói về cái gì đó. Tổng Kiều Kiều thảnh thơi nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tà, cô có thể thấy rõ ý cười trên khóe miệng Tổng Kiều Kiều. Sau vài giây, cô chậm rãi thu hồi tầm mắt, nói: "Bọn họ từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, có tốt cũng là chuyện bình thường."

Triệu Tư Kỳ nghĩ gì đó rồi lắc đầu: "Gia Lệ, cậu có cảm thấy lớp trưởng thích Kiều Kiều không?"

"Hả?" Quyền Gia Lệ sững sốt, cô mỉm cười: "Không thể nào. "

"Sao lại không thể? Cậu thấy ban nãy bọn họ vô cùng thân thiết không, lớp trưởng từ trước đến nay chưa từng đối xử với ai như vậy cả."

Nụ cười trên khuôn mặt Quyền Gia Lệ nhạt đi vài phần, cô kéo cánh tay Triệu Tư Kỳ: "Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, chúng ta đi xem tiếp đi."

Tâm tư của Triệu Tư Kỳ nhanh đến nhanh đi, nói thế cô liền mang vụ việc kia ném sau đầu, tập trung chọn tài liệu ôn tập, cho nên Quyền Gia Lệ bên cạnh trạng thái không được bình thường cô cũng không phát hiện ra.

Ráng chiều nhẹ chiếu rọi khắp mọi ngõ ngách của thành phố, không gian giữa những tòa cao ốc bên đường vẽ nên một sắc màu hỗn tạp, trên quốc lộ xe cộ đi đi lại lại, lao nhanh không dứt.

Khi đến trạm xe, xe vẫn chưa tới, Tổng Kiều Kiều thuận tiện ra ngay băng ghế dài ngồi xuống, cô vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, ý bảo Lục Kinh Tà ngồi đi. Khoảng hơn mười phút sau, tuyến xe số 812 chạy đến.

Lục Kinh Tà đứng dậy: "Đi thôi."

Tuy nhiên, cậu một bước cũng chưa kịp đi thì cổ tay liền bị Tổng Kiều Kiều nắm chặt lại. Cô nhỏ giọng áp ứng: "Đợi một chút."

Lục Kinh Tà nhìn cô từ trên xuống: "Làm sao vậy?"

Tổng Kiều Kiều cắn môi, cô cảm thấy nổi xấu hổ như che trời rợp đất đang bao vây mình. Chỉ vài giây trước, một cảm giác trào ra vô cùng quen thuộc từ phía bên dưới truyền đến. Bởi vì gần đây cô có chút lơ mơ, nên cũng không nhớ hôm nay đã tới ngày.

"Tớ... tớ... hình như..." Tổng Kiều Kiều khép chặt chân lại, mở miệng có chút khó khăn.

Lục Kinh Tà nhìn hai má cô đang trắng nõn chuyển sang đỏ ửng, dáng vẻ thì ngại ngùng, cậu liền đưa 《Ba Năm》 cho cô: "Ồ đây đợi tớ, tớ quay lại nhanh thôi."

"Lục Kinh Tà, cậu... cậu đi đâu thế?" Tổng Kiều Kiều vội gọi, nhưng lúc này vừa hay là đèn xanh nên cậu đã đi nhanh qua đường.

Tổng Kiều Kiều theo tiềm thức ngồi xuống, chưa đến một phần ba băng ghế đã lằm. Cô cảm nhận được bên dưới rất mãnh liệt, đến động cũng không dám động, chỉ có thể cầm 《Ba Năm》 đỏ mắt trông chờ. Cô thậm chí còn không dám dịch chuyển vị trí một chút, cũng may hiện tại trạm xe chỉ có một mình cô, bằng không chắc cô thật sự khóc mất.

Vào lúc vô tình ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Lục Kinh Tà trong tay đang cầm một cái túi nhỏ, từ phía bên kia đường đang tự mình chạy sang đây. Mái tóc đen của chàng thiếu niên tỏa sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, rất nhanh, cậu chạy đến bên cô. Có lẽ vì vội vã mà hơi thở của cậu không được ổn định, bờ môi mỏng khẽ hé mở, cậu đưa cho cô một cái túi đã bọc qua ba lớp vừa mua trong siêu thị.

Sau khi Tổng Kiều Kiều nhìn vào đồ vật bên trong, sắc mặt phút chốc càng đỏ hơn. Cô ngẩng lên nhìn cậu, cậu cũng đồng thời nhìn lại cô. Đôi mắt cậu sáng ngời mà sâu xa, tựa như chan chứa cả dãy ngân hà.

Lục Kinh Tà đưa tay kéo khóa chiếc áo khoác đen, mở rộng áo che lại giúp cô rồi xoay mặt đi.

Cậu không nói gì, nhưng Tống Kiều Kiều hiểu rõ ý cậu, điều này mang đến cho cô một chút cảm giác an toàn. Cô nhanh chóng lấy bịch khăn ướt bên trong chuẩn bị lau sạch băng ghế, nhưng cuối cùng lại phát hiện trên ghế không có gì, chắc là do lúc này cô chỉ ngồi một chút, nhưng cô vẫn dùng khăn ướt lau đi lau lại vài lần.

Sau khi lau xong, cô đưa tay khều nhẹ cánh tay Lục Kinh Tả. Lúc này cậu mới ngoảnh đầu lại nhìn, giọng hơi trầm xuống: "Xong rồi?"

Tống Kiều Kiều khẽ gật đầu, nhưng mà trên ghế không có gì, đều dính vào quần cô cả rồi..

Lục Kinh Tả đưa áo khoác cho cô: "Buộc vào bên trên."

"Hả?"

"Buộc vào thắt lưng."

"Uhm, được."

Tống Kiều Kiều cúi đầu buộc chặt áo.

"Đi thôi, vào nhà vệ sinh công cộng phía trước xử lý một chút."

Tống Kiều Kiều khẽ gật đầu, lúc đi ngang qua thùng rác phía trước, cô vứt tờ khăn ướt bẩn đã mua trong túi vào đó.

"Cậu vào đi, tớ đợi cậu bên ngoài."

Tống Kiều Kiều nắm chặt túi đồ: "Uhm."

Sau khi vào trong, lúc đi ngang qua tấm gương trên bồn rửa tay, Tống Kiều Kiều nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của mình, ép buộc phải áp chế sự xấu hổ đang sôi trào xuống. Đến khi xử lý xong, cô ra mở vòi nước, đem nước lạnh vốc lên hai bên má đang hùng hực để hạ nhiệt độ xuống.

Khi cô ra ngoài, Lục Kinh Tả vẫn đứng đó, nhưng trên tay cầm thêm một ly trà sữa.

Sau khi thấy cô đi tới, cậu liền cầm lấy túi đồ trong tay rồi đưa trà sữa cho cô: "Nóng đấy, cẩn thận phòng."

Bởi vì vẫn còn bọc qua hai lớp túi nên người khác cũng không biết rốt cuộc bên trong để thứ gì, Tống Kiều Kiều yên tâm đem túi đồ chuyển qua tay cậu, tiếp đó nhận lấy trà sữa bằng cả hai tay. Sau khi chạm vào, cô cảm nhận được nhiệt độ của thành ly, xem ra thật sự rất nóng.

Hai người từ từ quay lại phía trước trạm xe, Tống Kiều Kiều vừa uống trà sữa vừa thỉnh thoảng nhìn qua Lục Kinh Tả bên cạnh. Sau một lúc, cô mới nhỏ giọng nói: "Cảm ơn, vừa rồi tớ thật mất mặt?"

Lục Kinh Tả nghiêng đầu nhìn cô, nói: "Không sao, dù gì đây cũng không phải lần đầu của cậu."

Sắc mặt Tống Kiều Kiều đột nhiên đỏ lên. Cô nhớ lại, lần đầu tiên của cô là khi vừa vào năm nhất cao trung. Lúc đó, cô so với ban này dường như còn xấu hổ hơn nhiều, nếu không có cậu, cô nghĩ lúc đó chắc đã ở trong lớp cả đêm.

Lục Kinh Tả thấy cô im lặng, bèn nói: "Nhớ lại rồi?"

Tống Kiều Kiều rũ mắt xuống, cắn cắn ống hút trà sữa, mơ hồ nói: "Chuyện... đã qua lâu rồi..."

Có một số người trong thời gian hành kinh, dù ăn lạnh hay ăn cay, nhảy lên hay chạy xuống cũng không mấy may bị ảnh hưởng, cứ như không có việc gì. Nhưng một số người khác lại chỉ có thể đau đến khóc ba kêu mẹ, lăn lộn trên giường, mà Tống Kiều Kiều chính là thuộc tuýp thứ hai. Bởi vì cô có bệnh này mà Vương Tuệ Lâm còn dẫn cô đi gặp bác sĩ Đông Y, bác sĩ cũng kê đơn thuốc điều dưỡng cho cô, nên mấy năm nay mỗi tháng cô đều phải uống một loại.

Đến khi về nhà mới cảm nhận được cơn đau mạnh mẽ ập tới. Vương Tuệ Lâm thấy khuôn mặt cô tái nhợt, sau khi cho cô uống ít thuốc và nước đường thì bảo cô đi ngủ. Đợi cô vào phòng rồi bà mới đặc biệt mang nồi thuốc chuyên dụng ra rửa sạch để nấu thuốc cho cô.

Tống Kiều Kiều ngủ một giấc đến khi tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ bầu trời sớm đã tối đen, phòng ngủ một màn mờ mịt. Cánh cửa đang khép hờ được mở ra, Vương Tuệ Lâm ló đầu vào thì thấy cô đã tỉnh, dịu dàng nói: "Kiều Kiều, dậy rồi sao? Ra ngoài ăn tối nhé?"

"Uhm, con biết rồi." Tống Kiều Kiều xoa bụng rồi bò dậy.

Vương Tuệ Lâm đã đặc biệt nấu cháo cho cô, bên trong có nắm hương cốt nhỏ, rau thơm và thịt băm, hàm vừa nhừ vừa đặc.

"Ăn đi, ăn xong thì lấy thuốc uống rồi nghỉ ngơi sớm một chút."

Mắt Tống Khánh Quốc nhìn vào cháo của Tống Kiều Kiều, hít hít mũi, quay đầu sang Vương Tuệ Lâm nói: "Bà à, cháo vẫn còn chứ? Tôi cũng muốn ăn."

Vương Tuệ Lâm nhìn ông bắt lức, liếc mắt: "Lớn thế này còn giành cháo với con gái, xấu hổ không?" Dù nói vậy nhưng bà vẫn múc cho ông một chén lớn, bà biết ông cũng thích ăn món cháo này, nên mỗi lần nấu cho Kiều Kiều bà đều bỏ thêm nhiều gạo.

"Bà à, bà thật tốt."

Tổng Kiều Kiều giống như không nghe thấy, suy cho cùng cô đều bị ăn cầu lương như vậy từ nhỏ đến lớn rồi.

Sáng thứ hai, Vương Tuệ Lâm đổ thuốc Đông Y đã nấu vào ly giữ nhiệt đưa cho Tổng Kiều Kiều. Khi đi vẫn dặn dò cô: "Thuốc này trước buổi trưa phải uống hết, biết chưa?"

"Biết rồi."

Cô thay giày rồi mở cửa liền nhìn thấy Lục Kinh Tà đứng trước mặt, cô như ong mảy: "Không phải cậu vẫn thích chờ tớ ngay chỗ bồn hoa đó à?"

Lục Kinh Tà đi tới: "Ồ đây chờ cậu không được sao?"

Tổng Kiều Kiều khẽ gật đầu: "Tất nhiên là được rồi."

Cả hai cùng nhau xuống lầu, hai người vừa ra trạm xe vừa ăn sáng, đợi khi đến nơi cũng đã ăn xong. Vừa đến trạm thì xe buýt cũng đã tới, Lục Kinh Tà lên xe trước Tổng Kiều Kiều, sau khi vào cậu tìm một chỗ ngồi xuống, từ cửa sổ nhìn ra ngoài xa vẫn còn thấy Tổng Kiều Kiều bên dưới.

"Xin chào, cho hỏi... tớ có thể ngồi đây được không?" Một nữ sinh nhỏ giọng.

Lục Kinh Tà nghe tiếng rồi liếc nhìn nữ sinh kia, cất giọng lạnh nhạt: "Ngại quá, có người rồi."

Khuôn mặt cô gái có chút thất vọng cũng có chút xấu hổ. May mà bạn cô đứng lúc gọi một tiếng, cô mới thuận theo bậc thang đi mất.

Cảnh này đúng lúc bị Tổng Kiều Kiều trên xe nhìn thấy, khi đi ngang qua nữ sinh tóc ngắn cô không khỏi liếc nhìn. Nữ sinh kia vì thấy trên người cô mặc cùng đồng phục với chàng thiếu niên mà cũng quay lại nhìn, sau đó dõi theo cô đi đến bên cạnh cậu ấy, cậu ấy liền lấy cặp ra để cô ngồi vào.

"Tớ nói thường mà đẹp trai như thế nhất định là có bạn gái cả rồi."

"Nhưng mà cậu ấy đẹp trai thật đấy."

"Đẹp trai thì cũng có chủ rồi, đừng nghĩ nữa..."

Nữ sinh tóc ngắn: "..."

Tổng Kiều Kiều để cặp lên đùi, cô nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tà, dùng khuỷu tay hích cậu một cái, trêu chọc: "Cô gái xinh đẹp như vậy mà nỡ lòng nào từ chối vậy?"

Lục Kinh Tà lạnh lùng nhìn cô: "Cho cô ấy ngồi, cậu sẽ tha cho tớ sao?"

Tổng Kiều Kiều cười "hìhì" một tiếng, hất hất chiếc cằm xinh đẹp: "Xem như cậu hiểu chuyện, bao nhiêu năm như vậy bữa sáng đều bị cậu ăn không trả tiền."

Thấy vậy, Lục Kinh Tà lắc đầu bắt lức. Cậu lấy di động và tai nghe từ trong cặp ra, sau khi cắm vào liền đưa một bên cho cô. Đến khi Tổng Kiều Kiều nhận lấy tai nghe đeo vào, cô liền yên tĩnh lại.

Nắng sớm dịu dàng xuyên qua khung cửa trong suốt, chiếu rọi lên hai gò má đẹp đẽ mà thanh thuần, đan xen với bộ đồng phục xanh trắng sạch sẽ là dây tai nghe trắng được đeo chung, con gió nhẹ thổi qua, sợi tóc mềm khẽ lay.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sau khi vào lớp, Tổng Kiều Kiều vô cùng thô bạo ném mấy tờ bài tập lên bàn Từ Cám, bộ dáng lão đại: "Cho cậu chép!"

Từ Cám nhìn vào nét chữ liền biết đúng là Tổng Kiều Kiều, cô lật một lượt mấy tờ bài tập ra, phát hiện cô ấy đều đã làm từng đề rồi. Từ Cám nhìn cô "oh" một tiếng: "Kiểu tỹ? Ghê thật, hôm nay chép trước luôn sao?"

Trên mặt Tống Kiều Kiều lão đại xuất hiện một chút vỡ vụn: "Chép cái gì chứ, tớ tự làm đấy."

Từ Cám trung ra khuôn mặt nghi ngờ: "Aiyo, đối với tớ mà còn ra về làm gì? Tớ còn không rõ cậu sao?"

Tống Kiều Kiều liếc cô ấy: "Tớ thật sự tự làm mà, Tà ca dạy đấy."

Từ Cám nghiêng mặt đưa mắt nhìn Lục Kinh Tà đang xếp sách vở trên bàn, hoài nghi hỏi: "Thật sao?"

Tống Kiều Kiều nhủ mảy: "Tin hay không tùy cậu, không tin thì đừng chép." Nói rồi cô chuẩn bị thừa dịp lấy bài của mình về.

Từ Cám thấy vậy vội che đồng bài tập lại, nịnh nọt cô: "Tin tin tin, tớ tin, tớ chép mà."

Sau khi chép bài xong, cả hai cùng đi vệ sinh và dạo một vòng căn tin, mua vài viên sữa rồi mới chậm chạp quay về lớp học. Ngồi còn chưa nóng mông thì tiếng chuông báo đầu giờ vang lên, khu dạy học một giây trước vẫn đang ồn ào từng bước dần yên tĩnh lại.

Tống Kiều Kiều đặt quyển sách lên bàn, bóc viên sữa bỏ vào miệng, vừa bỏ vào liền cảm nhận được một tia ánh mắt, cô vô thức nhìn qua thì thấy Lục Kinh Tà đang nhìn mình. Cô đảo tròn viên sữa trong miệng, bóc một viên cho cậu: "Này."

Lục Kinh Tà lắc lắc đầu: "Cậu tự mình..."

Đang nói được một nửa, Tống Kiều Kiều đã mang viên sữa đút vào miệng cậu. Cậu không thích ăn đồ ngọt, mà loại kẹo mang theo vị ngọt gắt lại càng không đụng vào. Nhưng đúng lúc này, một vị ngọt nhẹ đã lan tràn ra khắp khoang miệng, cùng với đó là xúc cảm mềm mại và ấm áp từ đôi tay nhỏ nhắn xuống vẫn còn lưu lại trên môi.

Tống Kiều Kiều thấy cậu vô thức nhắm mắt, đặc ý chớp mắt nhìn, hàng mi dài nhấp nháy nhấp nháy: "Kẹo tớ ăn chính là nhất nước mình rồi, đừng có nhả ra đấy."

Viên sữa kia ngậm trong miệng quả thực nhả không được mà nuốt cũng không xong. Cuối cùng, cậu dứt khoát mang viên sữa cắn nát vài cái rồi nuốt xuống.

Thấy vậy Tống Kiều Kiều bèn lấy tay che miệng cười trộm. Cậu ấy nhất định không biết là biểu cảm lúc này của mình có bao nhiêu đáng yêu.

Lục Kinh Tà thấy mặt mũi cô lộ lên, trong đôi mắt đen có chút bất lực. Cậu đưa tay vào học bàn, sau đó từ bên trong lấy ra một cái túi chườm nóng.

Tống Kiều Kiều chớp mắt: "Cho tớ sao?"

Cậu gật đầu: "Uhm."

Khuôn mặt xinh đẹp của Tống Kiều Kiều một lần nữa lộ lên, đôi mắt sáng ngời trong veo lúc này biến thành hình trăng khuyết. Cô nhận túi chườm từ tay cậu, độ ấm rất vừa phải, cô ngước mắt nhìn: "Cậu lấy túi chườm ở đâu thế?"

"Mang từ nhà theo."

Tống Kiều Kiều mở áo khoác đồng phục ra rồi đặt túi chườm dưới bụng: "Cậu luôn để trong cặp sao?"

"Uhm."

Tống Kiều Kiều lấy khuỷu tay chống lên bàn, nghiêng mặt trêu chọc: "Có vài người bên ngoài một chút cũng không sợ lạnh, nhưng sau lưng lại lén lút ở nhà ủ nước ủ ấm mình."

Lục Kinh Tà gờ tay thành nắm đấm, để lên môi rồi ho nhẹ vài tiếng: "Ủ nước ủ ấm cậu."

Túi chườm nóng qua một tiết liền nguội đi, vì vậy vừa hết tiết Tống Kiều Kiều đưa cái túi lại cho Lục Kinh Tà, đợi khi cô và Từ Cám dạo chơi một vòng về lớp, cô lại có túi chườm tiếp.

Kể từ khi Lục Kinh Tà mua 《Ba Năm》 cho Tống Kiều Kiều, thời gian cá nhân của cô liền bị hạn chế. Ví dụ như thời gian nghỉ trưa của cô đều bị cậu dùng để bắt làm 《Ba Năm》.

Giữa trưa, Lục Kinh Tà đưa tay lấy 《Ba Năm》 qua, khẽ gật đầu rồi hỏi: "Thế nào rồi?"

Tống Kiều Kiều đến gần cậu hơn một chút: "Vẫn vậy thôi, không biết thì tớ không làm."

Bởi vì gần kề mà cậu càng ngửi rõ được hương dầu gội thoang thoảng cô thường dùng. Ngón tay khẽ vờ vẽ tờ bài tập một chút, tầm mắt dừng lại trên bản nháp bị cô viết đầy lên, nói: "Lấy một tờ nháp mới ra đi, tớ dạy cho cậu."

Tống Kiều Kiều ngay lập tức lấy tờ nháp mới từ trong cặp ra đưa cho cậu.

Trong lúc đang nghe, Tống Kiều Kiều lại không tự chủ được mà mang đầu bút ngậm vào miệng, Lục Kinh Tà vừa nói vừa thản nhiên lấy cây bút bỏ ra

ngoài.

Nói đến cũng lạ, Từ Cẩm quen Tổng Kiều Kiều đã gần ba năm, cô ấy là người rất tùy tính, ghét nhất bị người khác gò bó, nhưng riêng với Lục Kinh Tà thì nói mười câu nghe hết chín câu mà không hề hay biết. Cậu ta bảo cô ấy làm 《Ba Năm》, cô ấy trong miệng thì làm bầm nhưng vẫn cứ thể làm theo. Đạo này bài tập lại còn không chép, không chỉ cô ấy không chép, mà còn không cho phép cô ấy chép theo. Báo hại cô hiện tại mỗi tối làm xong bài tập đều đến mười một, mười hai giờ đêm, cô muốn bác bỏ một câu, cô ấy ngay lập tức có thể ném lại cô mười một, mười hai câu đến á khẩu không trả lời được.

Cô dùng tay khều Kỳ Vĩ đang chơi game, Kỳ Vĩ cũng không ngẩng đầu lên hỏi: "Sao thế?"

"Cậu có cảm thấy mấy ngày nay Kiều Kiều đặc biệt bất thường không?"

Kỳ Vĩ liếc nhìn hai người bàn bên: "Thấy từ lâu rồi."

"Mấy ngày nay cậu ấy đột nhiên vô cùng thích học, tớ chưa bao giờ thấy cậu ấy như vậy cả."

Kỳ Vĩ cười một tiếng, thao tác trên tay không hề chậm đi: "Cậu ấy có thể nghĩ đến việc cố gắng học tập là chuyện tốt, hơn nữa thời gian thi đại học chỉ còn cách vài tháng, nếu cậu ấy không nỗ lực thì tiêu."

Gần đây bởi vì Tổng Kiều Kiều thay đổi lạ thường mà các giáo viên bộ môn đều phải nhìn với cặp mắt khác xưa, vì bọn họ thường bắt gặp cô ôm 《Ba Năm》 hi hà hi học làm, dáng vẻ xa lạ này nghiêm túc mà nói có bao nhiêu cảm động. Chính là kỳ kiểm tra toán tuần này, thời gian qua cô luôn quanh quẩn ở sát mức đạt tiêu chuẩn, vậy mà đột kiểm tra mới đây lại không tệ lắm, giáo viên toán còn vui mừng mang cô ra khen ngợi hết lời trong văn phòng.

Tiết cuối buổi chiều chính là của giáo viên chủ nhiệm toán Trần Thực.

Căn bản lúc đầu Tổng Kiều Kiều vẫn còn nghiêm túc cố gắng nghe, nhưng quả thực vì nghe không hiểu nên bị cơn mưa ngoài cửa sổ thu hút sự chú ý. Tháng mười trời mưa rất nhiều, khung cửa kính sạch sẽ bốc cao màn hơi nước, những giọt mưa tùy ý gõ lên mấy gốc cây đại thụ dưới lầu, lá cây bị cọ rửa đến xanh ngắt. Trải qua một trận mưa lớn, bầu trời ngoài cửa sổ tất thấy đều u ám lại, hòa cùng tia chớp mờ ảo. Mưa to mãnh liệt khua trên tấm kính pha lê, phát ra những âm thanh "lộp độp lộp độp" lạnh lạnh.

Ngay khi đang mê mẩn, khuỷu tay bỗng bị chạm nhẹ một cái. Cô vô thức quay đầu lại, đúng lúc đối diện tầm mắt với Lục Kinh Tà.

Đôi đồng tử của cô co rúm lại, cô có chút chột dạ, ngay lập tức thân thể liền ngồi thẳng, phút chốc nhìn bằng đen chăm chú không chớp mắt, ngay cả cây bút trong tay cũng bị siết chặt vài phần. Trong lúc đang nhìn tấm bảng, cô cũng đồng thời đưa mắt lên nhìn cậu, nhận ra cậu vẫn còn nhìn mình, đành nhanh chóng cúi mặt xuống, cất giọng yếu ớt: "Vừa nãy tớ có nghe, nhưng mà nghe không hiểu."

Lục Kinh Tà thận trọng khẽ nói: "Nghe không hiểu thì trước tiên hãy ghi ra, buổi tối tớ sẽ phân tích cho cậu, nhưng không được phép ngủ gật nhé."

Bờ vai mỏng manh của Tổng Kiều Kiều vô lực rũ xuống, nhỏ nhẹ "uhm" một tiếng. Khoảng thời gian sau, cho dù cô có nghe không hiểu đi nữa thì vẫn mang hết công thức ghi lên tập.

Sau khi tiếng chuông tan học vang lên, bên ngoài hành lang rất nhanh bùng nổ những tiếng reo hò chạy nhảy rộn rã, tâm tư của các bạn học có chút rạo rực dâng trào. Một giọng nói không mấy êm hòa thoảng vang lên trong lớp, nhưng Trần Thực cũng không nổi nóng, chỉ không nhanh không chậm xếp bài tập lại.

Quả nhiên thanh âm không hòa nhã không duy trì được lâu, qua vài giây sau đã an tĩnh lại, đợi sau khi an tĩnh bà mới chịu nói: "Đều nói xong hết chưa?"

Bên dưới các học sinh bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, đều ngẫm hiểu phải khép chặt miệng lại, Trần Thực nhìn quanh một vòng, vài giây sau mới nói: "Nếu các em nói xong rồi thì tôi đây bắt đầu nói, ngày mai sẽ làm bài thi hàng tháng, tôi hy vọng mọi người tối nay về nhà đều cố gắng ôn bài. Thứ hạng tiến bộ cần phải tăng lên, còn vốn bị thụt lùi thì nên vượt lên trước, hiểu rõ rồi chứ?"

Các bạn học bên dưới dùng sức gật đầu, lớn tiếng đáp: "Đã rồi."

Thấy vậy, Trần Thực hài lòng gật gật đầu, nói tan học, các bạn học đứng dậy cúi chào: "Tạm biệt lão sư!"

Sau khi Trần Thực rời đi, lớp học nháy mắt giống như nồi nước sôi nổ tung, âm thanh ồn ào náo động như sóng thủy triều dội vào tai.

Kỳ Vĩ mấy ngày nay cứ thấy Lục Kinh Tà bắt Tổng Kiều Kiều học nên cũng tự giác hơn nhiều. Cậu ta mang cặp đeo lên vai, nhìn hai người họ nói: "Các cậu về trước đi, tớ đi tìm đám lão Triệu lên mạng."

Lục Kinh Tà nhìn cậu ta gật đầu: "Uhm."

"Đi đây."

Khi ra ngoài cơn mưa đã nhỏ hơn nhiều, có thể thấy được khắp sân trường đều ẩm ướt. Chắc vì thời gian đã lâu mà trong không khí đều lẫn lẫn mưa bụi, khung cảnh quen thuộc lại đẹp hơn một chút, cảnh vật phía xa đều bị mưa bụi vây mờ, đến cả nhìn cũng không thấy rõ.

Tổng Kiều Kiều nhàm chán xoa xoa cán dù, cũng không biết nghĩ gì liền cầm cán dù xoay hai vòng, hạt mưa nhỏ từ trên tán dù bay ra ngoài, sau khi

xoay xong cô mới ý thức được bên cạnh mình có người.

Cô theo bản năng nghiêng đầu qua nhìn, quả nhiên thấy vừa nãy mình xoay dù làm nước mưa bắn ra văng hết lên mặt và quần áo Lục Kinh Tà. Mái tóc đen trên trán cậu hơi thấm ướt, đến cả lông mi cũng bị dính một chút, cậu rũ mắt xuống nhìn cô, sắc mặt bình tĩnh mà điềm nhiên.

Nhưng mặc dù vậy cô vẫn chột dạ kinh khủng, nhanh chóng lấy khăn giấy từ trong cặp ra đưa cậu: "Tà ca, chùi chùi."

Lục Kinh Tà bấm môi dưới, lấy khăn giấy của cô mở ra rồi chùi chùi mấy vệt nước trên mặt: "Hôm nay giải thích đề cậu có hiểu rõ không?"

Tổng Kiều Kiều nhanh chóng gật đầu: "Hiểu rõ hiểu rõ."

Lục Kinh Tà hí hóp đôi mắt đen lại, mang theo chút ngờ vực: "Thật sao?"

"Thật sự hiểu mà." Trầm mặc hai giây, cô lại nói thầm một tiếng: "Tớ cũng không có ngốc như vậy được chứ?"

Nghe vậy Lục Kinh Tà liền nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt cô bị dù che đi phân nửa, cậu nói: "Đưa dù của cậu sang đây đi."

"Hả?" Tổng Kiều Kiều ngẩng đầu lên.

"Tớ đủ cao với cây dù, chỉ cần xòe ra một phát là xong rồi, đỡ mất công cậu lại lôn vòn xoay nước vào mặt tớ nữa."

Tổng Kiều Kiều hạ cằm, nói nhỏ: "Tớ không xoay nữa." Lời thì nói vậy nhưng cô vẫn tự đem dù chuyển lên trên.

Sau khi cùng nhau căng dù, cả hai liền áp sát lại gần, cũng may hiện tại cơn mưa không lớn lắm, nếu không cô thật không dám cùng cậu ấy căng dù, vì chắc cơn mưa lạnh buốt kia sẽ tấp hết vào mặt cô.

"Ngày mai thi rồi, có chắc chắn thành công không?" Cậu hỏi cô.

"Chắc là có thể."

"Có thể?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Tổng Kiều Kiều ngây thơ chớp mắt, hỏi dò: "Tà ca, anh nói xem nếu em thật sự không thể vượt lên mười người, anh sẽ không mua 《Bạch Dạ Hành》 cho em thật sao?"

Lục Kinh Tà mỉm cười, hạ mắt nhìn cô, nói: "Cậu nghĩ thế nào?"

Tổng Kiều Kiều vô thức liếm môi dưới, như bong bóng bị đâm thủng, cặp mắt: "Được rồi, tớ hiểu mà."

Khi cô liếm môi, ánh mắt Lục Kinh Tà hơi thay đổi, cậu dừng lại trên bờ môi đỏ mọng của cô, trong tâm trí chợt hiện lên đầu lưới màu hồng phấn ban nãy. Cậu rũ tầm mắt xuống, hàng mi vừa dài vừa rậm, tựa như một chiếc quạt nhỏ tinh xảo, hai tay cầm cán dù siết chặt không giải thích được, nhìn theo mà đáy lòng khẽ rung động.

Hơi thở phả ra có chút hỗn loạn, trong lòng xưa nay luôn giữ bình tĩnh lại rối bời, cậu vội vàng dời tầm mắt.

Đến khi Tổng Kiều Kiều không thấy cậu nói chuyện, liền không nhìn được ngẩng đầu nhìn một chút, lúc này lại ngạc nhiên phát hiện vành tai cậu ửng đỏ, cô kinh ngạc hỏi: "Lỗ tai cậu sao lại đỏ vậy?"

Thanh giọng của cô gái mềm mại, nhẹ nhàng gầy vào trong tim, Lục Kinh Tà cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, ngay cả âm thanh phát ra cũng khàn đi vài phần: "Uhm, lạnh thôi."

Tổng Kiều Kiều "ah" lên một tiếng: "Lạnh?"

Nghe lại hiện tại đúng là rất lạnh, vì thế cô cũng không thắc mắc nữa mà cẩn thận dặn cậu: "Ngày mai cậu mặc nhiều đồ vào một chút, mẹ tớ nói gần đây chênh lệch nhiệt độ trong ngày rất lớn, cậu đừng để bị cảm."

Lục Kinh Tà nặng nề "uhm" một tiếng: "Tớ biết rồi."

Vương Tuệ Lâm biết ngày mai cô phải thi, cho nên ăn cơm xong liền đuổi cô về phòng: "Ngày mai làm kiểm tra, tranh thủ thời gian về phòng ôn bài cho thật tốt."

Tổng Kiều Kiều rút một tờ giấy chùi miệng trên bàn ăn: "Vậy ba mẹ, con đi ôn bài đây."

"Đi đi."

Vương Tuệ Lâm mỉm cười nhìn bóng lưng con gái, quay sang Tổng Khánh Quốc bên cạnh, nói: "Lão Tổng, ông có phát hiện Kiều Kiều gần đây dần không ít tâm tư vào việc học."

Nghe xong, Tổng Khánh Quốc đặt đôi đũa trong tay xuống: "Hình như đúng là nỗ lực không ít."

"Còn không phải sao? Mấy ngày nay buổi tối tôi ra ngoài uống nước, từ khe cửa có thể thấy đèn phòng con bé vẫn sáng đó."

"Đây là chuyện tốt, có điều con bé trông có phần gầy đi. Ngày mai khi tan làm tôi sẽ ghé siêu thị mua một ít sườn, bà hầm canh sườn cho con tắm bổ. Đúng rồi, cũng gọi cả Kinh Tà sang đây, thằng bé đã lớn mà trong nhà lại không có ai, tôi và lão Lục là bạn bè bao nhiêu năm, chúng ta nên chăm sóc nó nhiều hơn một chút."

Tổng Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm là thanh mai trúc mã, còn ba của Lục Kinh Tà cùng hai người họ lại là bạn học từ cao trung tới đại học. Tình nghĩa nhiều năm như vậy, bà dĩ nhiên cũng thật lòng mà đối xử với Lục Kinh Tà, nhưng chỉ cần nghĩ đến một số sự việc kia, bà lại cảm thấy đau lòng không nổi. Chung quy đều là chuyện của nhà người ta, họ cũng không có cách nào xen vào.

"Đưa nhò Kinh Tà này chính tôi nhìn nó lớn lên, tôi hiểu chứ."

Tổng Khánh Quốc thở một hơi nặng nề, đưa tay sờ nhẹ đỉnh đầu Vương Tuệ Lâm: "Được rồi, không nói chuyện này nữa, ăn cơm đi."

"Uhm."

Mép cửa trong phòng Tổng Kiều Kiều dần thu lại, cô lặng lẽ trở về bàn học, cũng không biết đang nghĩ gì. Qua một lúc, video trong di động vang lên, là Lục Kinh Tà gọi tới.

"Ngày mai thi rồi, tối nay không làm đề mới, trước mắt ôn tập trong sách và tớ sẽ giúp cậu tổng kết lại đề thi."

Tổng Kiều Kiều không nói gì, chỉ nhìn Lục Kinh Tà bên kia màn hình, ánh sáng đèn bàn trên đỉnh đầu cậu dịu nhẹ, quần áo trên người vẫn là bộ đồng phục xanh trắng, sống lưng rất thẳng, khuôn mặt trực diện với máy ảnh, đầu hơi cúi xuống, từ góc độ này có thể nhìn thấy sống mũi cao thẳng và bờ môi hơi nhếch lên.

Có lẽ vì Tổng Kiều Kiều trầm mặc khá lâu, bên kia video Lục Kinh Tà bèn ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt cô lúc này có chút phức tạp, giống như đau lòng lại tựa như buồn bã, không đành lòng nhẹ nói: "Kiều Kiều, cậu làm sao vậy?"

Tổng Kiều Kiều mím môi, thật ra vừa rồi cô suy nghĩ đến mấy lời cô nghe lén từ ba mẹ, nhưng cô cũng không thể mang đi nói thật với cậu. Vì vậy cô hạ cằm xuống, nhích lại gần máy ảnh, nói: "Lúc này tớ nghe ba tớ bảo, ngày mai tan làm về sẽ đi siêu thị mua sườn về hầm canh sườn."

"Uhm?"

"Hơn nữa, tớ còn nghe nói là hầm cho hai người chúng ta uống, bảo cậu ngày mai về cùng tớ ăn cơm."

Lục Kinh Tà sững sốt vài giây, có chút khó tin mà hỏi cô: "Chính là vì chuyện này mà cậu nhìn tớ với ánh mắt phức tạp thế sao?"

"Đúng vậy, tớ nghĩ đến ngày mai cậu muốn giành canh sườn với tớ, sao có thể không phức tạp cho được?"

Lục Kinh Tà mỉm cười một chút: "Tổng Kiều Kiều, cả ngày cậu nghĩ cái gì trong đầu vậy hả?"

Tổng Kiều Kiều đột nhiên bị nụ cười của Lục Kinh Tà làm cho không kịp đề phòng, cô nói với cậu: "Tà ca, anh cười lên thật sự rất đẹp, sau này cũng nên cười như vậy đi."

"Mỗi ngày đều cười thế này, chẳng phải sẽ thành kẻ ngốc sao?"

Tổng Kiều Kiều: "..."

"Nhưng mà nếu cậu thích, tớ có thể cười cho cậu xem"

"Tớ thích mà, có ai lại không thích người cười đẹp chứ. Đúng rồi, nhìn cậu cười tớ liền có thể hiểu được tâm tình của Chu U Vương thời xưa."

"Sao lại lòi Chu U Vương lên rồi..." Lục Kinh Tà dừng lại hai giây. "Cậu muốn nói câu chuyện Chu U Vương vì giành lấy một nụ cười của Bao Tự mà phóng hỏa trên đũa các nước chư hầu* sao?"

"Đúng vậy, tớ cảm thấy nếu như có thể thả cậu ở thời cổ đại, tuyệt đối chính là kiêu hại nước hại dân."

Lục Kinh Tà không biết làm sao: "Tổng Kiêu Kiêu, tớ là con trai."

"Con trai thì sao chứ, dung mạo xinh đẹp chính là không phân biệt quốc gia, không phân biệt giới tính. Tà ca, anh nên tự tin một chút với khuôn mặt đẹp trai của mình."

"Thôi được rồi, bớt làm nhảm đi, tranh thủ thời gian ôn bài, hôm nay tớ chỉ giúp cậu ôn một tiếng thôi."

"Chỉ một tiếng thôi à? Vì sao vậy?"

"Ôn bài xong đi ngủ sớm một chút, phải ngủ ngon thì ngày mai mới có thể thi tốt được."

"Uhm... được thôi." Tin tưởng học thần, chắc là sẽ không có vấn đề.

Quả nhiên vừa đúng chín giờ rưỡi, Lục Kinh Tà liền bảo cô gom đề thi lại: "Được rồi, tối nay đến đây thôi, thu xếp lại một chút rồi đi ngủ đi."

"Được."

"Khi ngủ không được chơi di động."

"Biết rồi mà."

Sau khi kết thúc video, Lục Kinh Tà mở ngăn kéo dưới bàn học ra, bên trong để một quyển sách 《Bạch Dạ Hành》 mới tinh. Cậu đưa tay sờ sờ, nghĩ đến những gì cô nói lần trước, không khỏi mỉm cười.

(* Chu U Vương tên là Cơ Cung Tĩnh, là vị vua thứ 12 của nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Ông cũng là vị vua cuối cùng của thời kỳ Tây Chu.

Bao Tự hay Tự Tự, là vương hậu thứ hai của Chu U Vương, vị Thiên tử cuối cùng của giai đoạn Tây Chu trong lịch sử Trung Quốc.

Đây là một điển tích rất nổi tiếng gắn liền với danh tiếng của Bao Tự. Bao Tự là một mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp và quyến rũ, Chu U Vương mê say nàng nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười nên ra lệnh ai làm cho nàng cười sẽ thưởng nghìn lượng vàng. Để làm nàng cười, Chu U Vương nghe theo một nịnh thần, đã đốt lửa trên cột lửa hiệu triệu chư hầu, đùa giỡn với chư hầu rồi gây họa làm mất Cáo Kinh. Việc nhà Chu suy yếu và diệt vong bắt đầu từ đây.)

Vào lúc ăn sáng, Tổng Khánh Quốc thoáng nhìn con mưa lớn ngoài cửa sổ, nói: "Bên ngoài mưa lớn quá, lát nữa ba đưa con đến trường, con sang đối diện gọi Kinh Tà thử xem, cùng nhau đi."

Tổng Kiêu Kiêu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tổng Khánh Quốc, rất ít dịp cô được ba tự đưa đến trường. Ông mỗi ngày đều đưa mẹ cô đi làm trước, buổi tối tan làm lại tiếp tục đón bà về nhà, còn cô từ khi bắt đầu đi học đều theo Lục Kinh Tà ngồi xe buýt đến trường rồi tan trường.

"Làm sao thế?"

Tổng Kiêu Kiêu lắc đầu: "Không sao, con ăn xong rồi, con đi gọi Lục Kinh Tà."

"Đi đi."

Tổng Kiêu Kiêu đeo cặp trên lưng, thay giày rồi ra mở cửa, vừa hay Lục Kinh Tà đứng lúc đứng đối diện.

"Đi sao?"

Tổng Kiêu Kiêu thấy cậu sắp xuống lầu, vội gọi cậu dừng lại: "Mẹ tớ nói mưa lớn quá, bảo sẽ đưa bọn mình đi học."

Lục Kinh Tà gật gật đầu: "Uhm."

Tổng Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm cũng thu xếp đi ra, Lục Kinh Tà lễ phép gọi một tiếng: "Chú đi, buổi sáng tốt lành."

"Chào, Kinh Tà."

Ánh mắt Tổng Khánh Quốc nhìn Lục Kinh Tà không mấy hài lòng, ông đưa tay vỗ vào vai cậu ấy: "Tiểu Tà có phải lại cao lên không? Nhìn cứ như nhánh cây đâm trở vậy."

Lục Kinh Tà cười nhẹ: "Chính là lại trưởng thành hơn một chút."

"Trưởng thành thật tốt, chỉ có điều gầy quá, buổi tối đi con hầm canh xương, sang đây ăn cơm tối, cố gắng tắm rửa." "

"Cám ơn chú."

"Thằng nhóc này thật là, con với chú mà còn khách sáo cái gì?"

Tổng Khánh Quốc lái xe, Vương Tuệ Lâm ngồi ở ghế lái phụ phía trên, Tổng Kiếu Kiếu và Lục Kinh Tà thì ngồi ở ghế sau.

"Hôm nay làm kiểm tra cố gắng phát huy, thành tích thi thật tốt."

"Vâng, thưa chú."

Tổng Khánh Quốc nhìn Tổng Kiếu Kiếu từ kính chiếu hậu: "Con cũng cố gắng thi, mỗi ngày đi chơi cùng người ta mà thành tích lại không tiến bộ, có xấu hổ không?"

Tổng Kiếu Kiếu cúi đầu "uhm" một tiếng.

Lục Kinh Tà hướng đến Tổng Khánh Quốc, nói: "Chú, gần đây thành tích của Kiếu Kiếu tốt lên không ít, giáo viên toán còn khen ngợi cậu ấy nhiều lần."

Nghe vậy, Tổng Khánh Quốc nói: "Đúng vậy sao?"

"Đúng ạ, Kiếu Kiếu gần đây rất nỗ lực, thời gian ngoài giờ học đều làm 《Năm Ba》, làm vật lý tổng hợp."

Đầu mày Tổng Khánh Quốc giãn ra không ít, nhìn Lục Kinh Tà nói: "Tiểu Tà, thành tích của con tốt, nhiều khi giúp chú dạy con bé. Nếu nó không nghe lời thì không cần khách khí, tùy ý chỉnh đốn."

Tổng Kiếu Kiếu: "..."

Cô cúi đầu xuống, siết chặt ngón tay. Người ta đều nói con gái kiếp trước chính là người yêu bé nhỏ của ba, nhưng cô cảm thấy bản thân kiếp trước có lẽ chính là giả dạng người yêu của ba, còn kiếp này là giả dạng làm con gái.

Tổng Khánh Quốc đưa hai người đến cổng trường, Lục Kinh Tà xuống xe căng dù trước.

"Chú đi, trên đường đi chậm một chút."

"Ba mẹ, tạm biệt."

Sau khi Tổng Khánh Quốc nhìn cả hai cùng nhau vào trường, lúc này mới quay đầu xe rời đi. Vương Tuệ Lâm nhìn sang ông nói: "Ông lại như vậy, không thể nói chuyện với con gái đang hoàng được sao?"

"Không phải tôi nói chuyện đang hoàng với nó sao? Nói chỗ nào không đang hoàng chứ?"

Vương Tuệ Lâm liếc ông một cái, không thèm nói chuyện với ông nữa.

Tổng Khánh Quốc: "..."

Hai người cùng nhau về lớp học, Tổng Kiếu Kiếu nghĩ đến lời ba cô vừa nói liên hoàng sợ tủi thân, vì thế cô buồn rầu hỏi Lục Kinh Tà: "Lục Kinh Tà, ba tớ nói nếu tớ không nghe lời thì cho phép cậu chỉnh đốn tớ, cậu sẽ chỉnh đốn tớ sao."

Lục Kinh Tà nhếch miệng, cúi đầu nhìn cô: "Sẽ không."

Tổng Kiếu Kiếu ngay lập tức ngẩng đầu nhìn cậu: "Thật sao?"

"Thật." Lục Kinh Tà nói quả quyết.

"Nhưng mà nói thật, nếu tớ thật sự không nghe lời cậu, cậu sẽ làm thế nào?"

"Không nghe thì tớ nói chậm lại."

"Nếu nói vậy vẫn không nghe thì sao?"

"Vậy thì cứ nói mãi, nói cho đến khi cậu nghe mới thôi."

Tổng Kiếu Kiếu cười "hìhì", cô chân chừ hạ giọng xuống, tiếp tục nói: "Sau này cậu không cần nghe ba tớ, nghe tớ là được rồi."

Lục Kinh Tà: "Được."

Sau khi tiếng chuông vang lên, giáo viên toán mang theo một chồng đề thi bước vào, bà đem đề đặt trên bục giảng, ánh mắt lướt một vòng quanh lớp, nghiêm túc nói: "Đề đặc trên bàn của mình đều bỏ hết vào, trung thực giữ chữ tín, không được làm chuyện gì lén lút, sau khi tiếng chuông chính thức vang lên lần nữa thì làm bài, rõ chưa?"

"Đã rồi." Âm thanh phía dưới thưa thớt.

Tổng Kiều Kiều sau khi được phát đề thi trong tay, đầu tiên là lật ra sau một lượt, sau đó phát hiện phía sau có một số câu đều được Lục Kinh Tà dạy qua. Đôi mắt lấp lánh tia sáng, cô ngay lập tức nghiêng đầu nháy mắt ra hiệu với cậu.

Lục Kinh Tà biết vì sao cô lại vui vẻ như vậy, khoe miệng khê cong lên, ánh mắt cung chiều, đề thấp giọng nói: "Thi tốt."

Tổng Kiều Kiều hài lòng hát cảm: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sau khi tiếng chuông chính thức vang lên, mọi người lúc này mới bắt đầu đặt bút làm. Đến khi làm Tổng Kiều Kiều mới phát hiện, không chỉ có câu hỏi mặt sau là quen thuộc, mà ngay cả mặt trước lựa chọn điền vào chỗ trống nhìn cũng quen không ít, suýt chút nữa lập tức bật dậy.

Cô nhớ trước kia khi kiểm tra vật lý đều phải nghiền cứu thể loại này đến khóc. Xưa đến giờ chưa từng nghĩ, một ngày nào đó bản thân lại có thể thích thú mà làm như vậy. Cô lặng lẽ dùng ánh mắt sùng bái nhìn sang Lục Kinh Tà bên cạnh đang nghiêm túc làm kiểm tra, đột nhiên hiểu rõ được thế giới của học bá, vốn dĩ học bá và học tra* vẫn luôn có sự khác biệt rất lớn.

(* Học bá và học tra nói nôm na cho dễ hiểu là những người học giỏi và những người học dốt.)

Nguyên nhân bởi vì liệu mạng học bổ sung mà phần thi vật lý cô làm vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Tổng Kiều Kiều luôn là đối tượng quan tâm đặc biệt của ba giáo viên toán, lý, hóa. Khi giáo viên vật lý nhìn thấy cô vui đầu "hì hà hì học" viết không ngừng, nghĩ đến khoảng thời gian hiện tại cô có tiến bộ, không nhận được hướng về chỗ cô đi tới.

Tổng Kiều Kiều làm rất nghiêm túc, ngay cả khi giáo viên vật lý đứng phía sau lúc nào cô cũng không hề hay biết, còn giáo viên vật lý thì im lặng mà nhìn cô mương từng câu ra suy nghĩ rồi giải rành mạch, có chút không nhận được mà nhìn cô với cặp mắt khác xưa, ông liền nói cô nhóc này có lẽ rất thông minh, bình thường nhất định là không cố gắng học, nếu mà chịu khó thì thành tích sao có thể không đi lên cho được?

Lục Kinh Tà phát hiện giáo viên vật lý đứng sau đầu tiên, cậu vô thức quay người lại ngẩng đầu nhìn lên, giáo viên vật lý sợ làm phiền đến Tổng Kiều Kiều liền hướng về Lục Kinh Tà, bộ dạng ra hiệu đang thi, sau đó im lặng giờ tay lên "suýt" một tiếng, lúc này mới lặng lẽ từ phía sau bọn họ rời đi.

Sau khi tiếng chuông kiểm tra chấm dứt, giáo viên vật lý vừa thu bài kiểm tra của Từ Cẩm xong, Từ Cẩm liền rời rít mà hét với cô: "Kiều Kiều, Kiều Kiều, WC!"

Tổng Kiều Kiều thấy cậu ấy như bị dồn nén đến sốt ruột, không ngần ngại cười cợt: "Muốn nổ tung rồi à."

"Cậu mau ngậm miệng lại cho tót, GOGOGO!"

Tổng Kiều Kiều bị Từ Cẩm trực tiếp lời ra khỏi lớp, cô vội nói: "Chưa lấy đủ nữa."

Bên ngoài vẫn còn đổ mưa, mưa bụi bị gió thổi nghiêng tấp vào hàng hiên, trên hành lang đều là những dấu chân, Từ Cẩm thậm chí kéo cô không dừng lại: "Trời ơi, không kịp rồi, dù gì cũng không xa, vài bước là tới rồi."

Tổng Kiều Kiều không còn cách nào, chỉ có thể bị cậu ấy kéo vọt ra ngoài.

Cô đứng trước tấm gương lớn trong nhà vệ sinh, tiện tay sửa lại tóc mái của mình. Nghe thấy tiếng động trong ngăn phòng, cô nhìn không được bật cười: "Cậu đây là uống bao nhiêu nước vậy?"

Bên trong truyền đến âm thanh Từ Cẩm kéo quần sọt soạt, thanh giọng cũng vọng ra: "Đều do Sở Nhập Ngộ."

"Chuyện này với cậu ấy thì có liên quan gì?"

"Sáng nay cậu ấy mua hai ly sữa đậu nành, cậu ấy chê quá ngọt, không thể uống nên nhất định nhường lại cho tót uống."

"Cậu ấy nhường cậu uống thì cậu liền uống hả, sao nghe lời vậy?"

"Phí lời, cậu ấy dùng tiền tiêu vặt của tót để mua, tiền của tót, không uống thì lãng phí biết bao nhiêu."

Tổng Kiều Kiều liền vô lực thổ tào*.

(* Thổ tào (吐槽): Là tiếng lóng, có nghĩa từ trong hành vi hay lời nói của người khác tìm ra điểm sơ hở, không phù hợp để chen lời thách thức hay than thở. Chủ yếu mang tính vui đùa | đâm, chọc, nói móc.)

"À, đúng rồi, vừa nãy mục số ba cậu chọn câu nào?"

"Mục số ba?" Tổng Kiều Kiều suy nghĩ một chút, nói: "Chọn C."

Từ Cẩm nhú mày: "C sao? Là D chứ?"

"Là C."

"Tớ cảm thấy là D." Từ Cẩm khẳng định.

"Đề này Lục Kinh Tà và tớ từng nói qua rồi, là chọn C cơ."

"Aiz, vậy chắc là tớ chọn sai rồi."

Tổng Kiều Kiều: "...". Có thể có một chút điểm khí phách hay không.

Thời gian nghỉ cũng không dài, rất nhanh lại gõ chuông. Buổi sáng thi hai môn, khi nghỉ trưa Trương Hiểu Quang từ bên ngoài chạy vào, la lớn: "Lục Kinh Tà, Quyền Gia Lệ, chủ nhiệm gọi các cậu đến văn phòng một chuyến."

Quyền Gia Lệ ngẩng đầu lên từ 《Năm Ba》, đầu tiên cô thoáng nhìn qua Lục Kinh Tà, sau đó mới nhìn sang Trương Hiểu Quang: "Bây giờ sao?"

Trương Hiểu Quang dùng sức gật gật đầu: "Đúng vậy, ngay bây giờ."

"Uhm."

Tổng Kiều Kiều cũng đang bị Lục Kinh Tà bắt ôn tập hóa học và vật lý để buổi chiều thi. Sau khi nghe được chuyện kia trong mắt lóe lên một tia sáng, nghĩ rằng đợi cậu ấy rồi đi thì cô lập tức được giải thoát, mà Lục Kinh Tà tựa như hiểu rõ tâm tư cô, duỗi ngón tay ra trên đề thi gõ hai cái: "Cố gắng làm."

Thanh giọng Quyền Gia Lệ ở phía trước vang lên: "Lục Kinh Tà, đi chứ?"

Lục Kinh Tà ném xuống một câu: "Tớ quay về sẽ kiểm tra." Rồi đi lại phía Quyền Gia Lệ.

Tổng Kiều Kiều nhìn theo bóng cậu ấy, bĩu môi.

Vào lúc hai người bọn họ bước ra khỏi lớp, Từ Cẩm tò mò ngồi sang đây, cô dùng tay huych Tổng Kiều Kiều: "Cậu nói xem chủ nhiệm tìm bọn họ làm gì nhỉ?"

"Chuyện này sao tớ biết được."

"Sao cậu không hỏi?"

"Tớ còn chưa hỏi thì cậu ấy đã bị Quyền Gia Lệ gọi đi rồi." Sau khi nói xong, Tổng Kiều Kiều cảm thấy có phần không đúng lắm, cô nghiêng người qua nhìn Từ Cẩm: "Không đúng, cho dù tớ có hỏi, cậu ấy nhất định cũng không biết. Cậu ấy chính là đi đến văn phòng chủ nhiệm, chứ không phải từ văn phòng chủ nhiệm trở về."

Từ Cẩm cũng biết mình mồm năm miệng mười, ngay sau đó giải thích: "Nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, nhất thời lạnh mồm lạnh miệng."

Buổi chiều mưa đã tạnh, trên hành lang không ít các học sinh tụm năm tụm ba vui cười đùa giỡn, đặc biệt khi đến trước các lớp năm nhất và năm hai cao trung thì âm thanh lại càng lớn.

Quyền Gia Lệ bất giác đưa mắt nhìn Lục Kinh Tà bên cạnh, nét mặt chàng thiếu niên thanh tuấn bình tĩnh như thường, đôi mắt không gọn sóng đang nhìn thẳng về phía trước, cô cắn môi dưới, cố gắng đè nén nhịp tim dồn dập xuống. lát sau, cô tựa như tùy ý hỏi cậu: "Cậu nói chủ nhiệm tìm chúng ta sẽ vì chuyện gì nhỉ?"

Lục Kinh Tà không hề nhìn cô, thanh giọng nhẹ nhàng: "Tớ cũng không rõ lắm."

Quyền Gia Lệ mỉm cười gật đầu, dọc đường đi hai người không nói thêm câu nào nữa.

Trong văn phòng, các giáo viên đang thảo luận chuyện gì đó.

Chủ nhiệm lớp số ba Trương Hoa Kiều nói: "Này, cô Trần, cô nói thi đấu khu vực tỉnh kỳ này có thể khó hay không?"

Chủ nhiệm lớp số một Trần Thực bỏ tách trà trong tay xuống, phân tích: "Theo lý mà nói, nhất định là không đơn giản. Còn nói muốn thật đơn giản, vậy thì thi đấu còn ý nghĩa gì nữa?"

"Nói cũng đúng là, tổng cộng học sinh chỉ có thể đi ba đứa, lớp mấy người chiếm hết hai đứa, bây giờ trên mặt có thể về vang rồi."

"Nào có, chuyện này có gì mà về vang chứ." Lòi thì nói vậy, nhưng khóe miệng Trần Thực tươi cười đến không hạ xuống được.

"Mấy người là lớp Lục Kinh Tả sao, thật là nhận thầu ba năm lớp hạng nhất. Tôi dạy học sinh nhiều năm như vậy mà không gặp qua học sinh nào thông minh hơn cậu ấy, nếu cậu ấy duy trì liên tục đến cuối học kỳ, không cần nói, mấy cái đại học trọng điểm đều thuận theo lựa chọn của cậu ấy. Cô nói xem, kỳ thi đại học năm nay trường chúng ta có thể xuất hiện thủ khoa không?"

Bị Trương Hoa Kiều nói vậy, Trần Thực ngay lập tức uống một ngụm trà định thần, thủ khoa đại học sao?

Có lẽ trường bọn họ thật sự có thể xuất hiện thủ khoa đại học, không chỉ toàn bộ trường được vinh dự, mà chính bà đây giữ chức giáo viên chủ nhiệm cũng được về vang. Vào khóa 07 của lớp Lưu lão sư có xuất hiện một thủ khoa đại học, thế nhưng mà hiện tại phong cảnh đi về nơi đâu!

"Chuyện này tôi cũng không dám tùy tiện nói, bất luận thế nào, tôi vẫn hy vọng Kinh Tả có thể toàn lực cố gắng." Trần Thực bảo thủ nói với Trương Hoa Kiều.

Đang nói, cánh cửa văn phòng bị gõ nhẹ, hai môn sinh tâm đắc của bà đã đứng ở cửa.

"Cô Trần."

Trần Thực vừa nhìn thấy bọn họ, nét cười trên mặt càng thêm rõ ràng. Bà vẫy vẫy tay với hai người: "Kinh Tả, Gia Lệ, mau vào đây."

"Cô Trần, cô tìm bọn em ả?" Thanh giọng Quyền Gia Lệ êm dịu.

"Uhm, đến đây, trước tiên các em nhìn cái này đã?" Trần Thực mang tờ giấy đặt trên chiếc bàn làm việc đưa cho bọn họ.

Lục Kinh Tả nhìn lướt qua, thi đấu toán học cấp tỉnh?

Trần Thực nói: "Chuyện là tình chúng ta mở một cuộc thi toán học, tham dự đều là học sinh mũi nhọn của các trường cao trung trong tỉnh. Một trường chỉ có thể cử ra ba em, vừa hay ba em lại đứng đầu lớp, vẫn còn một em là Triệu Thanh Nghiên ở lớp số hai..."

"Ngay vào thứ bảy tới đây, có thể đại diện trường ra ngoài thi đấu là vinh dự rất lớn, cô hy vọng các em có thể chú trọng hơn. Nếu lần này có thể bộc lộ tài năng trong cuộc thi lớn thì sẽ tăng thêm màu sắc rực rỡ cho kỳ thi đại học của các em."

Trần Thực nói vậy, Lục Kinh Tả và Quyền Gia Lệ cũng hiểu rõ cuộc thi lớn lần này mang tính chất quan trọng.

"Hiện tại khoảng thời gian đầu vòng loại vẫn còn vài ngày, mấy ngày này các em cố gắng củng cố lại một chút."

Hai người một vòng về lớp, trên lớp các bạn học mồm năm miệng mười hỏi: "Lớp trưởng, chủ nhiệm gọi các cậu lên văn phòng làm gì thế?"

"Có cuộc thi đấu toán học."

"Thi đấu toán học sao? Khi nào tớ mới được đại diện trường đi thi đấu toán học đây?"

Người bạn học kia nói một phát liền bị nã pháo.

"Quách béo mập? Cậu đang giả vờ mộng đẹp sao?"

"Béo ca, buổi tối về nhà tắm rửa rồi ngủ đi."

"Tớ đây chính là có mộng tưởng, các cậu có hiểu không?"

"Mộng thì đây, hiện thực lại không như vậy, hiểu, bọn tớ hiểu mà."

.....

"Lục Kinh Tả, cậu cùng lớp phó đều ôm đồm hết các cuộc thi lớn nhỏ của trường chúng ta, hăm mộ thật đấy."

Lục Kinh Tả điềm đằm hướng về người vừa nói kia mà cười một chút, sau đó quay về chỗ ngồi của mình.

Quyền Gia Lệ nhìn theo thân ảnh Lục Kinh Tả, tầm mắt còn chưa thu hồi đã nghe Triệu Tư Kỳ hỏi: "Gia Lệ, cậu tham dự thi đấu toán học à, cùng tớ nói chuyện đi?"

"Hả?" Quyền Gia Lệ nhất thời không phản ứng lại, đợi sau khi phản ứng cô mới cười một chút: "Được rồi."

Tổng Kiếu Kiếu đang cúi đầu xem bài thi, bọn họ ở phía đối diện nói chuyện có lọt tai một chút. Cô thấy cậu quay lại, nghiêng đầu qua hỏi: "Cậu lại phải ra ngoài thi đầu sao?"

"Uhm, được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, buổi chiều còn phải thi, xem đề."

"Uhm."

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sau bài thi buổi chiều, sau khi quét dọn vệ sinh lớp xong, mọi người đều trực tiếp tan học.

Lúc về đến nhà, vẫn còn chưa vào cửa, Tổng Kiếu Kiếu đã ngửi được mùi hương của canh sườn bay ra từ trong khe cửa, cô dùng sức hít mũi một chút, nói với Lục Kinh Tả: "Cậu ngửi được mùi thơm không?"

Cánh mũi Lục Kinh Tả phập phồng: "Uhm, ngửi được."

Tổng Kiếu Kiếu tiến lên trước một bước, đưa tay nhấn chuông cửa, gọi: "Mẹ, con về rồi, mở cửa."

Đang gọi, Tổng Kiếu Kiếu nghe âm thanh va chạm của chìa khóa, cô xoay người lại, thấy cậu đang lấy chìa khóa ra, hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

"Mở cửa, tớ về cất cặp trước đã."

Tổng Kiếu Kiếu giữ chặt cậu: "Cất làm gì chứ, gần như vậy, lúc đi mang theo thì có khác gì đâu?"

Rất nhanh bên trong có tiếng bước chân văng vẳng truyền đến, Tổng Khánh Quốc ra mở cửa, hỏi: "Về rồi sao?"

"Chú."

"Ba."

"Mau vào đi, có thể ăn cơm ngay rồi." Nguyên nhân vì có Lục Kinh Tả mà Tổng Khánh Quốc đặc biệt vui vẻ hòa nhã.

"Hôm nay khởi đầu thế nào? Có khó không?"

Bởi vì mấy đề kiểm tra kia đã quen thuộc nên Tổng Kiếu Kiếu đều làm được. Vì vậy khi Tổng Khánh Quốc hỏi chuyện này, lời nói đặc biệt cứng: "Không khó."

Tổng Khánh Quốc nhướn mày: "Trông con có vẻ rất chắc chắn?"

"Ba, ba không biết đâu, Lục Kinh Tả nhất định là áp đề* gì gì đó, rất nhiều đề cậu ấy tổng kết cho con khi kiểm tra đều ra." Tổng Kiếu Kiếu nói đến chuyện này mà mặt tươi như hoa.

(* *Áp đề* (押题): Là trước khi thi sẽ suy đoán nội dung đề thi và tập trung chuẩn bị cho kỳ thi đó.)

Tổng Khánh Quốc thấy điệu bộ sôi nổi của cô, mỉm cười nói: "Cho nên mới nói con đi theo Lục Kinh Tả học thêm."

"Con biết rồi, ba."

"Được rồi, hai đứa đi rửa tay rồi lại đây ăn cơm, canh chắc là được rồi, ba đi lấy canh."

"Dạ."

Tổng Kiếu Kiếu và Lục Kinh Tả đang rửa tay trong phòng tắm, vừa rửa cô vừa nói: "Hình như vừa rồi ba tớ rất vui đúng không?"

"Uhm, chỉ cần cậu cố gắng học tập thì chú ấy sẽ rất vui."

"Cậu đây là nói thật."

Trong văn phòng, giáo viên các lớp từng người đều đang sửa bài thi tháng này. Đương nhiên vào lúc sửa bài, biểu cảm trên mặt mỗi giáo viên đều muôn màu muôn vẻ, có người mặt mày phấn chấn, có người đầu mày lại nhăn vào.

Lúc này Trần Thục đang sửa bài môn toán của bà, hiện tại bà đang sửa bài thi chính thức của Tống Kiều Kiều. Nhìn một lượt xuống phía dưới, đầu mày bà càng giãn ra, phần bài thi này bà sửa rất suôn sẻ. Sau khi sửa xong rồi tính điểm, bài thi một trăm sáu mươi điểm vậy mà cô thi được một trăm ba mươi lăm, so với thành tích trước kia của cô, quả thật tiến bộ vượt bậc.

Chủ nhiệm lớp số ba Trương Hoa Kiều ngồi đối diện bà, hỏi: "Thế nào? Sửa đến bài thi của Lục Kinh Tà à, sao tâm tình lại tốt vậy?"

"Không phải, là tiểu nha đầu Tống Kiều Kiều lớp chúng tôi."

"Tống Kiều Kiều à, tôi biết tiểu nha đầu đó, con bé không phải thiên khoa* rất nghiêm trọng sao? Nhìn điệu bộ này của cô, xem ra là thi không tệ?"

"Con bé thi được một trăm ba mươi lăm điểm."

"Một trăm ba mươi lăm?" Trương Hoa Kiều có phần kinh ngạc. "Tôi còn nhớ lần trước con bé thi vừa đạt chuẩn thôi mà."

"Đúng vậy, tiểu nha đầu này gần đây rất cố gắng, thời gian nghỉ ngơi đều có thể thấy con bé ôm 《Năm Ba》 làm, để chút nữa tôi đi hỏi chuyện mấy giáo viên bộ môn khác, xem xem con bé thi thế nào?"

(* Thiên khoa (偏科): Là trong quá trình học yêu thích một số môn học/khóa học nào đó hơn mà lơ là chênh mảng các môn học/khóa học khác.)

Giữa trưa, Trần Thục bê xấp bài thi toán bước vào lớp, cảnh tượng ồn ào sau khi bà bước vào trong nháy mắt lặng xuống. Bà mang bài thi đặt trên bàn, nói: "Thành tích tất cả các môn của mọi người tôi đã rõ rồi. Ba cái tên đứng đầu môn toán của lớp chúng ta vẫn không thay đổi, nhưng mà hôm nay tôi đến không phải để nói chuyện này, hôm nay tôi đến là để khen ngợi một người."

Vào lúc Trần Thục nói đến khen ngợi, các bạn học bên dưới đều ngồi ngay ngắn, bao gồm cả Tống Kiều Kiều.

Trần Thục mỉm cười, nói: "Hôm nay tôi muốn khen ngợi người bạn học này, em ấy thi toán được một trăm ba mươi lăm điểm, so với trước kia nhiều hơn tận ba mươi điểm. Mà người bạn học này, chính là Tống Kiều Kiều."

Tống Kiều Kiều đột nhiên nghe đến tên mình, ngay lập tức có phần không dám tin. Cô vô thức nhìn qua Lục Kinh Tà, Lục Kinh Tà hướng về phía cô gật gật đầu: "Rất lợi hại."

"Bạn học Tống Kiều Kiều không chỉ phát huy tốt trong đợt thi toán lần này, mà ngay cả môn khác tôi được biết cũng thi không tồi, tiến bộ rất nhiều. Mọi người hãy vỗ tay cho bạn học Kiều Kiều."

Âm thanh vỗ tay vang lên, Tống Kiều Kiều cảm thấy có chút xấu hổ, khuôn mặt hình như cũng hơi đỏ lên.

"Kiều Kiều, muốn duy trì, tiếp tục cố gắng."

Tống Kiều Kiều vội vàng nói: "Em biết rồi, chủ nhiệm!"

Ngày hôm sau, xếp hạng kỳ thi tháng đã được dán lên, vài người đi qua xem thứ hạng.

Từ Cám kéo Tống Kiều Kiều chen vào trong, cô nhìn từ trên xuống dưới, đột nhiên trừng to mắt: "Kiều Kiều! Kiều Kiều! Cậu! Chín mươi chín!!!"

Tống Kiều Kiều ngay lập tức mơ hồ: "Bao nhiêu? Cậu nói bao nhiêu?"

"Chín mươi chín! Chín mươi chín!!!"

Tống Kiều Kiều cũng tự mình xem qua, quả nhiên thấy được tên mình tại dòng thứ chín mươi chín. Cô ngoảnh đầu lại nhìn Lục Kinh Tà, nhưng mà người nhiều quá, cô căn bản không nhìn đến cậu ấy được, vì thế cô nhanh chóng chen ra ngoài.

Lục Kinh Tà đứng tại nơi đó, nét mặt mang theo ý cười.

Tống Kiều Kiều ngay lập tức xúc động mà nhào qua, đột nhiên chui vào trong lòng cậu: "Cậu có nghe không? Tôi thi được hạng chín mươi chín? Chín mươi chín!!!"

Lục Kinh Tà đưa tay xoa nhẹ đỉnh đầu cô, hơi cúi đầu nhỏ giọng nói: "Nghe được rồi, nhưng mà nơi này rất nhiều người, nếu cậu không buông ra người ta có thể thấy đấy?"

Tống Kiều Kiều hơi không hiểu mà ngẩng đầu lên, qua vài giây cô mới phản ứng lại, vội vàng buông cánh tay ôm trên eo cậu ra, nhưng vẫn xúc động như cũ: "Lần này thứ hạng của tôi vượt lên tận mười một người, vậy cậu ưng thuận cho tôi mua..."

"Biết rồi, về nhà sẽ đưa cho cậu ngay."

"Về nhà? Cậu đã mua rồi?"

"Uhm"

Tổng Kiều Kiều chớp chớp mắt, trong đôi mắt xinh đẹp như chứa đựng cả dãy ngân hà lung linh rực rỡ: "Tà ca, anh thật tốt, em thích anh nhất."

Nguyên do vì thi đấu toán học, mỗi tối sau khi kết thúc tiết học cuối cùng, Trần Thực và chủ nhiệm lớp số hai Châu Tuệ Mẫn đều lần lượt dành ra một giờ để tiểu tảo* cho bọn họ. Mà căn bản trong lớp chỉ có bốn người, cuối cùng lại lòi thêm hai cái đuôi nhỏ.

(* *Tiểu tảo (小灶): Là tiếng lóng, ẩn dụ về sự quan tâm, chăm sóc đặc biệt đối với một số người nào đó.*)

Kỷ Vĩ đeo tai nghe chơi game và Tổng Kiều Kiều đang cầm 《Bạch Dạ Hành》.

Trần Thực đưa mắt nhìn thời gian trên tường, đã sắp đến giờ, cho nên bà nói với bọn họ: "Hôm nay là đêm ôn tập cuối cùng rồi, ngày mai cố gắng thi đấu cho thật tốt."

Trần Thực từ cửa sau lớp học đi đến, lúc đi ngang qua chỗ ngồi của Tổng Kiều Kiều, bà đưa tay sờ đầu cô, giọng nói dịu dàng: "Ít xem sách ngoài giờ một chút, phải cố gắng nỗ lực."

Tổng Kiều Kiều có chút vừa mừng vừa lo, đôi mắt nai con chớp nhanh vài cái.

Kỷ Vĩ cũng hiếm khi ngẩng đầu lên từ máy chơi game, Trần Thực thấy vậy, nói: "Em cũng thật là, không bao lâu nữa là phải thi đại học rồi, ít chơi game lại."

"Chủ nhiệm, cô yên tâm, em chơi game nhưng nhất định sẽ không để ảnh hưởng đến thành tích."

Trần Thực cũng biết đứa nhỏ này nghiện internet cực độ, nhưng mà cho dù cậu nhóc có mang game ra đánh đến trời đất tối sầm, thì thành tích đúng là không sa sút chút nào.

Lúc này bà cũng thật sự không còn gì để nói, bà cười cười: "Được rồi, mấy em về nhà chậm một chút, chú ý an toàn, sau khi đến nơi thì nhắn tin cho tôi."

"Tuân lệnh!"

Trần Thực bị chọc cười, lúc này mới để lộ tâm tình cực kỳ tốt.

Tổng Kiều Kiều mang 《Bạch Dạ Hành》 bỏ vào trong cặp, bọn họ đi về phía Lục Kinh Tả: "Xong chưa?"

Đúng lúc Lục Kinh Tả đang kéo khóa cặp, ngón tay thon dài cầm ở đó, nhẹ nhàng xách lên: "Xong rồi."

Năm người đeo cặp ra khỏi lớp học, gần bảy giờ nên trong sân trường không có ai, gió đêm mát rượi thổi tan cái nóng ngày thường. Tổng Kiều Kiều buồn chán giẫm lên cái bóng của chính mình, Kỷ Vĩ thấy vậy, lại chịu không được mà trêu cô: "Tổng Kiều Kiều, cậu lớn như vậy rồi, không còn nhỏ nữa?"

Tổng Kiều Kiều liếc cậu ta một cái: "Cậu quản tớ?"

"Tổng Kiều Kiều, cậu có hay không..."

"Kỷ Vĩ, cậu nói ít lại hai câu đi." Triệu Thanh Nghiên ngắt lời cậu ta.

Kỷ Vĩ: "..."

Lục Kinh Tả mang Tổng Kiều Kiều kéo đến bên cạnh mình, cất giọng ấm áp: "Tiếp tục giẫm, không cần để ý cậu ta."

Kỷ Vĩ nghe xong, còn có gì không rõ hay sao?

Vào lúc đang nói, bọn họ đã đến trước cổng trường, liếc mắt đã thấy chiếc xe trắng đậu ở đó, Quyền Gia Lệ ngoảnh mặt về phía bọn họ nói: "Ba tớ tới đón tớ, ngày mai gặp lại, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Sau khi đi vài bước, Quyền Gia Lệ đột nhiên dừng lại, cô ngoảnh đầu nhìn về phía bốn người đã đi xa.

"Lệ Lệ, về nhà, đang nhìn cái gì vậy?" Âm thanh của người đàn ông trung niên vang lên.

Quyền Gia Lệ lập tức chạy chậm về phía ông ấy: "Không nhìn gì cả."

Vào lúc đi ngang qua trạm xe, Quyền Gia Lệ thấy đám người Lục Kinh Tả đang đứng đó, mấy người bọn họ cũng không biết đang nói chuyện gì, trên mặt đều mang theo vui cười, cô có chút hâm mộ nhàn nhạt, vì thế nói: "Ba, thật ra sau này có thể đừng tới đón con nữa."

Ba Quyền nghe vậy, lập tức lắc đầu: "Như vậy sao được? Đã trẻ thế này? Ba với mẹ con lo lắng bao nhiêu?"

"Con cũng không còn nhỏ nữa."

Ba Quyền cười nói: "Ồ trong mắt ba mẹ, con vĩnh viễn bé nhỏ."

Đợi vài phút thì xe buýt tới, mấy người bọn họ một lượt lên xe. Trên xe không còn chỗ ngồi trống nên chỉ có thể đứng, đám Lục Kinh Tả đáng người cao, vì thế liền đem cột vịn tay phía dưới nhường lại cho Tống Kiều Kiều.

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn bọn họ cầm tay vịn dễ như chơi, có chút hâm mộ nói: "Nếu mà tớ trưởng thành cũng có thể cao như các cậu thì thật tốt."

Rõ ràng khi còn bé, ba người bọn họ đều không cao hơn cô, nhưng mà sau khi lên sơ trung, vóc dáng ba người bắt đầu điên cuồng thay đổi. Hiện tại chỉ mới năm ba cao trung mà thân hình ba người bọn họ đã cao hơn một mét tám, còn cô, kẹt ở một mét sáu hơn thì không dài thêm nữa. Chiều cao lý tưởng đối với cô chính là một mét bảy, tưởng tượng thấy một mét bảy ra đường mang theo khí chất thần thái, rất thu hút sự chú ý.

Kỷ Vĩ có chút vui vẻ: "Cậu thân là con gái, trưởng thành cao lên như vậy làm gì, chọc trời à?"

"Cậu cũng không tính là thấp." Triệu Thanh Nghiền mỉm cười, cậu thấy thật khó tưởng tượng, nếu cô cùng bọn họ cao lên giống nhau thì sẽ thành cái thể loại gì.

Lục Kinh Tả cúi đầu nhìn về phía cô, ánh mắt sâu xa mà dịu dàng: "Chiều cao này vừa đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Kỷ Vĩ và Triệu Thanh Nghiền xuống xe trước bọn họ, chân của Tống Kiều Kiều đứng đến sắp tê dại, cô bực bội giậm nhẹ dưới chân, Lục Kinh Tả cúi đầu nhìn cô: "Đứng một sao?"

Về mặt Tống Kiều Kiều đau khổ: "Chân đều sắp tê rồi."

Lục Kinh Tả nhìn quanh một vòng, trên xe căn bản không có chỗ ngồi: "Kiên trì một chút, còn vài trạm nữa thì có thể xuống xe rồi."

Tống Kiều Kiều gật đầu, ngoài kiên trì ra thì còn có thể làm gì đây?

Sau mười phút, âm thanh nhắc nhở lúc này mới vang lên: "Đến trạm tiểu khu Hoa Loan, hành khách xuống xe xin mời xuống bằng cửa sau, chú ý an toàn, trạm tiếp theo là Lâm..."

Trạm tiểu khu Hoa Loan người lại rất đông, sau khi xuống xe cô vỗ vỗ ngực, nghĩ lại mà rung mình, nói: "Nếu không có cậu, tớ nhất định bị dồn thành bánh kẹp thịt rồi."

Lục Kinh Tả rũ mắt xuống: "Yên tâm đi, tớ sẽ không để cậu bị dồn thành bánh kẹp thịt."

Tống Kiều Kiều cười "hihi", qua một lúc cô mới nói: "Lục Kinh Tả, cậu đối xử với tớ thật tốt."

Lục Kinh Tả nhìn cô, đưa tay xoa nhẹ đỉnh đầu cô, vừa định nói thì bàn tay bất ngờ bị phủi xuống rồi chuyển đi, cô gái trước mặt nhướng cao mày: "Tớ biết, cậu đối xử với tớ tốt như vậy nhất định là muốn sau này qua nhà tớ ăn cơm chùa không thấy gánh nặng đúng không? Bạn bè nhiều năm như vậy, tớ còn không hiểu cậu sao?"

Lục Kinh Tả sờ đầu, sau đó cười dịu dàng, bất lực lắc đầu: "Cậu thật là."

Tống Kiều Kiều đi trước mặt cậu, bạo dạn lùi về sau. Bởi vì trong tiểu khu đường sá rộng rãi, cũng không có ai nên Lục Kinh Tả cũng không nói gì, chỉ là nhiều lúc chú ý giúp cô một chút.

"Cậu yên tâm, ba mẹ tớ đều rất thích cậu. Và lại cậu đối xử với tớ cũng tốt, tớ nhất định hoan nghênh cậu."

"Cậu cảm thấy tớ đối xử tốt với cậu chính là vì chuyện này?"

Tống Kiều Kiều nghiêng đầu xuống: "Lẽ nào không phải?"

Ánh mắt ôn hòa của Lục Kinh Tả hơi tối sầm đi, sau hai giây, cậu nói: "Uhm, đúng vậy."

Tổng Kiều Kiều hát cảm về phía cậu: "Xem đi, tớ đã nói tớ rất hiểu cậu mà."

Ngon đèn hai bên đường đều sáng lên, ánh đèn vô cùng rực rỡ, chiếc bóng của Lục Kinh Tà bị đèn đường kéo vừa dài vừa gầy. Tổng Kiều Kiều dâng lên sự thích thú, một chân giẫm vào chiếc bóng của cậu: "Lục Kinh Tà, cậu vẫn còn nhớ lúc bé bọn mình chơi trò giẫm bóng chứ?"

Lục Kinh Tà cười nhẹ, nói: "Dĩ nhiên nhớ rồi, cậu giẫm không qua thì chỉ biết khóc, muốn quên cũng khó."

Tổng Kiều Kiều phòng má: "Ai bảo cậu không nhường tớ một chút chứ?"

"Tớ mà nhường cậu không phải cậu sẽ giẫm qua tớ sao?"

"Bọn mình chơi lại lần nữa, hiện tại tớ khẳng định có thể giẫm qua cậu."

Lục Kinh Tà khẽ nhướn mày: "Vậy sao?"

"Dĩ nhiên."

Tổng Kiều Kiều vừa dứt lời, Lục Kinh Tà liền đi về trước mấy bước, mang chiếc bóng của mình kéo khoảng cách với cô, tiếp đó một chân giẫm lên cô. Tổng Kiều Kiều không chịu tỏ ra yếu thế, hai người một trước một sau chạy vội lên, cả hai cười rộn ràng. Cô chạy không qua cậu, xưa nay chính là chưa từng giẫm được chiếc bóng của cậu, mà thường thường cô đều sẽ bị cậu dẫn trước mấy bước chân.

Cuối cùng Tổng Kiều Kiều không chạy nữa, cô dứt khoát dừng lại, xua tay với cậu: "Không được rồi, tớ không chạy nữa."

Lục Kinh Tà phía trước cũng dừng lại: "Cậu lại đây, tớ chờ cậu."

Tổng Kiều Kiều bất động: "Không được, cậu lại đây."

Cặp mắt trong suốt của Lục Kinh Tà nhìn cô, cuối cùng thỏa hiệp đi về phía cô. Sau khi cậu đi lại gần, Tổng Kiều Kiều bất thành linh ôm chầm cánh tay cậu, không cho cậu nhúc nhích, từng chân từng chân giẫm lên chiếc bóng của cậu: "Lục Kinh Tà, tớ giẫm được cậu rồi nhé?"

Tầm mắt Lục Kinh Tà rơi trên cánh tay của chính mình, cậu cười một chút: "Uhm, xem như cậu thắng."

"Cái gì gọi là xem như tớ thắng, vốn dĩ đúng là tớ thắng cậu mà?"

"Được, đúng là cậu thắng." Lục Kinh Tà tiếp tục thỏa hiệp.

"Aiz, cậu trước hết đừng cựa quậy."

"Sao?"

Tổng Kiều Kiều buông cánh tay cậu ra, sau đó đi về phía trước, hai chiếc bóng màu đen chồng lên nhau. Cô quay đầu qua, mỉm cười nói: "Lục Kinh Tà, cậu nhìn xem, hình bóng của chúng ta chồng lên nhau kìa."

Lục Kinh Tà thuận theo nhìn qua, hình bóng hai người đúng là chồng lên nhau, cô gái trước mặt mỉm cười rạng rỡ, vào lúc cô cười lên, đôi mắt cong cong hình trăng khuyết, vậy nên cậu nói: "Uhm, chồng lên nhau."

Tổng Kiều Kiều chơi một lúc rồi mới lần nữa đi song song với cậu: "Bây giờ đã hơn tám giờ rồi, nếu không thì hôm nay cậu sang nhà tớ ăn cơm đi."

Lục Kinh Tà lắc đầu từ chối: "Không cần đâu, tớ về nhà ăn là được rồi."

"Bây giờ là đi tan làm rồi, hiện tại cậu về nhà thì cơm đã nấu xong cũng đã nguội, cậu còn phải tự mình hâm nóng lên, bao nhiêu phiền phức."

"Không sao, tùy tiện ăn một chút là được rồi."

Tổng Kiều Kiều còn tính nói gì đó, nhưng mà nghe cậu nói như vậy đột nhiên có chút đau lòng, thế là cô nói: "Đã thế thì hôm nay chúng ta đều không quay về ăn, ở bên ngoài ăn đi."

"Không phải chú đi nói để cơm lại cho cậu ăn sao?"

"Không sao, cùng lắm thì ngày mai tớ lại ăn được, bọn mình ăn ở ngoài đi, ăn cái gì?" Tổng Kiều Kiều nuốt nuốt nước bọt, nói đến ăn cô mới cảm thấy đúng thật là có hơi đói, cũng thật sự nghiêm túc suy nghĩ xem nên ăn cái gì?

"Bọn mình đi phố xá náo nhiệt phía trước đi, ăn quà vặt." Cô đề nghị.

"Chú không cho cậu ăn những thứ này, cậu quên rồi?"

Tổng Kiều Kiều bĩu môi: "Vậy bọn mình ăn cái gì?"

"Tớ dẫn cậu đi ăn súp thịt cừu, cho cậu thêm một phần thịt cừu."

Ánh mắt Tống Kiều Kiều sáng lên: "Cậu mời tớ ăn?"

Lục Kinh Tả nói: "Nếu không thì tớ còn có thể trông chờ cậu mời sao?"

Tống Kiều Kiều lập tức đưa nắm đấm nhỏ lên, vô cùng tội nghiệp nói: "Nhưng mà tiền sinh hoạt của cậu gấp đôi tớ mấy lần, cậu nỡ lòng nào bóc lột tớ sao?"

Thấy vậy, Lục Kinh Tả đưa tay búng xuống vầng trán sáng bóng của cô: "Không nỡ, không nỡ, được rồi chứ?"

Tống Kiều Kiều giãy sau liền mặt mày hớn hờ: "Tả ca, anh thật sự là người tốt nhất mà em từng gặp được!"

Lục Kinh Tả bị gấn thẽ người tốt: "..."

Cả hai đi vào quán súp thịt cừu thường đến, ông chủ đang nấu súp thịt cừu ở cửa, từng miếng thịt cừu lớn được nấu chín mềm, hơi nóng hầm hập bốc lên sương trắng mù mịt. Ông chủ thấy người quen của mình, liền chào hỏi thân thiết với bọn họ: "Đến rồi sao?"

"Chú Dương, súp thịt cừu nhà chú thật sự rất thơm, chính mùi hương này đã câu dẫn bọn cháu quay lại." Tống Kiều Kiều cười nói.

Ông chủ nghe nói vậy, bật cười: "Tiểu nha đầu cháu thật khéo miệng."

Lục Kinh Tả kéo ghế dựa ra giúp Tống Kiều Kiều, sau khi thấy cô ngồi xuống mới nói với ông chủ: "Chú Dương, hai chén súp thịt cừu, thêm một phần thịt cừu."

"Được rồi, nghỉ chờ vài phút."

"Được."

Sau khi ngồi xuống, Tống Kiều Kiều vừa định gọi về nhà, rồi cuộc vừa lấy điện thoại ra thì Vương Tuệ Lâm gọi đến.

"Alo?"

"Kiểu Kiều, sao còn chưa về nhà thế?"

"Mẹ, con vừa định nói với mẹ đây, hôm nay con ăn ở ngoài rồi nên không về ăn."

"Vớ Kinh Tả?"

"Đúng vậy."

Vương Tuệ Lâm nghe cô nói đi cùng Lục Kinh Tả thì không có gì lo lắng, dặn dò hai câu liền cúp máy.

Sau khi cúp máy, Tống Kiều Kiều cười nói: "Tớ cảm thấy mẹ tớ đặc biệt yên tâm về cậu."

Lục Kinh Tả nhìn về phía cô: "Hmm?"

"Chính là chỉ cần tớ nói với mẹ tớ rằng tớ ở cùng cậu, bà hình như đều không lo lắng gì nữa."

Trong mắt Lục Kinh Tả lộ ra chút ý cười: "Chuyện này không phải rất tốt sao?"

Tống Kiều Kiều đang suy nghĩ, sau đó thì gật gật đầu: "Đúng là rất tốt, dù sao sau này nếu tớ đi cùng người khác ra ngoài chơi, tớ liền nói ở cùng cậu thì mẹ tớ sẽ không hỏi nữa."

Lông mày Lục Kinh Tả nhăn lại: "Cậu còn muốn cùng ai ra ngoài chơi?"

Tống Kiều Kiều không cảm thấy có gì bất thường, chống cằm tùy ý nói: "Không biết nữa, có thể sau này quen được bạn mới cũng nên."

Lục Kinh Tả mím môi dưới: "Còn tớ thì sao?"

Tống Kiều Kiều tròn xoe mắt, không hiểu ý cậu, liền hỏi: "Cậu? Chuyện này thì có liên quan gì đến cậu hả?"

Lục Kinh Tả không nói gì, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô nặng nề, Tống Kiều Kiều bị cậu nhìn có chút lúng túng: "Cậu... Cậu nhìn tớ như vậy làm gì?"

Trong mắt Lục Kinh Tả có chút bất lực: "Không có gì."

"Sao?"

Đang nói thì chú Dương bưng hai phần súp thịt cừu nóng hổi đi qua, cậu nói: "Không nói nữa, ăn súp đi."

Đầu tiên cậu lấy nước nóng rửa qua đĩa muỗng rồi đưa cho cô, Tống Kiều Kiều nhận lấy, cũng không tiếp tục quẩn quýt vấn đề lúc nãy nữa. Tâm trí cô hiện tại đều dừng lại trên món súp thịt cừu trước mặt, nước dùng của súp thịt cừu hiện lên màu trắng sữa, trải một lớp thịt cừu thật dày, điểm xuyết thêm rau thơm cùng hành lá xanh mướt, hương vị thơm ngon ngào ngạt tứ phía, chú Dương còn dặn dò: "Cẩn thận nóng."

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu về phía ông cười cười, ngoan ngoãn nghe theo, tiếp đó húp một ngụm nước dùng, mùi vị thơm ngon. Sau khi húp xong, cô ngẩng đầu nhìn sang cậu, nói: "Wow, uống siêu ngon."

Sau khi thấy nét mặt cô ngoan ngoãn hài lòng, Lục Kinh Tả đều mang chút cảm xúc lúc nãy áp xuống, ánh mắt nhìn về phía cô càng ôn hòa hơn: "Uống ngon thì uống một chút nữa đi."

Tống Kiều Kiều gật đầu, sau khi cô húp vài ngụm súp phía trên, tiếp đó mới bỏ thêm ớt vào trong. Lúc Lục Kinh Tả thấy cô thêm một muỗng rồi có ý định thêm một muỗng nữa, khẽ nhíu đôi mày thanh tú xuống, cũng không nói gì, chỉ ho nhẹ một tiếng rồi bảo Tống Kiều Kiều ngoan ngoãn mà mang hũ ớt để lại.

Tống Kiều Kiều mím môi dưới, lẩm bẩm nói: "Lục Kinh Tả, tớ cảm thấy hiện tại cậu thật là càng ngày càng giống ba tớ."

Lục Kinh Tả nghe nói vậy thì ngẩng đầu nhìn cô, thanh âm trầm ấm hỏi lại: "Người lần trước ăn nhiều ớt bị đau dạ dày là ai?"

Tống Kiều Kiều ngay lập tức không nói gì nữa, được rồi, người đó là cô.

Khi từ quán súp thịt cừu đi ra đã hơn chín giờ tối, gió đêm có chút lạnh, nhưng vì ăn súp thịt cừu mà ngược lại cũng không thấy lạnh lắm, ngay cả lòng bàn tay cũng đều ấm áp dào dạt. Lúc đi ngang qua siêu thị nhỏ nọ, Lục Kinh Tả kéo cô vào mua sữa bò tươi nguyên chất.

"Hôm nay bỏ ớt không nhiều nên dạ dày tớ không đau." Cô nói.

Lục Kinh Tả không nói gì, dẫn cô ra ngoài thanh toán tiền, lấy sữa bò đậm thùng rồi đưa cho cô: "Uống."

Tống Kiều Kiều chớp mắt, nhận lấy liền mút ổng hút. Sau khi uống xong, cô lắc lắc về phía cậu, nói: "Được rồi chứ?"

Sắc mặt Lục Kinh Tả bình thản mà lấy hộp sữa rỗng trên tay cô, giờ tay hướng về thùng rác bên cạnh ném vào, một cú liền trúng.

Tống Kiều Kiều khen ngợi: "Không tệ nha."

Lục Kinh Tả ngoảnh đầu nhìn cô, nói: "Đi thôi, về nhà."

"Uhm."

Sau khi lên lầu, Tống Kiều Kiều vừa đưa tay lấy chìa khóa vừa nói tạm biệt với cậu, đột nhiên nghe cậu hỏi cô: "Ngày mai cậu có muốn cùng tớ đi tham gia thi đấu không?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tống Kiều Kiều xoay người lại: "Tớ đi cùng cậu?"

"Uhm, đi chứ?"

Tống Kiều Kiều nhìn đôi mắt xinh đẹp của Lục Kinh Tả, trong lúc nhất thời không từ chối được mà nói: "Vậy... vậy thì đi."

Sau khi cô nói xong, bờ môi mỏng của Lục Kinh Tả khẽ nhếch: "Sáng mai đến trước chín giờ, địa điểm thi đấu tại Học viện Toán học thành phố S, cách chỗ chúng ta không xa, bảy giờ ba mươi chúng ta rời nhà là được."

"Uhm, được."

Tống Kiều Kiều vừa vào nhà thay giày xong, đúng lúc Vương Tuệ Lâm từ trong phòng ngủ đi ra, thấy cô về liền nói: "Kiều Kiều, ngày mai thứ bảy, có muốn cùng mẹ đi dạo phố không?"

"Đi dạo phố?" Ánh mắt Tống Kiều Kiều sáng lên, nhưng một giây sau, cô từ chối bà: "Không đi đâu."

"Sao vậy? Không phải con thích đi dạo phố nhất à?"

"Nhưng mà con vừa đồng ý với Lục Kinh Tả ngày mai sẽ cùng cậu ấy đi thi đấu rồi."

"Cho nên con liền bỏ rơi mẹ? Mẹ mới là mẹ ruột của con đấy." Bà nói.

Tống Kiều Kiều bĩu môi dưới, nói băng quơ: "Mẹ không nói con còn tưởng mẹ là mẹ ruột của Tả ca cơ."

Vương Tuệ Lâm thấy điệu bộ này của cô, mỉm cười đi lướt qua: "Con ghen sao?"

Tống Kiều Kiều "xi" một tiếng: "Ghen? Con mới là không thêm ghen."

Vương Tuệ Lâm đưa tay đánh vào trán cô: "Thùng giấm nhỏ."

"Con mới không ghen." Tống Kiều Kiều ngay lập tức phản bác.

Vương Tuệ Lâm bật cười mà không nói gì.

Tống Kiều Kiều: "...". Ngày bé cô còn có chút ghen, nhưng khi tuổi dần lớn cô sẽ không. Bởi vì cô phát hiện, ba mẹ cô càng đối xử tốt với Lục Kinh Tả thì Lục Kinh Tả lại càng đối xử tốt với cô hơn.

Sau khi trở về phòng, cô lấy di động ra gửi tin nhắn cho Lục Kinh Tả.

_ Tớ vừa vì cậu mà từ chối đi dạo phố cùng mẹ tớ đấy.

Sau khi gửi xong cô nằm bò trên giường, đợi một lúc không thấy cậu trả lời nên cô chuẩn bị đi tắm, nói không chừng đến lúc tắm xong quay lại cậu đã trả lời rồi. Nửa tiếng sau, cô từ phòng tắm đi ra, sau khi mở khóa quả nhiên thấy Lục Kinh Tả trả lời.

_ Vừa tắm xong.

_ Nếu không thì thi xong tớ đi chơi với cậu?

_ ???

Tống Kiều Kiều vén chăn ra chui vào, dựa ở đầu giường trả lời cậu.

_ Tớ cũng vừa tắm xong. Đi dạo phố sao?

_ Uhm đi không?

_ Cậu cho tớ mua đồ hả?

_ Để xem biểu hiện gần đây của cậu đã, ví dụ như kiểm tra hóa học lại tiếp tục cao.

_

Lục Kinh Tả mỉm cười, cậu đưa mắt nhìn thời gian trên màn hình, hiện tại đã hơn mười giờ rồi.

_ Không còn sớm nữa, ngày mai muốn dậy sớm thì mau đi ngủ đi.

Tống Kiều Kiều nhìn lướt qua, hừ nhỏ một tiếng, duỗi tay tắt đèn đầu giường, sau đó mang di động nhét dưới gối rồi nhắm mắt lại ngủ. Cô không có ý định trả lời cậu, cứ như vậy qua vài phút, cô nhắm nhin mang di động từ dưới gối ra, nhanh chóng soạn một dòng tin nhắn gửi qua rồi mới ném di động đi.

Lục Kinh Tả đang dùng ngón tay cọ xát cạnh mép di động, nghĩ rằng cô nhóc kia đoán chừng không muốn để tâm đến cậu, vì thế cậu cảm ly nước rồi chuẩn bị ra ngoài rót nước, còn chưa đi được hai bước, "ding --" một tiếng, di động rung lên, một tin nhắn mới nhảy trên màn hình.

_ Ngủ ngon!

Lục Kinh Tả nhìn hai chữ kia, không nhịn được bật cười.

_ Ngủ ngon.

Lục Kinh Tả đi ra phòng khách rót nước, lúc đang uống, tiếng "tít tít tít --" vang lên trong không gian hoàn toàn yên tĩnh, âm thanh nhẩn mã khóa vô cùng rõ ràng.

"Cạch --" một tiếng, cửa chính được mở ra. Lục Giản âu phục giày da bước vào, ông nhìn thấy con trai đang đứng ngây ngẩn tại phòng khách, mỉm cười hỏi: "Hôm nay trẻ thế này sao còn chưa đi ngủ, chắc không phải đang đợi ba chứ? Sao con biết hôm nay ba sẽ về?"

Lục Kinh Tà nhìn ông, nói: "Ăn cơm tối chưa? Nếu chưa ăn, con lấy đồ đi Giang làm hâm nóng lại một chút cho ba."

Lục Giản thay giày ở lối vào, nói: "Không cần vội, ba đã ăn rồi."

Khi Lục Giản đến gần, Lục Kinh Tà ngửi được mùi rượu trên người ông: "Uống rượu sao?"

"Xả giao thôi, có uống một chút."

"Ba ở bên ngoài uống ít rượu thôi, chú ý thân thể."

"Uhm, ba biết rồi, lần sau sẽ uống ít lại. Bây giờ trẻ lắm rồi, con mau đi ngủ đi, ngày mai còn phải đến trường."

Lục Kinh Tà nhấp một ngụm nước, sau đó nói: "Ngày mai là thứ bảy."

Lục Giản: "..."

Lục Giản nói: "Ngại quá, ba bận nên quên mất."

Lục Kinh Tà gọi chuyện một lần nữa, hỏi ông: "Hôm nay trở về, khi nào lại đi?"

Nét mặt Lục Giản có chút áy náy: "Trưa mai phải đi rồi."

Lục Kinh Tà gật đầu: "Uhm, con biết rồi."

"Đúng rồi, đợt trước không phải con nói chuyện xe đạp hư sao? Ba đã mua cho con một chiếc mới, đặt ở trong cốp xe của ba, muốn đi xem không?"

"Bây giờ?"

"Uhm, ba thấy con nhất định sẽ thích."

Lục Kinh Tà nhìn thấy trên mặt Lục Giản rõ ràng là ngày đêm đảo điên mệt mỏi, nhưng khi nói chuyện với cậu trong mắt lại rạng rỡ lấp lánh, vì thế gật đầu, nói: "Được."

Tống Kiều Kiều đặt đồng hồ báo thức lúc bảy giờ cho mình, vào bảy giờ cô lập tức thức dậy đúng giờ. Sau khi mở cửa ngủi được mùi vị của cháo thịt, cô thấy Vương Tuệ Lâm đang múc cháo, hỏi: "Mẹ, ba con đâu?"

"Ba con đã đi làm rồi."

"Hôm nay đi sớm vậy sao?"

"Nói là hôm nay mở hội nghị thường kỳ nên đi trước rồi."

"Uhm"

Ăn bữa sáng xong, cô về phòng ngủ thay quần áo, chào Vương Tuệ Lâm một tiếng rồi rời khỏi nhà. Vừa ra cửa cô đã nhận được điện thoại của Lục Kinh Tà, câu đầu tiên cô đã hỏi: "Tớ ra ngoài rồi, cậu ra chưa?"

"Tớ ở dưới lầu." Thanh âm trong trẻo của Lục Kinh Tà từ bên kia điện thoại truyền đến.

"Được, tớ xuống lầu ngay, cậu đợi tớ." Tống Kiều Kiều vừa chạy vừa hướng về dưới lầu.

Sau khi xuống lầu, cô thấy Lục Kinh Tà đang ngồi trên một chiếc xe đạp mới tinh, ngay lập tức chạy bước nhỏ qua, đôi mắt tròn xoe lại càng tròn tròn hơn, giọng điệu kinh ngạc: "Cậu đổi xe đạp mới khi nào thế?"

"Mới mua hôm qua."

"Hả?" Hôm qua cậu ấy mua khi nào, sao cô không hề hay biết?

Lục Kinh Tà nhìn khuôn mặt trắng ngần mù tịt của cô, giải thích: "Đêm qua ba tớ quay lại, ông ấy mang về cho tớ."

"Chú Lục trở về rồi?" Thanh giọng hân hoan.

"Uhm, trước tiên lên xe đã, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

"Được!"

Tổng Kiều Kiều ngồi nghiêng phía sau, một tay tự nhiên ôm chặt eo cậu. Cô vốn không phải là một người quá cẩn thận, hơn nữa đối với Lục Kinh Tà chính là quan hệ quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Vì vậy cô căn bản không hề chú ý, khi tay nhỏ của cô ôm chặt eo cậu, phía sau tấm lưng thẳng tắp mảnh khảnh kia bỗng nhất thời cứng đờ một chút.

Lục Kinh Tà vô thức cúi đầu liếc nhìn nơi eo bụng mình. Dưới ánh sáng mặt trời ấm áp, lộ ra đoạn cổ tay và bàn tay trắng như phát sáng.

"Sao không đi vậy?" Cô thấy cậu không động đậy, khó hiểu hỏi.

Giọng nói mềm mại trong trẻo của Tổng Kiều Kiều mang tâm tư của cậu kéo về, yết hầu nhô lên hơi chuyển động một chút, thanh âm có phần trầm khàn: "Đi."

"Uhm, vậy đi thôi."

"Uhm, ngồi cho chắc."

"Tớ ngồi chắc rồi."

Lục Kinh Tà hơi dùng sức, mũi chân cách mặt đất, vững vàng chờ Tổng Kiều Kiều rời tiểu khu.

Tổng Kiều Kiều ngồi trên xe đạp mới, mặc dù xe đạp này không phải của cô, nhưng cô vẫn rất vui vẻ. Vì vậy cô hỏi cậu: "Xe đạp mới có phải đi rất tốt không?"

"Cũng được, đi rất tốt."

"Vậy... đợi lúc bọn mình về, để tớ chở cậu thì sao?"

Lục Kinh Tà cười: "Cậu xác định là cậu có thể chở tớ sao?"

"Uhm... có thể, có điều cậu nhất định không đưa tớ nhanh như vậy, cho nên tớ mới nói lúc bọn mình về nhà, như vậy bọn mình cũng không vội, có thể chậm rãi đi..."

"Được."

"Hả?" Tổng Kiều Kiều còn chưa nói xong đã nghe cậu đồng ý, ngược lại ngớ ra một chút.

"Tớ nói được, lúc về cho cậu đi." Lục Kinh Tà tưởng cô nghe không rõ nên tốt bụng nói lại lần nữa.

Khóe miệng Tổng Kiều Kiều nhếch lên độ cong vừa đẹp, cười hì hì nói: "Huynh đệ không cần nói nhiều, đủ rồi."

Lục Kinh Tà: "..."

"Đúng rồi, chú Lục trở về, đợt này khi nào mới đi?"

"Trưa nay phải đi rồi."

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới, cô biết chú Lục vô cùng bận rộn. Một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày, về cơ bản chú ấy đều ở bên ngoài bay qua bay lại hết ba trăm sáu mươi ngày. Nghĩ đến chuyện này cô không khỏi có chút đau lòng, vì vậy thanh giọng ấm áp xoa dịu cậu: "Không sao hết, cậu còn có tớ đây."

Lục Kinh Tà cảm thấy nơi mềm mại nhất của đáy lòng bị chạm nhẹ một chút, cậu im lặng hồi lâu, trầm giọng nói: "Tổng Kiều Kiều, tớ nhớ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Quyền Gia Lệ đến rất sớm, đầu tiên cô dạo một vòng nơi cầu thang giảng đường, nhìn quanh mà không thấy bóng dáng Lục Kinh Tà đâu, xem ra cậu ấy vẫn còn chưa đến. Cô suy nghĩ một lát rồi ra đứng đợi ngay cửa cầu thang giảng đường, vừa chờ vừa vuốt nhẹ di động, trên khung đối thoại của cô chính là tên của Lục Kinh Tà, cô ngần ngại không biết có nên nhắn cho cậu ấy không, hỏi xem cậu ấy đến chưa.

Nhưng mà cùng lúc đó, cô lại chán chừ, không biết rốt cuộc có nên gửi không. Vào lúc đang chán chừ, bỗng nhiên có hai hình bóng đập vào tầm mắt cô, chính là Lục Kinh Tà đang đi xe đạp cùng với Tổng Kiều Kiều ngồi phía sau cậu ấy.

Bọn họ cũng không chú ý đến cô, cứ như vậy chạy qua trước mặt cô. Cô nhìn khoe miệng Lục Kinh Tà hơi mang theo ý cười, cô và Lục Kinh Tà làm bạn cùng lớp đã ba năm, đối với ai thái độ của cậu ấy cũng đều như vậy, không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt, chỉ cần thái độ đó vừa đủ để không khiến những người xung quanh cảm thấy khó chịu là được. Nhưng riêng khi đối mặt với Tổng Kiều Kiều, cậu ấy sẽ không như vậy.

Nghĩ đến Lục Kinh Tà bỗng nhớ đến câu Triệu Tư Kỳ nói hôm đó, cô ấy nói Lục Kinh Tà thích Tổng Kiều Kiều. Khi đó cô không tin lắm, nhưng lúc này đây cô lại cũng có một cảm giác giống như vậy.

Lục Kinh Tà dừng xe trong bãi đỗ xe đạp ở Học viện Toán học. Sau khi đỗ xong, hai người đi một mạch đến chỗ cầu thang giảng đường thi đấu. Vào lúc gần đến nơi, Tổng Kiều Kiều chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ngay cửa giảng đường, cô dùng tay chạm Lục Kinh Tà: "Cậu nhìn xem, đó có phải Quyền Gia Lệ không?"

Lục Kinh Tà đưa mắt nhìn, thấy Quyền Gia Lệ đang cúi đầu nhìn đi động. Cậu chỉ nhìn phớt rồi dịch chuyển tầm mắt, sau đó quay qua cô "uhm" một tiếng.

Đúng lúc này, Quyền Gia Lệ bên kia cũng ngẩng đầu nhìn họ. Tổng Kiều Kiều liền vẫy vẫy tay với cô ấy: "Quyền Gia Lệ, chào buổi sáng."

Khoe miệng Quyền Gia Lệ mang theo ý cười, cô bước hai bước về phía họ: "Chào buổi sáng."

"Sao cậu đợi bên ngoài vậy?" Tổng Kiều Kiều hỏi.

Quyền Gia Lệ mỉm cười: "Bên trong chán lắm, với lại một người quen cũng không có, chỉ bằng cứ ngây ngốc ở bên ngoài. Hôm nay cuối tuần, sao cậu cũng đến đây?"

Tổng Kiều Kiều nhìn Lục Kinh Tà, nói: "Tớ đây không phải xả thân giúp quân từ sao?"

Lục Kinh Tà thấy cô nhìn mình, khẽ nhướn mày về phía cô.

Quyền Gia Lệ nhìn hai người tương tác qua lại mang vào trong mắt, cảm xúc lẫn lộn.

"Bọn họ đều tới hết rồi kìa. Lão Triệu, cậu xem tớ nói có đúng không, tớ đã nói nhất định cô ấy sẽ đi cùng mà." Giọng Kỳ Vị từ phía sau truyền đến.

Triệu Thanh Nghiên gật đầu cười cười.

Sau khi bọn họ đi vào, Tổng Kiều Kiều hướng về hai người giờ giọng khinh bỉ: "Cậu thật vô vị."

Kỳ Vị cười nói: "Sao mà vô vị?"

Tổng Kiều Kiều liếc cậu ta một cái, không thèm hưởng ứng.

Quyền Gia Lệ đưa mắt nhìn thời gian, sau đó quay qua bọn họ nói: "Gần tới giờ rồi, nếu không thì chúng ta vào đi?"

Lục Kinh Tà nghiêng đầu nhìn Tổng Kiều Kiều, ánh mắt ôn hòa: "Ở đây chờ tớ."

Tổng Kiều Kiều gật đầu: "Tớ biết rồi, tớ cũng sẽ không đi đâu."

Kỳ Vị đưa tay đám nhẹ bả vai Lục Kinh Tà: "Người anh em, thi đấu thật tốt, bọn tớ ở bên ngoài đợi cậu."

Sau khi bọn họ đi vào, Tổng Kiều Kiều liền tới chỗ bồn hoa bên cạnh ngồi xuống rồi lấy di động ra. Kỳ Vị thấy vậy cũng đi theo ngồi kế cô, thấy Tổng Kiều Kiều không đã động gì đến mình, cậu dùng bả vai đụng nhẹ cô: "Chơi game không?"

Tổng Kiều Kiều nhắc mí mắt nhìn cậu ta.

Kỳ Vị lại nói: "Dù sao cũng phải đợi ở ngoài, chúng ta chơi vài hiệp chắc bọn họ cũng đã thi xong."

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới. Gần đây cô bị Lục Kinh Tà quản rất nghiêm, không thể xem tiểu thuyết, không thể chơi game, mỗi ngày đều không làm xong 《Ba Năm》, khiến cho hiện tại cô nhìn thấy hai chữ 《Ba Năm》 liền như đầu kinh khủng. Vậy nên lưỡng lự hai lần bèn đăng nhập vào trò chơi, nói: "Vậy thì đánh hai hiệp?"

Kỳ Vị ngoảnh mặt về phía cô chớp mắt, nhích sang chỗ cô một chút: "Đây mới là Tổng Kiều Kiều mà tớ biết."

Tổng Kiều Kiều: "..."

Hai người ngồi ở bồn hoa, vui đùa chơi game đến đất trời u ám, ngay cả người bên trong thi xong đi ra cũng không biết. Mãi đến khi Tổng Kiều Kiều nhìn thấy đôi giày kia đột nhiên xuất hiện trước mặt, ánh mắt bất giác từ tư di chuyển lên trên, ngay sau đó một dung mạo thanh tú hiện ra khắc sâu vào tầm mắt. Cô cười với cậu, nói: "Cậu xong rồi?"

"Aiz, Tống Kiều Kiều, cậu làm gì mà đực ra thế, nhanh lên chứ!"

Tống Kiều Kiều ngây người một lúc mà tinh lực công phu huyết đã giảm hơn một nửa, cô nhỏ giọng kêu một tiếng, vội vàng cầm lên điều khiển.

Lục Kinh Tà nhìn cô, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên sự bất lực.

Tống Kiều Kiều vừa chơi game vừa hỏi Lục Kinh Tà: "Lão Triệu với Quyền Gia Lệ đâu? Vẫn chưa xong hả?"

Lục Kinh Tà cứ thế ngồi xuống bên cạnh cô, "uhm" một tiếng.

Mãi đến khi Tống Kiều Kiều đánh xong một hiệp, Triệu Thanh Nghiên bọn họ mới từ bên trong đi ra.

Lục Kinh Tà mang Tống Kiều Kiều kéo lại: "Đi thôi."

Kỷ Vĩ lấy di động bỏ vào túi, nói với bọn họ: "Tớ biết gần đây mới mở một sân patin, có muốn chơi không?"

"Trượt patin?" Mắt Tống Kiều Kiều sáng rỡ, ngoài chơi game ra thì cô thích nhất chính là trượt patin. Nhớ lúc đầu trượt patin cũng chính Lục Kinh Tà chỉ cô, khi đó tan trường cô đã kéo cậu ấy vào sân patin để chỉ cô trượt patin.

Lục Kinh Tà chỉ vừa kiên nhẫn lại vừa cẩn thận, mặc dù cũng ngã vài lần. Nhưng mà sau khi ngã, cô từ từ nắm rõ cốt yếu, dần dần thích ứng được mà đứng lên.

"Tớ muốn đi, Lục Kinh Tà, cùng đi đi?" Tống Kiều Kiều nhìn Lục Kinh Tà bên cạnh.

Lục Kinh Tà nhìn vào mắt cô, không thể từ chối, gật đầu: "Uhm, đi."

Quyền Gia Lệ bên cạnh đưa mắt nhìn bọn họ, cô rũ mắt xuống, cũng không biết đang nghĩ gì. Đột nhiên giọng Kỷ Vĩ vang lên, giống như đang nói chuyện với cô, cô vô thức nhìn qua cậu ta. Kỷ Vĩ thấy trong mắt cô mù mờ, liền nhắc lại một câu: "Bọn tớ sắp đi trượt patin, cậu có muốn đi cùng không?"

Lần này Quyền Gia Lệ nghe rõ, cô im lặng hai giây, sau đó gật gù: "Được."

Quyền Gia Lệ đồng ý khiến Kỷ Vĩ có chút kinh ngạc, dựa theo tác phong trước sau như một của cô ấy, cậu còn tưởng cô ấy sẽ từ chối.

"Các cậu đến đây thế nào?" Kỷ Vĩ hỏi

"Chú Lục mua một chiếc xe đạp mới cho cậu ấy, bọn tớ đi xe đạp đến đây." Tống Kiều Kiều nói.

"Vậy thì tốt rồi, lão Triệu bọn tớ cũng là đi xe đạp đến." Nói rồi Kỷ Vĩ nhìn sang Quyền Gia Lệ. "Cậu thì sao? Đến đây thế nào?"

"Tớ bắt xe đến đây."

"Vậy sao, mấy người bọn tớ đều là đi xe đạp. Sân patin cách chỗ này cũng không xa, cậu xem giữa tớ với lão Triệu, cậu muốn ai chở cậu?" Kỷ Vĩ tự động mang Lục Kinh Tà loại ra ngoài, vì cậu ấy chắc chắn muốn chở Tống Kiều Kiều.

Quyền Gia Lệ đưa mắt nhìn bọn họ, nói: "Vậy thì vẫn là cậu chở tớ đi."

Kỷ Vĩ không nghi ngờ, hướng về phía cô búng ngón tay một cái: "Thật tình mắt."

Quyền Gia Lệ ngạc nhiên, sau đó khẽ cười với cậu ta.

Sau khi tới sân patin, mấy người bọn họ đi lấy giày trượt. Kỷ Vĩ hỏi Quyền Gia Lệ: "Cậu mang giày số bao nhiêu?"

Quyền Gia Lệ nhìn cậu ta, nói: "35."

"35 à, nhỏ thật." Kỷ Vĩ nói thầm một tiếng, sau đó đi lấy giày.

Quyền Gia Lệ nghe được cậu ta nói thầm, nín thở không nói gì.

Vào lúc bọn họ đi lấy giày, Tống Kiều Kiều chợt nói với Quyền Gia Lệ: "Thật ra bọn tớ còn tưởng rằng cậu sẽ không đi cơ?"

Quyền Gia Lệ nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: "Vì sao?"

Tống Kiều Kiều ngoảnh mặt cười với cô ấy: "Cậu xem, chúng ta làm bạn học ba năm, ngoài sinh hoạt đoàn thể ra, đây vẫn là lần đầu tiên cậu cùng bọn tớ ra ngoài chơi."

Quyền Gia Lệ dò dẫm nhìn Tống Kiều Kiều. Lúc cô cười khoe miệng khẽ cong lên, lộ ra hàm răng trắng tinh, hai bên má có hai lúm đồng tiền mờ nhạt,

ánh mắt cô trong trời thuần túy, trong đôi đồng tử tựa như có những tia sáng lấp lánh.

Tổng Kiều Kiều thấy Quyền Gia Lệ như đang ngây ngẩn, nghiêng đầu xuống gọi cô một tiếng: "Quyền Gia Lệ?"

Quyền Gia Lệ khôi phục lại tinh thần, có lẽ ý thức được vừa nãy mình thất lễ, thấy hơi xấu hổ liền nói: "VẬY sao? Chuyện này tớ cũng thật sự không để ý."

"Uhm, đúng vậy, nhưng mà cũng khó trách cậu, thành tích tốt thế kia."

"Cậu cũng đang tiến bộ mà."

Tổng Kiều Kiều gục mặt xuống: "Trời ơi, nói chung quãng thời gian đó buổi tối đi ngủ tớ đều liên tục nằm mơ thấy mình đang làm 《Ba Năm》"

Quyền Gia Lệ thấy đáng vẻ này của cô, không nhịn được bật cười.

"Các cậu đang tán chuyện gì vậy? Tán vui thế?" Kỳ Vĩ xách giày trượt patin đi tới, đi theo bên cạnh còn có Lục Kinh Tà và Triệu Thanh Nghiên.

Tổng Kiều Kiều liếc cậu ta: "Bí mật của con gái, liên quan gì đến cậu chứ?"

Kỳ Vĩ "oh" một tiếng: "Thế à, được thôi, vậy thì tớ không hỏi nữa."

Cậu ta mang giày trượt patin trên tay đặt ngay trước mặt Quyền Gia Lệ: "Số 35, cậu thử đi."

Quyền Gia Lệ khẽ nói: "Cám ơn."

Lục Kinh Tà ngồi xuống bên cạnh Tổng Kiều Kiều, mang giày trượt patin trên tay đưa cho cô. Sau khi nhìn cô thay giày, cậu hơi ngồi xổm xuống để kiểm tra dây giày giúp cô. Cô hạ mắt nhìn Lục Kinh Tà ngồi trước mặt mình, nhớ lại đợt trước có một lần bởi vì dây giày không buộc chặt mà trật chân. Vậy nên sau đó mỗi lần trượt patin, trước khi bước vào sân cậu ấy đều kiểm tra một lượt dây giày giúp cô, xác định không có vấn đề gì mới cho cô đi vào.

"Được rồi chứ?" Cô hỏi.

Lục Kinh Tà giúp cô sửa dây giày lại một lần nữa, lúc này mới đứng dậy: "Uhm, được rồi."

Nhận được câu này của Lục Kinh Tà, Tổng Kiều Kiều liền đứng dậy chuẩn bị xông vào sân patin. Vừa mới động chân, cổ tay đã bị một đôi bàn tay ấm áp nắm lại. Cô quay đầu nhìn cậu ấy, mơ hồ hỏi: "Không phải dây giày kiểm tra xong rồi sao?"

Lục Kinh Tà bặm môi, nói: "Chờ tớ cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tổng Kiều Kiều "oh" một tiếng, thật sự đứng bên cạnh đợi cậu, thuận tiện cúi đầu ngay thành rào cảm nhận một chút sự trơn trượt của mặt đất.

Lục Kinh Tà buông cô ra, ngồi bên cạnh bắt đầu thay giày. Sau khi thay xong, cậu thấy cô đứng đó cúi đầu lấy giày cọ sát nền đất, mái tóc dài dịu dàng vén sau tai, lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng ngần. Khóe miệng cậu khắc họa một đường cong, cậu đứng dậy đi về phía cô, thuận tiện đưa tay vỗ nhẹ xuống đầu cô, nói: "Đi nào."

Tổng Kiều Kiều bỗng nhiên bị đánh, cô theo tiềm thức thức ngẩng đầu nhìn cậu, nhưng cậu đã nhanh chóng nghiêng mình trượt qua. Thấy vậy, cô lập tức kiễng chân đuổi theo, nhắm vào bóng lưng cậu nói: "Tớ đã đợi cậu mà cậu còn đánh tớ, có lương tâm không hả?"

Lục Kinh Tà nghe vậy liền quay đầu lại nhìn cô, sau đó cười với cô một chút, khóe miệng dạng ra một độ cong vừa đẹp, trong đôi mắt sâu thẳm sáng ngời mang theo ánh sáng rực rỡ đầm ấm.

Mà Tổng Kiều Kiều bất thành linh bị nụ cười kia làm cho thất thần, cô nhất thời đồ dẫn mấy giây, nhưng vẫn rất nhanh phản ứng lại. Nhìn cậu ấy tươi cười, cô thầm nghĩ trong lòng, cái con người này, lớn lên đã xinh trai thì thôi đi, lại còn phải cười đẹp như vậy. Nụ cười của cậu ấy như muốn câu dẫn người khác, thật quá là hại nước hại dân mà!

Cô đuổi theo không kịp nên dừng lại, sau đó xông lên trước gọi cậu: "Cậu đi đi, tớ không đuổi theo cậu nữa."

Lục Kinh Tà nghe cô nói vậy, từ từ dừng lại, cậu cũng không nói gì mà chỉ ôn hòa nhìn cô.

Tổng Kiều Kiều "hừ" một tiếng, tiếp đó xoay lưng về phía cậu trượt theo hướng ngược lại, cô chậm rãi dang rộng hai cánh tay, cảm nhận làn gió nhẹ phía trước. Bỗng nhiên, bàn tay lạnh lẽo đưa ra bị một bàn tay khác siết chặt, cô vô cùng kinh ngạc nhìn qua.

Lục Kinh Tà!

"Cậu không đuổi theo tớ, vậy để tớ đuổi theo cậu là được." Lục Kinh Tà mỉm cười nói với cô.

Trong mắt Tổng Kiều Kiều xuất hiện sự kinh ngạc, nhưng lúc cô còn chưa kịp tiêu hóa mấy câu cậu nói là có ý gì, cô đã cảm nhận được lực nắm của cậu hơi tăng thêm. Cậu kéo cô tăng tốc, càng trượt càng nhanh, đến cuối cùng cô căn bản đã bị cậu kéo về phía trước.

Vận tốc gió cũng không nhẹ như trước nữa, bên tai gió thổi vù vù, vừa mạo hiểm vừa kích động. Nhưng thật lạ là cô không hề sợ chút nào, càng đi cô càng phấn khích.

"Lục Kinh Tà, nhanh thêm chút nữa." Cô sợ cậu không nghe thấy liền nói lớn.

Lục Kinh Tà nghiêng đầu nhìn cô, hơi nhướn mày: "Nhanh quá tớ sợ cậu khóc."

Tổng Kiều Kiều mỉm cười: "Tớ sẽ khóc á? Cậu đang nói đùa hả?"

Nói rồi cô dùng sức vung tay cậu ra, tăng tốc, dần dần trượt lên song song cùng cậu. Chàng trai điềm đạm tuấn tú, cô gái mặc sức vui cười, căn bản chính là tổ hợp nhan sắc bỏ mắt. Lúc này tốc độ tăng nhanh đột ngột khiến mọi người xung quanh đều tránh bọn họ, thậm chí có người còn huyêt gió.

Bên kia tung bừng náo nhiệt khiến cho bên đây chú ý, Kỳ Vĩ hướng về hai người giữa sân huyết một hơi vang vọng, mỉm cười với Triệu Thanh Nghiên nói: "Chơi lớn như vậy, lão Lục cũng thật không sợ cô ấy ngã."

Triệu Thanh Nghiên liếm môi dưới, cười nói: "Cậu còn không biết đó, cái người kia cho dù bản thân có ngã cũng tuyệt đối không để cô ấy ngã."

Kỳ Vĩ nghĩ nghĩ, cảm thấy đúng là có lý.

Quyền Gia Lệ lúc này cũng bị thu hút bởi hai người giữa sân, không biết vì cái gì mà tầm mắt cô lại dừng trên người Tổng Kiều Kiều. Cô ấy qua lại nhẹ nhàng linh hoạt, tự nhiên lại tùy ý, mái tóc dài phía sau bị gió thổi khẽ bay lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng ngần xinh đẹp, cô ấy cười tươi rạng rỡ.

"Lớp phó, cậu có muốn vào chơi không?"

Nghe thấy giọng Kỳ Vĩ, Quyền Gia Lệ vô thức nhìn về phía cậu ta, lần đầu tiên có chút căng thẳng: "Tớ... tớ không biết thế nào để..."

"Không thành vấn đề, tớ dẫn cậu, đi thôi." Nói rồi Kỳ Vĩ nắm bàn tay cô, kéo cô trượt về phía giữa sân.

Tổng Kiều Kiều vô cùng thích sự phấn khích mà tốc độ này mang lại, cô tận hưởng đón lấy hướng gió. Song song bên cạnh, ánh mắt Lục Kinh Tà đang ôn hòa nhìn cô. Nét mặt cô gái nhỏ ngoan ngoãn lạnh lợi, nhưng cậu biết, cô gái này đến cùng có bao nhiêu nổi loạn chống đối.

Hai người từ từ giảm tốc độ, Tổng Kiều Kiều bị cậu kéo tới chỗ thành rào bên cạnh nghỉ ngơi, cậu hỏi cô: "Muốn uống nước sao?"

Tổng Kiều Kiều dùng sức gật đầu, hiện tại cổ họng cô khát đến sắp bốc khói rồi. Lục Kinh Tà nhìn khuôn mặt cô đỏ ửng, đưa tay xoa xoa đỉnh tóc mềm mại của cô: "Đợi tớ một chút."

"Được."

Lục Kinh Tà ra ngoài sân patin lấy nước, Tổng Kiều Kiều thấy Kỳ Vĩ và Quyền Gia Lệ cách đó không xa. Quyền Gia Lệ hình như không biết trượt patin, Kỳ Vĩ đang chỉ cô ấy. Nhìn hai người họ tương trợ nhau, cô cũng cảm thấy có hứng thú.

Một lát sau, Lục Kinh Tà cầm hai chai nước suối trượt về phía cô, thấy mặt cô cười, cậu hỏi: "Đang cười cái gì vậy?"

Tổng Kiều Kiều nâng cằm về phía cậu, ra hiệu Kỳ Vĩ đằng kia, nói: "Cậu xem Kỳ Vĩ đang chỉ Quyền Gia Lệ trượt patin kìa."

"Sau đó thì sao?"

"Không có sau đó, chỉ là cảm thấy rất có hứng thú."

Lục Kinh Tà mỉm cười, vận nắp một chai nước suối trong đó ra rồi đưa cho cô: "Uống đi."

Tổng Kiều Kiều lấy nước suối, ngửa đầu uống "ừng ực ừng ực" mấy ngụm, lúc này mới xoa dịu cổ họng khô khốc. Sau khi uống xong, Lục Kinh Tà nhận lấy chai nước của cô, hỏi: "Vẫn muốn chơi một chút nữa?"

"Chơi chứ, tớ đi xem đám Kỳ Vĩ một chút."

Lục Kinh Tà gật đầu: "Đi đi."

Sau khi Tống Kiều Kiều nghỉ ngơi xong liền trượt về phía hai người kia. Cô nghe được Kỷ Vĩ đang nói với Quyền Gia Lệ cái gì mà nhấc một chân lên rồi lại nhấc một chân nữa các loại.

"Aiz, nếu cậu chỉ như vậy thì tôi chừng nào mới có thể hiểu được?"

Kỷ Vĩ và Quyền Gia Lệ đều nhìn về phía cô, cậu ta bực cô: "Cậu khi đó chẳng phải cũng đi như vậy sao?"

Tống Kiều Kiều: "..."

Cô nhìn Quyền Gia Lệ, hỏi: "Có muốn tớ dẫn cậu không?"

Đúng là Kỷ Vĩ chỉ rất hay, nhưng rất nhiều lúc cô không dám vịn cậu ta mà đi, bởi vì có chút ngượng ngùng. Cho nên khi nghe Tống Kiều Kiều nói, cô gật đầu ngay lập tức: "Muốn muốn."

Kỷ Vĩ nghe thế, nhún vai nói: "Thế thôi, vậy hãy để cậu ấy chỉ cậu, cậu ấy trượt cũng rất khá. Tớ đi tìm đám lão Triệu chơi một chút."

Tống Kiều Kiều ghét bỏ mà xua tay với cậu ta: "Đi đi đi, đi nhanh giùm đi."

Kỷ Vĩ thấy vẻ mặt cô ghét bỏ, định giơ tay lên gỡ cô, Tống Kiều Kiều liếc cậu ta: "Cậu dám gỡ tớ, tớ liền mách với Lục Kinh Tả."

Kỷ Vĩ chịu thua: "Xem như cậu lợi hại."

Sau khi Kỷ Vĩ đi, Tống Kiều Kiều nhìn qua Quyền Gia Lệ. Cô ấy thật sự không biết trượt patin, đang căng thẳng đỡ lấy tay vịn. Thấy thế cô mỉm cười: "Cậu sợ sao?"

Quyền Gia Lệ nhìn cô, gật đầu: "Một chút."

"Sợ là bình thường, thời gian trước tớ học cũng sợ, nhưng mà học xong thì rất dễ." Tống Kiều Kiều đưa tay cho cô ấy. "Cậu trượt mà vịn như vậy là vô dụng thôi, tớ dẫn cậu trượt một vòng, cho cậu quen một chút, nói không chừng cậu biết ngay."

Quyền Gia Lệ nhìn đôi tay kia đưa ra trước mặt mình, mảnh mai trắng nõn, cô hơi do dự: "Chắc không phải giống cậu và Lục Kinh Tả trượt lúc này đó chứ?"

Tống Kiều Kiều nghe vậy, bật cười: "Yên tâm đi, sẽ không đâu."

Quyền Gia Lệ nắm chặt tay lại, lúc này mới đưa tay ra, Tống Kiều Kiều hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?"

"Chuẩn bị xong rồi."

Tống Kiều Kiều nắm chặt tay Quyền Gia Lệ, không cho cô ấy cơ hội đổi ý, kéo cô ấy xông vào sân patin. Tâm tư Quyền Gia Lệ bỗng chốc vụt lên, cô nhỏ giọng gọi: "Không được, tớ... tớ có chút sợ."

"Không sao, không cần sợ." Tống Kiều Kiều an ủi cô ấy.

Tốc độ của cô không tính là nhanh, Quyền Gia Lệ hoàn toàn có thể theo cùng được, cô cứ kéo theo mà trượt như vậy mấy vòng, cảm giác căng thẳng trong lòng Quyền Gia Lệ cũng nhạt đi không ít. Dần dần cũng tìm được cảm giác: "Tớ... tớ hình như biết phải trượt thế nào rồi."

Tống Kiều Kiều cười hỏi: "Vậy có muốn tớ buông cậu ra không?"

"Hả?" Quyền Gia Lệ vội nắm chặt tay cô. "Đừng đừng đừng, hãy để tớ chậm lại."

Lục Kinh Tả trượt mấy vòng đã xong, đang ngồi bên ngoài khu nghỉ ngơi. Triệu Thanh Nghiên nhìn qua hai người giữa sân, cười nói: "Cậu xem, vẫn là Kiều Kiều chỉ giỏi, mới bao lâu đâu mà người ta đã dám trượt rồi."

Kỷ Vĩ uống một ngụm nước, trả treo: "Cậu ấy là con gái, lúc chỉ cậu không biết xấu hổ mà vừa dắt tay người ta vừa ôm eo người ta như vậy sao?"

Triệu Thanh Nghiên: "... Hình như cũng có lý."

Lục Kinh Tả không tham gia bàn luận với bọn họ, bởi vì ánh mắt của cậu từ đầu đến cuối đều rơi trên người cô gái tóc dài đang mỉm cười xinh đẹp giữa sân kia. Nhìn dáng vẻ cô lúc này chỉ người khác, cậu nhớ lại thời điểm mình mới chỉ cô trượt patin.

"Lục Kinh Tả, tớ hơi sợ, cậu nắm tớ chắc một chút."

"Cậu chậm lại một chút, nếu cậu kéo theo tớ ngã, tớ nhất định sẽ đánh cậu."

"..."

Bờ vai đột nhiên bị vỗ nhẹ, là Triệu Thanh Nghiên, cậu ấy hỏi: "Đang nghĩ cái gì vậy? Say sưa như thế?"

Lục Kinh Tà lắc lắc đầu, cất giọng trầm ấm: "Không có gì."

Hai người chơi một khoảng thời gian rất lâu, lúc này mới quay lại khu nghỉ ngơi. Lúc ngồi trên ghế dài cho đến khi thay giày của mình, đôi bàn chân chạm trên mặt đất mềm nhũn không còn ý thức.

Sau khi thanh toán xong, mọi người một mạch ra khỏi sân patin. Giữa trưa, ánh nắng mặt trời chói chang, Tống Kiều Kiều đưa tay sờ bụng, nói: "Đã giữa trưa rồi, chúng ta đi tìm chỗ ăn cơm đi?"

Vừa dứt lời, di động của Quyền Gia Lệ vang lên, cô nhìn tin nhắn hiển thị, nói: "Các cậu đi đi, tớ chắc không đi cùng các cậu được rồi."

Tống Kiều Kiều nhìn cô ấy: "Sao vậy?"

Quyền Gia Lệ lắc lắc di động với cô: "Mẹ tớ gọi cho tớ, đoán là kêu tớ về nhà ăn cơm."

"Đành vậy, trên đường về nhà cậu chậm một chút, thứ hai gặp lại."

Quyền Gia Lệ gật đầu: "Uhm, thứ hai gặp lại."

Lúc bốn người ăn cơm, Kỷ Vĩ đề nghị: "Này, nếu không thì ăn cơm xong chúng ta đi lên mạng đi, bọn mình đã lâu rồi đều không đi net."

Đôi mắt Tống Kiều Kiều sáng rỡ: "Được thôi, đi."

Lục Kinh Tà ngược lại không nói gì.

Mà tầm mắt Triệu Thanh Nghiên lướt nhanh trên người Lục Kinh Tà, cậu nhếch miệng cười, quay qua Kỷ Vĩ nói: "Lên mạng cái gì chứ? Lên mạng còn không bằng cố gắng ôn luyện bài tập."

"Ôn luyện bài tập? Cậu? Cậu cũng muốn ôn tập?"

Tống Kiều Kiều: "...". Trừ cô ra, ba người bọn họ dường như đều không cần phải ôn tập.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Nghĩ rồi cô im lặng nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tà, mà lúc này tầm mắt vừa vắn chạm phải đôi đồng tử sâu thẳm kia, trong veo sạch sẽ.

Tống Kiều Kiều: "..."

Rõ ràng cậu đều không nói gì, nhưng dường như cô đã hiểu rõ hàm ý của cậu, không biết vì sao mà cô lại có chút chột dạ. Vậy nên cô lặng lẽ dịch chuyển tầm mắt qua Kỷ Vĩ, nói: "Chắc tớ không đi đâu, các cậu không cần phải ôn tập, nhưng tớ không giống các cậu."

Kỷ Vĩ mỉm cười: "Trời ạ, tớ nói chứ, gần đây cậu bị làm sao vậy? Tự nhiên lại thích học thế?"

"Không... không phải còn mấy tháng nữa là thi đại học rồi sao?"

"Chính là vì chuyện này?"

"Nếu không thì sao?"

Kỷ Vĩ sờ cằm, ngờ vực: "Sao tớ cảm thấy vẫn có gì đó không đúng?"

Tống Kiều Kiều liếc cậu ta một cái: "Ăn cơm của cậu đi, ít lo chuyện của tớ lại."

Kỷ Vĩ: "..."

Triệu Thanh Nghiên đưa tay sờ mũi: "Kiều Kiều, tớ cảm thấy ý nghĩ này của cậu vô cùng đúng đắn."

"Sao?"

"Hiện tại cậu cố gắng nỗ lực cũng không muộn, cậu thật sự nên dồn hết tâm tư vào việc học, nếu không thì chuyện thi đại học của cậu phải thế nào?"

"Tớ biết rồi, không phải bây giờ tớ đang nỗ lực đây sao?"

Bởi vì đề tài quá mức thương cảm mà mọi người đều không đề cập tới chuyện khác nữa.

Ra khỏi tiệm cơm, Triệu Thanh Nghiên kéo Kỷ Vĩ lại, nói với bọn họ: "Các cậu về trước đi, tớ còn có chút việc cần nhờ Kỷ Vĩ giúp."

Kỷ Vĩ nhìn cậu ấy khó hiểu, cậu ấy còn có việc gì nữa?

Lục Kinh Tả: "Uhm, làm đi, vậy bọn tớ đi trước."

Tổng Kiều Kiều ngồi phía sau xe đạp của Lục Kinh Tả, vẫy tay với hai người kia: "Đi nha, tạm biệt."

Sau khi nhìn hai người bọn họ đi xa, Kỷ Vĩ mới hỏi: "Có việc gì vậy?"

Triệu Thanh Nghiên đưa tay kẹp cổ Kỷ Vĩ: "Không có việc gì, đi, đi lên mạng."

Kỷ Vĩ "hả" một tiếng.

Triệu Thanh Nghiên mỉm cười, cũng không nói rõ với cậu ta, dù sao đầu óc cậu ta cũng không thể thông suốt.

Hai bên đường trồng đầy những gốc bạch quả cao lớn, lá bạch quả đã hơi bắt đầu úa vàng, đang tỏa sáng dưới nắng vàng rực rỡ. Ánh mặt trời chiếu rọi qua bóng cây trên đường, vẽ nên những tàn dư hỗn độn. Khi cơn gió thổi qua, không chỉ có những chiếc lá đầu cành dao động, mà cả trên mặt đất cũng bị cuốn đi, phát ra những âm thanh "xào xạc".

Thoạt nhìn chính là sắc vàng vô cùng đẹp đẽ, trong không khí mang theo chút hương thơm mơ hồ. Nhưng hiện tại Tổng Kiều Kiều không có tâm trạng nghĩ đến những thứ này, bởi vì khi từ tiệm cơm đi ra, Lục Kinh Tả đã không nói với cô câu nào, chuyện này làm cô hơi lo lắng. Cô ngần ngại mấy lần, lúc này mới mở miệng nhỏ giọng: "Chuyện đó... cậu rất giận tớ sao?"

Lục Kinh Tả bình thản nhìn phía trước, giữ vững đầu xe: "Không có."

Tổng Kiều Kiều cuộn chặt tay lại: "Thật sao?"

"Uhm" Thanh âm trầm trầm, không chút dao động.

Tổng Kiều Kiều cắn môi, rõ ràng là đang lừa người!

"Tà ca..."

Thanh giọng của cô gái phía sau mềm mại, bàn tay giữ đầu xe đạp của Lục Kinh Tả trong nháy mắt siết chặt, đôi mắt ngơ vờ khó hiểu, mấy giây sau, cậu nói ra: "Tớ thật sự không giận."

"Vậy mà cậu từ tiệm cơm ra tới đây cũng không thèm để ý đến tớ."

"Tớ chỉ đang nghĩ một việc."

"Thế cậu đang nghĩ cái gì?"

"Tớ đang nghĩ đến lời của lão Triệu."

"Cậu ấy nói gì?"

Lục Kinh Tả đột nhiên bóp chặt thắng xe, bởi vì quán tính, Tổng Kiều Kiều không phòng bị được mà đập vào tấm lưng mảnh khảnh của cậu, tức khắc không nói nên lời, cảm giác đau xót xông thẳng lên đầu não. Cô đưa tay xoa mũi, giọng ong ong: "Sao cậu tự nhiên thắng lại vậy?"

Lục Kinh Tả cũng không nghĩ rằng cô bị va đập nên hơi sững sờ, vội vàng xuống xe. Sau khi dựng xe xong, cậu đưa tay nâng cằm cô lên một chút, lập tức dùng bàn tay thon dài bao bọc sau gáy cô, một tay khác giúp cô xoa nhẹ sống mũi. Nét mặt lo lắng, giọng điệu vội vã: "Đập vào sống mũi sao? Có đau không? Tớ giúp cậu xoa một chút."

Bởi vì đau đớn mà đáy mắt trong veo của cô mang theo hơi nước nhàn nhạt, đuôi mắt phấp phồng, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở. Lục Kinh Tả nhìn thấy mà trái tim đột nhiên thắt chặt, bờ môi mím hơi mấp máy, hai giây sau, cậu mới buông cô ra: "Tốt... tốt hơn chút nào không?"

Tổng Kiều Kiều hít mũi, ngẩng đầu nhìn Lục Kinh Tả, hỏi: "Tốt hơn một chút rồi, nhưng đột nhiên cậu thắng lại làm gì vậy?"

Lục Kinh Tả khẽ nheo mắt lại, nghiêm túc mở lời: "Kiểu Kiều, chúng ta thi cùng đại học có được không?"

"Thi... thi cùng đại học?"

"Uhm, được không?"

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới, trầm mặc giây lát. Chính là thành tích của hai người bọn họ chênh lệch, sao có khả năng thi cùng đại học được?

"Tớ cũng muốn, nhưng mà tớ sợ tớ theo không nổi." Cô hơi khó xử nói.

Lục Kinh Tả hơi khom người, bàn tay thon dài giữ bả vai cô, ánh mắt sâu xa: "Lão Triệu nói đúng, từ bây giờ bắt đầu nỗ lực, cố gắng nỗ lực."

Tổng Kiều Kiều bị đôi đồng tử đen nhánh của Lục Kinh Tả thu hút mãnh liệt. Đại học chính là bốn năm dài đằng đẵng, nếu mà trong bốn năm này bọn họ thật sự không chung trường, trước kia cô chưa từng nghĩ đến chuyện này, hiện tại chính là không dám nghĩ đến chuyện này.

"Tớ... tớ..."

"Đồng ý với tớ." Cậu thấy rõ sự lưỡng lự trong mắt cô, bàn tay giữ bả vai cô hơi dùng lực.

Trong nháy mắt, Tổng Kiều Kiều cảm thấy lồng ngực dần dần dâng lên một khát khao mãnh liệt, cô... rất muốn cùng cậu lên cùng đại học. Nghĩ đến đây, cô ra sức gật đầu, kiên định nói: "Được, tớ đồng ý với cậu."

Sau khi giọng nói của Tổng Kiều Kiều rơi xuống, đôi mắt nhuần nhả sáng rực của Lục Kinh Tả hiện ra tia sáng, bờ môi mỏng khẽ nhếch.

Thấy thế, Tổng Kiều Kiều cũng không nhịn được mà cong môi lên.

Tiết thứ tư buổi sáng chính là môn hóa học, giáo viên hóa đang đứng trên bục giảng giải thích, nước bọt bay tứ tung.

Tổng Kiều Kiều ở bên dưới ghi chép vô cùng chăm chỉ, cô thật sự đem những lời nói hôm đó khắc ghi trong lòng, cô muốn cùng Lục Kinh Tả thi chung đại học, vậy nên cô cũng phải bỏ đi tâm thái lúc trước.

Đang lúc phân tích bài thi, giáo viên hóa cũng chú ý đến Tổng Kiều Kiều ở bàn dưới. Nhìn thấy dáng vẻ cô cần cù chép bài, gần đây thay đổi nhiều nhất chính là cô, nghiêm túc nghe giảng, chăm chỉ làm bài, thành tích các môn đều bắt đầu đi lên. Thân là giáo viên, ông chính là vui vẻ yên tâm.

Sau khi tiếng chuông hết tiết vang lên, giáo viên hóa không dạy quá giờ, thu lại bài thi rồi nói "tan học", sau đó liền rời đi.

Sau khi giáo viên hóa đi khỏi, trong lớp các bạn học nắm chặt thẻ com trong tay, xông ra ngoài lớp như ong vỡ tổ. Mục tiêu của mọi người đều rất rõ ràng, chạy thẳng đến nhà ăn. Nhà ăn gần đây đã đổi một đầu bếp mới, làm thịt kho tàu thấm sâu vào tim Tổng Kiều Kiều, cũng có thể nói là thấm sâu vào tim hầu hết đại bộ phận học sinh. Hiện tại các học đệ học muội đều rất đáng sợ, nhất định không để lại cho các học trưởng học tỷ bọn họ một chút đường sống nào.

"Kiều Kiều, trưa nay có món ăn mặn thịt kho tàu mà cậu thích nhất đấy, tốc độ bọn mình nhanh một chút, bọn mình mà chậm thì chỉ có thể húp nước canh thôi."

Tổng Kiều Kiều vô thức nuốt nuốt nước bọt, từ trên bàn ghế đứng lên, vừa mới đứng lên đã bị Từ Cẩm kéo cổ tay, thoáng chốc xông ra khỏi lớp học.

Kỷ Vĩ nhìn hai người kia bỗng hơi không thấy bóng dáng, cậu ta chạy đến bên cạnh Lục Kinh Tả, khoác vai cậu ấy, lắc đầu bắt lực nói: "Hai đứa kia chạy cứ như gió lốc, vèo một cái đã biến mất."

Vừa bước vào nhà ăn, hai người liền ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, Từ Cẩm vội vàng đứng xếp hàng.

Hai người tìm được chỗ ngồi xuống, qua một hồi, đám Lục Kinh Tả mang khay com hướng về phía bọn cô đi tới. Bọn họ không lấy thịt kho tàu, chẳng qua bọn họ đối với việc ăn uống không có quá nhiều yêu thích, bởi vì đối với bọn họ mà nói đều như nhau cả.

Tổng Kiều Kiều còn lấy một phần cà rốt xào nấm bào ngư, nhưng mà cô chỉ ăn nấm bào ngư, vì vậy mang toàn bộ cà rốt trong khay com bỏ ra ngoài. Mà vào lúc cô đang lừa cà rốt, Lục Kinh Tả gấp lấy nấm bào ngư trong khay com của mình qua khay com của cô. Thấy vậy, Từ Cẩm và Kỷ Vĩ mặt không biến sắc, rốt cuộc họ đã tập mãi thành quen.

Sau khi ăn com xong, Từ Cẩm định kéo Tổng Kiều Kiều ra sân thể dục, đang lúc kéo cánh tay cô đi, Từ Cẩm đột nhiên đổi hướng, nói: "Bọn mình ghé căn tin đi."

"Không phải vừa mới ăn com sao? Cậu ăn không no hả?"

Từ Cẩm lắc đầu, ra hiệu bằng ánh mắt với cô.

Tổng Kiều Kiều: "???"

Từ Cẩm mím môi bắt lực, sau đó nhỏ giọng nói với cô: "Đường Kỳ, đang trong đó."

Đường Kỳ?

Tổng Kiều Kiều lập tức đi qua, quả nhiên trong đám đông nhìn thấy một hình bóng quen thuộc, Đường Kỳ đang nói chuyện với Triệu Thanh Nghiên, lúc cười lên lộ ra hàm răng trắng ngời, là thiếu niên tươi sáng điển hình, thảo nào Từ Cám lại thích cậu ta.

Từ Cám vội kéo Tổng Kiều Kiều đi về hướng căn tin, hai người cũng không đến gần. Trong căn tin một thiếu niên cao gầy lại đi ra, là Sở Nhập Ngô.

Đường Kỳ thấy cậu ấy tới liền đi qua, đưa tay khoác cổ cậu ấy, bộ dạng anh em tốt: "Mua cái gì vậy? Có phần cho bọn tớ không?"

Sở Nhập Ngô ghét bỏ, lấy khuỷu tay thụi cậu ta một phát, nhưng vẫn đưa cho cậu ta một lọ sữa chua, một lọ khác đưa cho Triệu Thanh Nghiên, Triệu Thanh Nghiên từ chối: "Tớ không uống."

"Sở ca, cậu ấy không uống thì đưa cho em, em uống." Đường Kỳ cười hi hi nói.

Sở Nhập Ngô liếc nhìn cậu ta, không cho, ba người một mạch trở về. Đúng lúc đưa mắt lên liền nhìn thấy hai người đứng cách đó không xa, Đường Kỳ vẫy tay với bọn họ.

Từ Cám kéo Tổng Kiều Kiều qua: "Trùng hợp thế, ăn cơm rồi sao?"

"Ăn rồi, thịt kho tàu hôm nay cũng không tệ, các cậu ăn chưa?"

"Ăn... ăn xong rồi, các cậu mua đồ à?"

Sở Nhập Ngô đưa mắt nhìn Từ Cám, sau đó mang hai lọ sữa chua trong tay đưa cho cô, rồi nói với hai người kia: "Đi thôi."

Đường Kỳ ngần ngại một chút, nhìn hình bóng của Sở Nhập Ngô và Triệu Thanh Nghiên, sợ Tổng Kiều Kiều khó xử nên lấy sữa chua của mình đưa cho cô, đuổi theo: "Hai cậu đợi tớ với."

Mặt khác bên kia Kỳ Vị trùng to mắt nhìn, lấy tay đập đập Lục Kinh Tà: "Này, thằng nhóc bên lớp số hai kia sao lại đưa sữa chua cho Kiều Kiều?"

Lục Kinh Tà không nói gì, bờ môi mòng hơi mím chặt, đôi mắt đen nhánh sâu xa, mờ mịt khó hiểu.

Kỳ Vị vẫn còn đang bên đây lải nhải: "Thằng nhóc kia làm gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lúc này không hiểu sao bị nhét ba lọ sữa chua, hai người bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, có chút mơ hồ.

Tổng Kiều Kiều lấy sữa chua Đường Kỳ đưa mang cho Từ Cám: "Tớ không uống, cho cậu."

Từ Cám nhìn qua, lắc lắc hai lọ trên tay mình, xé ống hút ra cắm vào, vừa quay về vừa nói: "Cậu uống đi, chỗ tớ vẫn còn hai lọ đây."

Tổng Kiều Kiều cầm sữa chua, cái này không phải hăng cô thích uống...

Từ Cám hút một ngụm sữa chua, đột nhiên "oh" một tiếng: "Lục Kinh Tà?"

Tổng Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Lục Kinh Tà đi về phía bọn cô.

"Cậu đến mua đồ sao?" Sau khi lại gần, Tổng Kiều Kiều hỏi cậu.

Lục Kinh Tà không nói gì, tầm mắt nhàn nhạt rơi trên lọ sữa chua trong tay cô, Tổng Kiều Kiều chớp mắt, hỏi: "Cậu muốn uống à?"

"Uhm" Thanh âm trầm lắng.

"Hả?" Chuyện này trái lại làm Tổng Kiều Kiều bị sốc, cô chính là hỏi bằng quơ thôi, cũng thật không nghĩ là cậu sẽ lấy.

Lục Kinh Tà xòe tay ra về phía cô, Tổng Kiều Kiều nhìn đôi bàn tay trắng ngần duỗi ra trước mặt mình, sau đó mang sữa chua trong tay đưa cho cậu, nhỏ giọng mà lẩm bẩm trong miệng: "Không phải ghét uống sữa chua sao?"

"Bên ngoài đang mưa, quay về lớp sớm một chút, tớ sẽ giải đề với cậu."

"Uhm."

Tổng Kiều Kiều dắt Từ Cám quay lại lớp, lúc về Từ Cám còn nói: "Cậu cho cậu ấy sao không cho tớ hả?"

"Không phải cậu không cần sao?"

"Nhưng đó là tớ muốn để cậu uống mà, cũng là của Đường Kỳ cho." Dáng vẻ Từ Cám vô cùng đau đớn.

"Thế phải làm sao? Vậy tớ lại đi đòi về cho cậu?"

"Aiz, được rồi được rồi."

Đường Kỳ vừa trở về lớp học, mới lấy di động ra định bụng chơi game, một bạn cùng lớp liền hét to ngay cửa: "Đường Kỳ, có người tìm!"

"Tới đây tới đây." Đường Kỳ lấy di động để trên mặt bàn rồi chạy ra ngoài, cậu ta kinh ngạc khi thấy Lục Kinh Tả đứng ngay cửa: "Bạn học Lục, không phải cậu đang tìm tớ đây chứ?"

Lục Kinh Tả nhìn Đường Kỳ, ánh mắt lạnh lùng, thuận tiện mang sữa chua trong tay ném vào cậu ta: "Tự mình uống."

Đường Kỳ nhìn dáng người cao gầy mảnh khảnh của cậu ấy, rồi lại cúi đầu nhìn sữa chua trong tay mình, đầu óc có chút mơ hồ: "Là sao?"

Sau khi trở về chỗ ngồi, Sở Nhập Ngộ liếc nhìn sữa chua trong tay cậu ta, thuận miệng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Bản thân Đường Kỳ cũng không thể hiểu: "Không biết nữa, cậu ấy cho tớ. Thôi kệ đi, chơi game chơi game."

Mà Triệu Thanh Nghiên bên cạnh liếc nhìn sữa chua bị Đường Kỳ để trên bàn, khóe miệng lộ ra ý cười như có như không.

Tổng Kiều Kiều đang ngồi trên ghế của mình đấu tranh làm 《Ba Năm》, đột nhiên một lọ sữa chua từ nhãn hiệu cô thường uống đặt ngay trên góc bàn mình. Cô vô thức ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt chính là khuôn mặt đẹp trai của Lục Kinh Tả, cậu kéo chiếc ghế bên cạnh ra ngồi xuống, cô còn chưa nói lời nào đã nghe cậu cất giọng lạnh nhạt: "Mới uống của cậu một lọ, lọ này là đền cho cậu."

Tổng Kiều Kiều cầm sữa chua qua cầm ống hút vào, vừa uống vừa hỏi: "Uống một lọ đền một lọ, có ý gì sao?"

Lục Kinh Tả nghiêng đầu nhìn chỗ khác: "Uhm, có ý."

Tổng Kiều Kiều: "..."

"Trước tiên đừng làm 《Ba Năm》, mang bài thi hóa học buổi sáng ra đây, bàn về hóa học."

"Uhm."

Từ Cám nằm gục trên bàn ngủ mê man, lúc vừa mở mắt đã nhìn thấy hai người đối diện, một người giảng một người nghe, hình ảnh không quá hài hòa, giây sau, cô ngáp một cái rồi xoay đầu tiếp tục ngủ.

Sau tiết cuối buổi chiều, Trần Thực không đến họp lớp, là lớp trưởng* Quyền Gia Lệ thay mặt phát động.

*(*Mấy chương đầu tác giả viết Quyền Gia Lệ là lớp phó học tập còn Lục Kinh Tả là lớp trưởng, nhưng sau lại viết Quyền Gia Lệ là lớp trưởng luôn nên mình để nguyên theo ý tác giả.)*

"Các bạn học, thứ sáu tuần sau trường chúng ta sẽ tổ chức đại hội thể thao mùa thu, có một số hạng mục đăng ký, mọi người hãy tích cực ghi danh tham gia một chút."

"Có gì vậy, lớp trưởng?"

"Môn đẩy tạ, nhảy xa, tiếp sức năm mươi mét, lên rỗ một phút, nhảy dây một phút, thi đấu điền kinh một trăm mét, bốn trăm mét,... Tớ sẽ phát tờ đơn bên dưới cho các bạn, các bạn tham gia hạng mục nào thì đánh dấu vào mặt sau, các bạn hãy tích cực ghi danh tham gia."

Sau khi Quyền Gia Lệ mang tờ đơn phát xuống, tiếp tục nói: "Còn có một chuyện, đại hội thể thao kỳ này chúng ta tổ chức cùng với năm hai cao trung, cho nên còn có biểu diễn khai mạc."

"Biểu diễn? Biểu diễn cái gì?"

"Là nhảy múa."

"Cả lớp đều phải tham gia sao?"

"Đúng vậy, từng người một."

Quách béo mập lập tức gào thét nói: "Lớp trưởng, cậu muốn bọn tớ nhảy cao nhảy xa bọn tớ còn làm được, còn chuyện nhảy múa là của con gái, nếu mà cậu bảo bọn con trai chúng tớ làm thì chỉ bằng tới giết tớ đi."

"Cái gì, trai thẳng là như vậy sao? Con trai như nào mà không thể nhảy múa?" Nữ sinh phản pháo.

"Đúng đó, thế nào mà không nhảy được?"

Quách béo mập thấy trêu chọc nhiều bạn nữ tức giận, vội giải thích: "Không phải không phải, ý tớ nói nhảy múa thì phải xem những nàng tiên nhỏ lớp chúng ta nhảy thì xem mới được. Các cậu nhìn đáng người Béo ca tớ đây, nhảy lên không phải muốn mạng người sao?"

Quách béo mập khéo léo tăng bốc, ngay lập tức sự nóng nảy của các bạn nữ được thuyết phục mà lắng xuống, muốn có đường sống không nên quá mạnh bạo.

Nhảy múa thì trái lại Tống Kiều Kiều không lo lắng, bởi vì từ khi cô tám tuổi Vương Tuệ Lâm đã bắt đầu kiên trì đưa cô đi học múa dân tộc, học liên tục đến năm hai cao trung phân ban xã hội và tự nhiên* thì mang toàn bộ thời gian dùng cho việc học, lúc này mới nghỉ. Nhưng bao nhiêu năm như vậy vũ đạo căn bản vẫn phải có, cô sắp lại bên cạnh Lục Kinh Tà, nhỏ giọng nói: "Phải nhảy múa kìa, cậu không biết nhảy phải làm sao đây?"

(Tại Trung Quốc, phân ban xã hội và tự nhiên thường tiến hành vào năm nhất đến năm hai cao trung, học sinh sẽ dựa vào sở thích cá nhân mà chọn ban xã hội hoặc ban tự nhiên, sau đó nhà trường sẽ thu xếp để học sinh bắt đầu tham gia lớp học. Bên ban xã hội sẽ học các môn: Chính trị, lịch sử, địa lý. Bên ban tự nhiên sẽ học các môn: Vật lý, hóa học, sinh học. Ngoài ra, dù chọn ban nào thì học sinh vẫn phải học ba môn bắt buộc là văn, toán, ngoại ngữ.)*

Vào lúc Quyền Gia Lệ nói đến nhảy múa, lòng mày Lục Kinh Tà cũng hơi nhăn lại, cậu nhìn cô khó xử, bộ dạng lại có chút đáng thương, Tống Kiều Kiều lập tức bị đáng về này của cậu đâm phải, liền nói: "Được rồi được rồi, yên tâm đi, đừng lo lắng, tớ sẽ chỉ cậu."

"Chỉ mà không biết thì phải làm sao?"

"Tớ sẽ chỉ cậu từ từ, chỉ đến khi biết thì thôi, được không?"

Bờ môi Lục Kinh Tà mấp máy hai cái, sau đó hạ thấp giọng "uhm" một tiếng.

Tống Kiều Kiều cảm thấy đáng về lúc này của cậu vô cùng dễ thương, không nhịn được mà nhìn cậu chăm chăm một hồi lâu.

Lục Kinh Tà bị cô nhìn mãi như thế, vành tai mơ hồ nóng lên, cậu liếc nhìn qua: "Sao cậu lại nhìn tớ như vậy?"

"Tớ phát hiện..." Tống Kiều có ý ngừng lại hai giây. "Lúc này cậu vô cùng dễ thương."

Lục Kinh Tà: "..."

Lục Kinh Tà dùng ngón tay chọt cánh tay cô một chút: "Điện đơn của cậu đi."

"Điện điện điện, nhưng mà đại hội thể thao cậu báo hạng mục nào vậy?"

"Lên rõ một phút."

"Xuất sắc thế?"

"Cậu cảm thấy tớ lên rõ rất xuất sắc sao?"

Tống Kiều Kiều dùng hai tay nắm thành quả đấm đặt trước mặt: "Xuất sắc, siêu cấp."

Lục Kinh Tà nhìn theo, lòng bàn tay hơi ngứa, kích động định đưa tay khê xoa đầu cô. Nhưng lúc này phía trước trăm mét đang dõi theo, cậu nên nhẫn nhịn, cậu ho nhẹ một chút, hỏi cô: "Còn cậu? Báo cái gì?"

Tống Kiều Kiều dừng ở thi đấu điền kinh bốn trăm mét cho nữ, sau đó đánh một dấu móc rồi cầm đến trước mặt cậu lắc lắc.

"Bốn trăm mét?"

"Uhm, tớ cũng rất lợi hại."

Lục Kinh Tà liếc nhìn, sau đó cầm tờ đơn của cô qua, trực tiếp vạch bỏ bốn trăm mét, Tống Kiều Kiều mở to mắt: "Làm gì mà sửa của tớ?"

"Bốn trăm mét quá dài, chạy một trăm mét là được rồi." Sau đó cậu đánh dấu ở một trăm mét.

"Tớ có thể chạy bốn trăm mét."

"Chạy xong bốn trăm mét cậu sẽ rất khó chịu, chân đùi mềm nhũn ra, toàn thân vô lực, tim đập nhanh, cổ họng ngai ngái,..."

"OKOKOK, tớ chạy một trăm mét, chạy một trăm mét còn không được sao?" Cô vội thỏa hiệp, mang tờ đơn từ trong tay cậu giặt lại, vừa điền tên mình vừa lẩm bẩm: "Lục Kinh Tà, vừa rồi cậu thành công đẩy lùi một người muốn vì lớp mà hiến dâng tấm lòng, cậu biết không?"

Lục Kinh Tà liếc nhìn cô: "Không thiếu người như cậu."

Tổng Kiều Kiều: "..."

Vào lúc các bạn học điền đơn, Quyền Gia Lệ nói tiếp: "Vừa nãy nói chuyện nhảy múa trong lễ khai mạc, lớp chúng ta ba mươi người, mỗi người đều phải tham gia, không có ngoại lệ. Cụ thể nhảy cái gì, ngày mai chủ nhiệm lớp sẽ xác định lại, sau khi xác định lại, hai buổi sáng cuối tuần phải tới trường luyện múa, và mỗi buổi chiều từ thứ hai đến thứ năm sau khi kết thúc tiết cuối cùng cũng đều như vậy. Thời gian cho chúng ta không nhiều, vẫn hy vọng mọi người có thể phối hợp tận tình. Không nói sẽ làm được tốt nhất, nhưng cũng không nên tệ nhất, được chứ?"

Quyền Gia Lệ thành tích học tập tốt, trưởng thành rất xinh đẹp, tính cách lại dịu dàng, cho nên các bạn cùng lớp đều tin nhiệm cô, thấy cô đã nói như vậy, tự nhiên cũng liền đồng ý, tóm lại mọi người đã an định rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Bây giờ rười sáng thứ bảy, sương sớm mù mịt, Tổng Kiều Kiều ngồi sau xe đạp của Lục Kinh Tà vừa lay chân vừa nhìn mấy tia nắng ảm áp xuyên qua kẽ lá, vung vẩy khắp đường những sắc màu sặc sỡ.

Lúc gần tới cổng trường, Tổng Kiều Kiều nghe thấy âm thanh quen thuộc từ phía sau truyền đến: "Kiều Kiều!"

Tổng Kiều Kiều quay đầu lại thì nhìn thấy Từ Cám đứng cách đó không xa, cô vội đưa tay vỗ nhẹ lưng Lục Kinh Tà, cất giọng nói: "Dừng xe."

Lục Kinh Tà nghe vậy bèn thắng lại, một chân chạm đất, ổn định thân xe, Tổng Kiều Kiều thuận tiện nhảy xuống, đợi Từ Cám chạy về phía mình. Sau khi chạy lại gần, Từ Cám đưa tay ôm vai cô, chào hỏi với hai người họ: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng."

Lục Kinh Tà đẩy xe đạp, Tổng Kiều Kiều và Từ Cám đi theo bên cạnh, ba người đi một mạch về phía sân trường.

Từ Cám than thở với Tổng Kiều Kiều: "Cậu có biết lễ khai mạc bọn mình nhảy cái gì không?"

"Tớ cũng không biết, cậu biết hả?"

"Nghe nói là nhảy kết hợp, nhưng tớ chỉ biết một bài."

"Bài nào?"

Nét mặt Từ Cám sinh vô khả luyện*: "Vận may đến rồi."

Tổng Kiều Kiều: "..."

(* Sinh vô khả luyện (生无可恋): Là ngôn ngữ mạng phổ biến tại Trung Quốc, ý chỉ tiếp tục sống đã không còn ý nghĩa gì nữa, bất luận có lưu luyến hay bịn rịn người hoặc việc nào đó, sinh mệnh cũng đã không còn quan trọng.)

Khoảng tám giờ rưỡi, các bạn cùng lớp đều đến tằm tằm như nhau. Qua hơn nửa phút, chủ nhiệm lớp Trần Thục lúc này mới tới, các học sinh sau khi nhìn thấy bà đều tự giác từng người ngậm chặt miệng ngồi xuống ngay ngắn.

Trần Thục đi lên bục giảng: "Vũ đạo cho lễ khai mạc của chúng ta đã định xong rồi, trước tiên chúng ta nhìn video bên dưới một chút."

Sau khi Trần Thục mở máy chiếu ra, trong nháy mắt một giai điệu quen thuộc vang lên trong lớp. Các bạn học đều không hiểu gì, kinh ngạc há to miệng, bởi vì giai điệu này bọn họ thường nghe các máy phát ở quảng trường phát cho các bác gái múa, chính là bài hát phổ biến toàn quốc 《Vận May Đến Rồi》!

Từ Cám quăng cho Tổng Kiều Kiều một biểu cảm kiểu như "cậu xem đi".

Trần Thục thấy đáng về đám học trò của mình bị dọa sợ, không nhìn được bật cười: "Nhìn xem các em đều bị dọa thành cái dạng gì rồi, vũ đạo của chúng ta là cải biên lại, xem tiếp các em sẽ rõ."

Cải biên?

Các bạn học thu hồi ánh mắt kinh ngạc, sau đó nhìn vào máy chiếu không chớp mắt. Quả nhiên phía trước chiếu một phiên bản không giống bọn họ từng xem qua, nhưng lúc này phần lớn các nam sinh đều há hốc mồm, bởi vì máy chiếu lúc này chiếu một phiên bản sinh động hơn nhiều, rất nhiều động tác xem ra vô cùng khó, lại còn nhắc mông vụng hông... Cả đám bọn họ căn bản chính là không làm được mấy động tác đó.

Sau khi xem hết video kia, ánh mắt mấy bạn nữ nhìn sang mấy bạn nam đều thay đổi, phần lớn đều là trêu ghẹo. Tống Kiều Kiều nghiêng đầu qua nhìn Lục Kinh Tả, quả nhiên thấy cảm xúc trên mặt cậu hơi mất tự nhiên, cô tức khắc không nhìn được mà bật cười.

Lục Kinh Tả nhìn qua cô, lại là ánh mắt như vậy, Tống Kiều Kiều ngay lập tức chịu không được: "Không sao, tớ chỉ, tớ chỉ cậu."

"Vẫn còn một bài, mọi người cũng xem một chút."

Bài hát tiếp theo là một bài thần khúc*, giai điệu cảm giác rất có tiết tấu, vô cùng mạnh mẽ, động tác xem ra cũng không hề khó như vậy. Động tác trên máy chiếu lần này rất đồng đều, bởi vì khi nhảy lên vô cùng đẹp trai, các bạn nam ngay lập tức gào rú: "Chủ nhiệm, nếu không thì đám con trai bọn em sẽ nhảy bài này, mấy bạn nữ thì nhảy 《Vận May Đến Rồi》. Được không?"

Trần Thục khẽ cười: "Căn bản bài này chính là cho bọn con trai các em nhảy, nhưng mà bài kia các em cũng phải nhảy."

"Vậy là bọn em phải nhảy hai bài sao?"

"Uhm đúng."

Các nam sinh rên rỉ.

(* Thần khúc thường chỉ một số ca khúc có lời dễ nhớ, lời cuốn người nghe, giai điệu dễ lan truyền, tiết tấu tươi sáng đơn giản, bài hát có thể khiến người nghe nảy sinh hiện tượng giống như bị "tây nảo", có khi cũng chỉ một số phong cách kỳ dị, ngôn ngữ lạ lùng. Đa phần thần khúc đều thành công nhất thời, không có giá trị lưu truyền. Chẳng hạn như 《Thập Thòm》, 《Phong Cách Dân Tộc Rực Rỡ Nhất》, 《Gangnam Style》,...)

Trần Thục biết trên lớp Tống Kiều Kiều, Phương Viện và Đường Khả đều có năng khiếu vũ đạo, vậy nên Trần Thục cho ba người bọn họ học trước, sau khi học xong sẽ đi chỉ lại cho những bạn học khác. Vì để tiết kiệm thời gian, ba người bọn họ quyết định tách ra chỉ, một người chịu trách nhiệm chỉ cho đội nữ, còn hai người kia phân nhau chỉ mỗi bên mười bạn nam.

Tính cách Phương Viện tương đối hướng nội, cô ấy tỏ vẻ không muốn chỉ nam sinh. Tống Kiều Kiều và Đường Khả nhìn nhau, vậy nên nam sinh sẽ do hai người bọn họ chỉ.

Vì vấn đề thời gian, Tống Kiều Kiều và Đường Khả đều chỉ trước một phần ba video. Hôm nay chỉ một phần ba cũng còn ít, trước khi vào tập luyện còn phải đưa hai mươi nam sinh chia làm hai đội.

Đường Khả tùy ý nói: "Tớ và Kiều Kiều một người sẽ chỉ cho mười bạn, các cậu tự mình xem sẽ theo đội nào."

Lục Kinh Tả không cần chọn lựa mà theo đội của Tống Kiều Kiều, ngay khi Kỷ Vĩ đang định đi qua, bị Đường Khả gọi lại: "Kỷ Vĩ, cậu cùng đội với tớ."

Kỷ Vĩ nhìn Đường Khả: "Tại sao?"

"Không có tại sao? Bảo cậu qua thì cậu cứ qua."

Kỷ Vĩ: "..."

Triệu Tư Kỳ thấy Quyền Gia Lệ không động đậy, vô thức liếc nhìn cô ấy, phát hiện cô ấy đang nhìn về phía đội nam sinh, sau đó chạm nhẹ cánh tay cô: "Gia Lệ, đừng dờ ra nữa."

Quyền Gia Lệ bị chạm như vậy liền khôi phục tinh thần, cô thu hồi tầm mắt từ trên người Lục Kinh Tả lại, giọng dịu dàng: "Uhm, được."

"Cố gắng tập luyện."

"Uhm"

Đầu tiên Tống Kiều Kiều chỉ bài thần khúc. Động tác vũ đạo của bài này không khó, chủ yếu chính là phải đồng đều, chỉ cần làm đồng đều, hiệu ứng thị giác sẽ rất đẹp, còn làm không tốt thì chính là quần ma loạn vũ*.

(* Quần ma loạn vũ (群魔乱舞): Là thành ngữ Trung Quốc, ý chỉ nhóm ma quỷ nhảy nhót loạn xạ.)

Vào lúc Tống Kiều Kiều đang dẫn dắt đội bên này tập luyện, đột nhiên nghe thấy đội Đường Khả bên cạnh hét về phía cô: "Này, Tống Kiều Kiều, nếu không thì chúng ta đến đây so bì thi đấu đi?"

Tổng Kiều Kiều có chút mù mờ: "Thi đấu cái gì?"

"Đến lúc đó hai đội chúng ta không phải gộp lại là một sao? Chúng ta so một lượt xem đội nam nào nhảy tốt, nhảy đều hơn, thế nào? Có dám không?"

Khao khát ganh đua giữa các chàng trai đều không thể hiểu được, Tổng Kiều Kiều thậm chí còn chưa nói gì, hai đội nam đã bắt đầu vùng lên cãi cọ: "So thì so, bố mày sợ bọn bay à?"

"So đấy, đội nào thua thì về rửa lên mặt."

"Bây giờ nói cho đã, đừng đến lúc thua lại trơ tráo chơi xấu thì coi chừng."

"Cậu nói ai chơi xấu? Bố mày có chơi cái gì cũng sẽ không chơi xấu nhé!"

"Được, căn cứ vào những lời này của cậu, so!"

"..."

Tổng Kiều Kiều tình hình hoàn toàn ở bên ngoài: "..."

"Kiểu Kiều, cậu là đội trưởng, cậu đến nói một lời, so hay không so?" Đường Khả nháy mắt với cô.

"Đội trưởng, so, so cùng bọn họ."

"Kiểu Kiều, cậu yên tâm, so đi, bọn tớ nhất định sẽ không để cậu thua!"

"Đúng! So!"

Tổng Kiều Kiều nhìn mấy chàng trai lúc đầu còn ủ rũ, bây giờ lại đáng vẻ ý chí chiến đấu sục sôi. Trong nháy mắt liền hiểu ý Đường Khả, khoe miệng cô lộ ra ý cười: "Được! So thì so! Đường Khả cậu thua cũng đừng có khóc nhè!"

"Hừ! Để xem ai khóc nhè!"

Sau đó hai đội không hiểu gì mà cứ thế bắt đầu thi đấu. Bởi vì việc thi đấu này mà động lực tích cực của các nam sinh được dâng lên, lúc tập luyện đặc biệt chăm chỉ. Hơn nữa, mấy ngày nay hai đội nam gặp nhau liên cầu xé, cảnh tượng đó cứ như học sinh tiểu học ấu đã nhau vậy. Đối với chuyện này Tổng Kiều Kiều và Đường Khả chỉ lặng lẽ mỉm cười, tùy ý bọn họ đi.

Vào thứ ba, vũ đạo của ba đội đều đã tập luyện gần như nhau. Vì vậy Trần Thục tiến hành họp lại để tổ chức tập luyện lần thứ nhất cho bọn họ. Trận thi đấu kia Trần Thục cũng có nghe nói, cho nên trước khi chính thức họp lại tập luyện rất có hứng thú làm trọng tài, bảo hai đội nam vào hàng để thi đấu. Hai đội nam tinh thần tăng vọt, không ai nhường ai.

Hai đội nam bọn họ đều đứng đúng vị trí của bản thân. Tổng Kiều Kiều và Đường Khả với tư cách là đội trưởng thì đứng tại vị trí center ở đội mình.

Sau khi âm nhạc vang lên, hai đội chính thức bắt đầu thi đấu. Khiến người khác ngạc nhiên chính là, hai đội trước đây chưa từng họp lại luyện tập qua, nhưng sau khi bắt đầu, mọi người di chuyển vị trí nhịp nhàng lại đồng đều rất đúng chỗ. Các động tác lúc trước thống nhất chín chu, gọn gàng linh hoạt. Lúc sau 《Vận May Đến Rồi》 lại đặc biệt hài hòa, một nhóm nam sinh nhảy lên ấy vậy mà vô cùng có cảm xúc. Tóm lại là trong sự đẹp trai lại lộ ra một chút gọi cảm không nói thành lời.

Mãi đến khi âm nhạc chấm dứt, mấy nữ sinh đội Phương Viện đều không kịp phản ứng, Trần Thục cũng không nghĩ rằng bọn họ sẽ nhảy tốt như vậy, cũng ngờ ngẩn vài giây mới phản ứng lại, bà vỗ tay: "Luyện tập thật tốt, rất tốt!"

Tổng Kiều Kiều và Đường Khả nhìn nhau, trong mắt hai người đều mang theo chút tự hào, nhưng hai đội nam sinh thì không quan tâm.

"Chủ nhiệm, chúng em vẫn còn đang thi đấu mà?"

"Đúng vậy, chủ nhiệm, cô phải nói hai đội chúng em đội nào nhảy tốt hơn."

"Đúng đó, chủ nhiệm, cô nói nhanh lên!"

Trần Thục: "..."

"Chuyện này..."

Có đôi khi ham muốn hơn thua giữa con trai so với con gái còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Nếu để Trần Thục nói, bà cảm thấy hai đội đều nhảy rất tốt, bà thật sự chọn không được. Vậy nên bà rất tự nhiên mang cái nôi này ném cho tám bạn nữ khác trong lớp, bảo mấy bạn nữ tiến hành bỏ phiếu, bọn họ cũng phải nhức đầu. Nhưng mà rất nhanh vẫn chọn ra được, đội Tổng Kiều Kiều thua chênh một phiếu so với đội Đường Khả.

Tổng Kiều Kiều ngược lại cảm thấy không có việc gì, nhưng đám con trai đội cô nhanh chóng nổi khùng, bởi vì bọn họ cảm thấy mình nhảy phải tốt hơn so với đội Đường Khả. Nhưng đội Đường Khả lại không cho là như vậy, cho nên nam sinh hai đội lại xông lên cầu xé kiểu học sinh tiểu học.

Sau khi kết thúc tập luyện tổng thể, cuối cùng đám con trai đội Tổng Kiều Kiều vẫn chịu thua cuộc, cho mấy người đội Đường Khả về rửa lên mặt.

Đường Khả đối xử với Tổng Kiều Kiều thật tốt, vẽ cho cô ấy hình con rùa vẽ dễ thương, cậu chàng bên cạnh Lục Kinh Tả nói: "Đội trưởng khá tốt, bé rùa tương đối dễ thương, nếu không thì chúng ta cũng rất có lỗi với cô ấy."

Lục Kinh Tả nhìn qua, giọng điềm đạm: "Uhm, dễ thương."

Kỷ Vị cầm bút vẽ hướng về phía Lục Kinh Tả gọi: "Tả ca, lại đây, để em vẽ rùa cho anh nào!"

So với Tổng Kiều Kiều, mấy con rùa trên mặt các nam sinh khác trong đội cô quả thực khiến người khác không dám nhìn thẳng. Mấy nam sinh đội Tổng Kiều Kiều lại nổi điên, dứt khoát kéo nam sinh đội Đường Khả vẽ tán loạn một trận. Vào lúc này, thua hay thắng gì cũng đều đi gặp ma, muốn xấu thì cả bọn cùng xấu.

"Kiểu Kiều?" Bỗng nhiên bị Từ Cám gọi một tiếng, Tổng Kiều Kiều theo tiềm thức quay đầu lại, mà lúc này vừa quay đầu liền đón lấy camera từ di động của Từ Cám.

"Tách tách" một tiếng, diện mạo bé rùa vẽ trên mặt Tổng Kiều Kiều đã bị chụp lại. Tổng Kiều Kiều vội nhào qua: "Từ Cám, mau xóa cho tớ."

Từ Cám tránh né: "Không xóa, dễ thương lắm, lưu lại làm kỷ niệm."

Tổng Kiều Kiều tranh giành một hồi cũng không giật được di động của Từ Cám, dứt khoát buông bỏ, sinh vô khả luận: "Vậy cậu không được phép truyền ra ngoài, có nghe không?"

Từ Cám ngay lập tức gật đầu: "OKOK, không truyền."

Qua hồi lâu cô ấy đột nhiên lại nói: "Vừa rồi tớ có nhìn thấy Lục Kinh Tả, nhảy ngẫu lắm!"

Tổng Kiều Kiều giọng điệu tự hào: "Tất nhiên rồi, chính tớ khai thông tiểu táo cho cậu ấy mà, sao có thể nhảy tệ được?"

Từ Cám cười: "Cậu xem bọn con trai lớp mình kìa."

Tổng Kiều Kiều nghiêng đầu nhìn qua, hai mươi nam sinh âm âm vây một chỗ, bị cường bức mà vẽ rùa.

Từ Cám búi người: "Ai nói con gái mới là sinh vật đáng yêu chứ, con trai lớp chúng ta cũng là sinh vật đáng yêu."

Tổng Kiều Kiều nhìn thấy Lục Kinh Tả bị Kỷ Vị níu lại ép bức vẽ rùa, khóe miệng nhếch lên, gật đầu tỏ vẻ đồng thuận.

≡≡≡

Bữa giờ mở cần bắt buộc phải ngưng dùng máy tính và điện thoại nên không dịch truyện được, tới hôm nay mất ổn hơn xiu mới liều mạng dịch một chương. Đang trong thời gian đầu giữ mắt nên bao giờ mất khỏe hơn nữa lại dịch tiếp chứ dịch liên tù ti như trước thì không được vì hại mắt lắm))

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Thời tiết của hội thể thao rất đẹp, có ánh mặt trời. Trường cao trung số 1 và số 2 cùng nhau thi đấu, mọi người từ hai nơi đều tập trung tại sân vận động thành phố S để cử hành. Học sinh hai trường đều mặc đồng phục, đồng phục của trường số 1 là xanh trắng đan xen, còn đồng phục của trường số 2 là quần áo thể thao màu tím, vậy nên chỉ cần liếc qua là thấy ngay học sinh hai trường.

Lễ khai mạc hai trường sẽ biểu diễn luân phiên. Năm nhất trường số 1 diễn xong thì đến năm hai trường số 2, lần lượt loại suy, khi năm hai của hai trường diễn gần xong thì năm ba sẽ lần đầu được ra sân khấu. Các học sinh lớp số 1 đã sớm thay xong quần áo, ngồi chờ trước, nam sinh mặc áo thun trắng phối với quần dài đen, còn nữ sinh thì mặc áo thun trắng phối với váy xếp ly đen, hai bên đều thống nhất sẽ mang giày thể thao trắng. Thần khí của cả đội đều vô cùng sung mãn.

Vào lúc chờ đợi, Tổng Kiều Kiều đứng trước Lục Kinh Tả, cô nghiêng đầu nhìn thấy trên khuôn mặt thanh tú của cậu mang theo chút căng thẳng, liền nhỏ giọng an ủi: "Chúng ta đều đã tập luyện nhiều lần như vậy rồi, thả lỏng đi, không sao đâu."

Lục Kinh Tà nhìn Tống Kiều Kiều, từ trước đến nay cậu đều chưa từng lo lắng như vậy, ngay cả kỳ thi vô cùng quan trọng cậu đều có thể ứng phó một cách bình thường, nhưng đối với chuyện nhảy múa này cậu đích thị là tay mơ.

Tống Kiều Kiều không nhịn được mỉm cười, thật sự rất khó để có thể nhìn thấy thần sắc này từ trên mặt Lục Kinh Tà. Cô nhướn mày với cậu, nói: “Đừng căng thẳng, cậu là do tớ tay cầm tay dẫn ra mà.”

Lục Kinh Tà liếc nhìn cô, thấy dáng vẻ cô lúc này, cảm giác lo lắng trong lòng không khỏi nhạt đi vài phần, cậu gật đầu “uhm” một tiếng.

Khi âm nhạc biểu diễn phía trước vang lên, Tống Kiều Kiều và Đường Khả mang đội nam yên vị đứng chỗ. Vốn là hai người phải lên diễn cùng đội nữ, nhưng lần trước sau khi Trần Thục thấy hai người bọn cô tập luyện liền thu xếp cho cả hai dẫn dắt các nam sinh cùng nhau sớm xuất hiện, hai người đứng ở hàng đầu tiên.

Tất cả mọi người đều đã tập luyện rất nhiều lần, cho nên vào lúc âm nhạc chính thức vang lên, mới phát hiện vốn dĩ mấy động tác kia đã sớm khảm sâu vào tâm trí. Ngay cả khi nào bộ vẫn còn chưa tính toán lại thì các động tác đồng đều cứ thế bung ra.

Khi 《Vận May Đến Rồi!》 tiếp nối vang lên, trên khán đài phát ra một trận thét chói tai kịch liệt. Trên khán đài một nữ sinh cao gầy, dung mạo xinh đẹp, mặc quần áo thể thao màu tím hỏi người bên cạnh: “Đây là học sinh năm ba lớp số 1 của trường cao trung số 1 sao?”

“Đúng vậy, cậu xem vị trí center bên trên chính là nam sinh kia kìa! Đẹp trai xuất sắc! Mắt tớ không thể rời khỏi!”

An Thâm đã sớm chú ý đến chàng thiếu niên ở vị trí center kia, khóe miệng cô mang theo ý cười: “Uhm, thật sự rất đẹp trai.”

Nghe nói vậy, Tào Nhuế ngược lại không kích động mà nhìn cô khác thường, lập tức trêu chọc nói: “Trời, có thể nghe như vậy từ miệng cậu quả thực không dễ dàng, trường số 2 của chúng ta muốn đẹp trai cũng có không ít, vậy mà chưa từng thấy cậu khen qua.”

An Thâm khẽ cười: “Nam sinh đó, hỏi thăm giúp tớ tên gọi là gì?”

“Cậu đùa hay thật vậy hả?”

“Cậu đoán xem” An Thâm nhếch đuôi mắt. “Chị em tốt, nhờ vả cậu rồi.”

“Được được được, khó khăn lắm mới thấy cậu khen một chàng trai, yên tâm đi, tớ nhất định giúp cậu nghe ngóng rõ ràng.”

Nhảy kết hợp của lớp số 1 kết thúc trong ánh nhìn kinh diễm của mọi người, sau khi tất cả cúi chào liền tiến về phía trước, tiết mục của các lớp tiếp theo vẫn tiếp nối như cũ.

Sau khi lễ khai mạc chấm dứt, cuộc thi đấu lúc này mới chính thức bắt đầu.

Qua một hồi lâu, Tống Kiều Kiều mới nghe thấy loa phát thanh bên khối năm ba vang lên: “Mời các bạn học nữ năm ba cao trung tham gia đấu một trăm mét vòng loại đến nơi thi đấu tiến hành điểm danh.”

Từ Cầm lập tức đưa tay kéo Tống Kiều Kiều: “Kiều Kiều, cậu cần phải đi điểm danh.”

“Được.”

Tống Kiều Kiều lấy áo khoác của mình và vật dụng cá nhân giao hết lại cho Lục Kinh Tà bên cạnh: “Cậu phải trông giữ cẩn thận giúp tớ đấy.”

Sau khi nói xong, hai người cùng nhau theo các bạn học khác đi điểm danh. Đội sau khi điểm danh xong, mọi người đi theo nhân viên kiểm tra đến vạch xuất phát đường chạy, Từ Cầm còn dặn đi dặn lại cô: “Kiều Kiều, chúng ta cố gắng hết sức là được, hiểu không?”

Tống Kiều Kiều ra hiệu OK với cô ấy: “Được, tớ hiểu rồi.”

Tống Kiều Kiều đứng trên đường chạy mà nhân viên kiểm tra đã sắp xếp ổn thỏa. Thực ra đường chạy của cô còn rất có lợi, bởi vì cô đứng vị trí đầu tiên vòng bên trong cùng, vào thời điểm xuất phát căng thẳng dâng trào, cô đã chuẩn bị xong tư thế để chạy, tất cả mọi người đều hồi hộp nhìn vào cây súng trong tay trọng tài.

Thậm chí có một nữ sinh bởi vì tập trung chú ý quá độ, đến nỗi sau khi trọng tài mới hô “chuẩn bị” thôi mà đã chạy đi, ngay lập tức làm trò hề âm ỉ, mọi người xung quanh đều cười như điên, nữ sinh kia mặt cũng đỏ bừng, trọng tài cũng nhìn không được mà bật cười, bảo nữ sinh nhanh chóng quay về đứng vị trí.

Cuối cùng “pằng --” một tiếng, tất cả tuyến thủ trên đường chạy đều ra sức phóng nhanh về phía trước, Tống Kiều Kiều cũng không ngoại lệ.

Thời điểm cố gắng chạy nước rút, Tống Kiều Kiều thấy mấy tuyến thủ đều bị mình bỏ lại phía sau, bên tai tràn ngập tiếng la hét, âm thanh cổ vũ không dứt bên tai, cô thậm chí cảm thấy đôi chân của bản thân nhanh như không còn là của mình nữa. Khi gần đến đích, cô nhận ra Lục Kinh Tà trong đám người kia, cô nhìn thấy khẩu hình miệng của cậu, cậu đang nói cổ lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Kiều Kiều bùng phát lực chạy một cách đáng kinh ngạc, cô lấy hết sức chạy về trước, dùng khoảng cách không quá nửa mét với tuyến thủ phía trước cô để vượt lên dẫn đầu. Cơ thể cảm nhận được sức lực để chạm đến vạch đích không còn đáng kể nữa, giữa đám đông

bùng nổ tiếng hoan hô nhiệt liệt.

“Kiểu Kiểu! Kiểu Kiểu!!!” Từ Cám chạy về phía cô reo hò, một tay ôm lấy cô: “Kiểu Kiểu! Cậu xin lắm! Hạng nhất!!!”

Sau khi hô hào xong, Từ Cám lúc này mới chú ý đến hai bên má của Tổng Kiểu Kiểu đỏ bừng còn đôi môi thì khô khốc, cô đột nhiên la to một tiếng: “Má ơi, tớ quên mua nước cho cậu rồi, cậu đợi tớ, bây giờ tớ đi mua liền.”

Từ Cám trong nháy mắt đã chạy đi, Tổng Kiểu Kiểu cũng không kịp gọi lại. Mà khi Từ Cám vừa chạy đi cô liền trông thấy Lục Kinh Tả đi về phía mình, cậu mang chai nước suối đã mở nắp đưa cho cô: “Uống chút nước đi.”

Cô họng Tổng Kiểu Kiểu cần bản sắp bốc khói rồi, sau khi nhận lấy nước thì ngẩng đầu điên cuồng rót xuống ừng ực, cô uống trọn hơn nửa chai nước suối, lúc này mới làm dịu đi không ít.

“Vừa mới chạy xong không thể nghỉ ngơi ngay được, đi quanh đường chạy một lát, chậm một chút.” Lục Kinh Tả nói.

Tổng Kiểu Kiểu gật đầu bất lực, cậu giúp cô đi một hồi quanh đường chạy.

“Mệt rồi?”

“Uhm, mệt muốn nổ tung.”

“Một trăm mét cậu đã mệt muốn nổ tung, không phải lúc đầu cậu còn muốn chạy bốn trăm mét sao?”

“May mà cậu sửa cho tớ thành một trăm mét, không là cậu chẳng nhìn thấy tớ nữa rồi.” Tổng Kiểu Kiểu nói đùa.

Lục Kinh Tả đưa tay gõ đầu cô: “Không được nói bậy.”

“Tớ nói giỡn thôi mà.”

“Nói giỡn cũng không được.”

Tổng Kiểu Kiểu mỉm cười: “Cậu cũng nghiêm túc quá rồi, cùng lắm thì lần sau tớ không nói nữa, được rồi chứ?”

Lục Kinh Tả gật đầu hài lòng.

Bên kia Từ Cám mua nước xong đang chuẩn bị chạy về, giữa đường đúng lúc gặp được Sở Nhập Ngô, Sở Nhập Ngô mất thấy tay cầm chặt nước suối thì đoạt lấy.

“Ồ hay ...” Từ Cám định cướp lại.

“Không phải là một chai nước thôi sao? Có cần hẹp hòi như vậy không?”

“Đây là tớ mua cho Kiểu Kiểu, cậu ấy vừa mới chạy một trăm mét!”

“Một trăm mét nữa xong lâu như vậy, chờ cậu đưa qua chắc người ta đã chết khát rồi.”

“Vậy cũng kệ người ta, trả tớ! Không được uống!”

Sở Nhập Ngô tránh cô, mở nắp chai: “Không cần phải đưa, cậu ấy đã có người đưa rồi.”

“Sao cơ?”

Sở Nhập Ngô ngẩng đầu rót một ngụm, nói: “Lúc nãy tớ từ bên kia qua đây, Lục Kinh Tả và cậu ấy ở cùng một chỗ.”

Từ Cám nhìn cậu ấy ngờ vực: “Cậu không có phỉnh tớ đấy chứ?”

“Tớ mang chuyện này ra phỉnh cậu làm gì?”

Khi Tổng Kiểu Kiểu giúp Từ Cám nhảy xa, cô nghe được tiếng phát thanh: “Các bạn nam năm ba cao trung bên nhóm lên rõ một phút.” Lục Kinh Tả tham gia đứng nhóm lên rõ một phút, cô vô thức nhìn sang hướng đó.

Từ Cám cũng nghe tiếng phát thanh, cô nhìn Tổng Kiểu Kiểu, quả nhiên thấy Tổng Kiểu Kiểu đang nhìn ngó xung quanh, vậy nên cô nói với cô ấy: “Cậu cứ qua trước xem bọn họ lên rõ một phút đi, đợi sau khi xong tớ đi tìm cậu.”

Trong mắt Tổng Kiểu Kiểu thoáng qua chút lưỡng lự, nhưng cô vẫn lắc đầu: “Tớ chờ với cậu.”

“Nhưng mà ...”

“Mọi người đã chọn kế tiếp chuẩn bị sẵn sàng.” Giọng thư ký viên vang lên.

Từ Cẩm vô thức nhìn qua, phía trước cô chỉ còn lại ba vị tuyển thủ: “Tớ rất nhanh là xong rồi.”

Tổng Kiều Kiều gật đầu.

Bên kia sân bóng rổ.

Tào Nhuế kéo An Thâm chen qua, An Thâm hỏi cô: “Cậu đưa tớ đến chỗ này làm gì?”

“Đ dẫn cậu đi xem vị tiểu ca ca kia ở vị trí center ban này.”

“Hả?”

“Chẳng phải trước đó cậu bảo tớ giúp cậu hỏi thăm sao, cậu có biết vị tiểu ca ca ở vị trí center kia là ai không?”

An Thâm giờ giọng khinh khinh: “Nếu biết thì tớ còn hỏi cậu sao?”

Tào Nhuế mỉm cười: “Cậu ấy chính là khảo thần của trường cao trung số 1 Lục Kinh Tả, từ năm nhất đến năm ba cao trung, trong ba năm đều ngồi vững ngai vàng nhất lớp. Khả năng quan sát của cậu đây thật độc đấy.”

“Cậu ấy chính là Lục Kinh Tả?”

An Thâm có nghe qua tên của Lục Kinh Tả ở trường cao trung số 1, nhưng cũng chỉ là nghe nói qua mà thôi. Trường của bọn họ hạng nhất lớp là một con một sách, cô vẫn luôn cho rằng học bá nhất định cũng là con một sách giống vậy. Ai mà nghĩ lại gặp một người thế này.

Hai người đứng phía trên khán đài, bên dưới là các tuyển thủ và trọng tài viên cùng tham gia lên rổ một phút. Trong đoàn người, An Thâm liếc mắt liền nhìn thấy Lục Kinh Tả, cậu ngoảnh mặt nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm gì đó, nhưng có lẽ không tìm thấy vì trong đôi mắt của cậu thoáng qua chút mất mát, sau đó lại trở nên lặng yên không gợn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hoa khôi trường học

Khi Tổng Kiều Kiều kéo Từ Cẩm đến nơi, Lục Kinh Tả đã bắt đầu ném bóng vào rổ. Đầu gối của cậu khễ cong, cơ thể ngồi xổm xuống, hai chân đột nhiên dùng lực, trên cổ tay nhẹ nhàng nâng bóng, vững vàng mà ném vào rổ. Sau khi bóng rơi xuống, Lục Kinh Tả nhanh chóng chụp được lần nữa rồi lại ném vào, động tác vô cùng nhịp nhàng lưu loát, bách phát bách trúng. Trên khán đài âm thanh reo hò vang lên vô cùng lớn, đặc biệt là tiếng của nữ sinh, tràn ngập khắp sân.

Tổng Kiều Kiều lúc này cũng không ngoại lệ, cô phấn khích mà túm lấy cánh tay của Từ Cẩm: "Đẹp trai quá đẹp trai quá! Lục Kinh Tả quá đẹp trai!"

"Đúng đúng đúng, đẹp trai đẹp trai đẹp trai."

Đến khi trọng tài hô dừng lại, một giây sau cùng Lục Kinh Tả lại ném vào một trái cuối, khán đài lần nữa bùng nổ tiếng reo hò.

Lúc kết thúc, Tổng Kiều Kiều cầm chặt nước suối đang định tiến lên, nhưng mặt khác có một bóng dáng đã đi về phía cậu ấy nhanh hơn so với cô, ngay lập tức cô hơi không kịp phản ứng, mà đến cả Từ Cẩm cũng không kịp phản ứng.

An Thâm đi về phía Lục Kinh Tả, cô ta mang nước suối trong tay đưa cho cậu: "Lục Kinh Tả, vừa rồi cậu ném rổ rất cừ."

Lục Kinh Tả liếc nhìn nhưng không nhận nước suối của cô ta.

An Thâm cũng chẳng thèm để tâm: "Cậu chắc không biết tớ, nhưng không sao cả, tớ biết cậu là được rồi. Gọi tớ là An Thâm, trường cao trung số 2."

Lục Kinh Tả vẫn lạnh nhạt nhìn cô ta như cũ, không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào, nhưng lại lướt qua cô ta nhìn Tổng Kiều Kiều đứng phía sau. Trong tay cô đang cầm một chai nước suối, lúc này đôi mắt an tĩnh của cậu mới hơi chấn động, cậu nhắc chân chuẩn bị rồi đi.

An Thâm đưa tay ngăn cản: "Tớ đang nói chuyện với cậu đấy? Thế nào mà cậu lại để ý người khác vậy?"

Lục Kinh Tả nhũn mảy: "Tránh ra."

An Thắm "..."

Tào Nhuế: "..."

Lục Kinh Tả trực tiếp vòng qua cô ta đi về phía Tống Kiều Kiều, An Thắm xoay người nhìn bóng lưng cậu, sau đó nhìn cậu đi đến bên cạnh một nữ sinh có vóc dáng xinh xắn.

Tống Kiều Kiều cứ ngây ngẩn mà nhìn Lục Kinh Tả đi đến bên mình: "Cậu..."

Lục Kinh Tả đưa tay đoạt lấy nước trong tay cô: "Tại sao đã mang theo nước mà không đưa cho tớ?"

"Cậu... không phải bạn nữ kia đưa cho cậu rồi sao?"

Sắc mặt Lục Kinh Tả không tốt lắm: "Tớ không biết cô ta."

"Hà?"

"Dì không nói với cậu là không được tùy tiện nhận đồ của người lạ đưa sao?"

Tống Kiều Kiều: "???"

Từ Cẩm "..."

Lục Kinh Tả mở nắp chai, lúc ngửa đầu uống nước yết hầu nhô ra hơi chuyển động lên xuống, Tống Kiều Kiều nhìn thấy, cổ họng cũng nhin không được mà nuốt theo, vô thức hỏi một câu: "Uống ngon không?"

Nghe nói như vậy Lục Kinh Tả và Từ Cẩm rõ ràng hơi sững sờ, nước sôi... uống ngon sao?

Mà sau khi hỏi xong bản thân Tống Kiều Kiều cũng dờ ra, đến khi phản ứng lại thì chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi mình, cô đang hỏi vấn đề ngu xuẩn gì đây? Sao có thể hỏi câu hỏi ngớ ngẩn như nước sôi uống có ngon không được?

Trong mắt Lục Kinh Tả ánh lên một tầng ý cười: "Muốn thử chút không?"

Tống Kiều Kiều nhanh chóng lắc đầu: "Thôi... thôi thôi."

Lúc ăn cơm trưa, Từ Cẩm và Tống Kiều Kiều tám về chuyện buổi sáng.

"Này, cậu có biết nữ sinh sáng nay đưa nước cho Lục Kinh Tả là ai không?"

Tống Kiều Kiều lắc đầu: "Không biết, nhưng nhìn đồng phục cậu ấy mặc thì chắc là trường cao trung số 2."

"Đúng vậy, chính là trường cao trung số 2, còn là hoa khôi của trường cao trung số 2 An Thắm."

"Hoa khôi trường học sao...?" Tống Kiều Kiều nhớ lại, nói: "Uhm, thảo nào rất xinh đẹp."

Động tác ăn cơm của Từ Cẩm dừng lại: "Chỉ vậy thôi?"

"Không thì sao?"

"Chẳng lẽ cậu không nhìn ra là An Thắm thích Lục Kinh Tả?"

"Người thích Lục Kinh Tả thì nhiều lắm, cậu ấy từ nhà trẻ đã bắt đầu được rất nhiều nữ sinh yêu mến rồi." Tống Kiều Kiều không đồng ý.

Từ Cẩm nuốt chút nữa nghẹn cơm đến chết, bởi vì cô đã nhìn ra được Lục Kinh Tả thích Tống Kiều Kiều, chính là kiểu yêu thích giữa nam nữ kia. Vốn là cô có phần không khẳng định, nhưng hiện tại cô đã vô cùng chắc chắn rồi, dù sao chính bản thân cô cũng đang thích người khác, vậy nên cô càng nhận ra ánh mắt Lục Kinh Tả lúc nhìn Tống Kiều Kiều rất khác.

Cô ở bên đây nhìn Tống Kiều Kiều đang cúi đầu ăn cơm, trước kia cũng không cho rằng cô nương này ngốc, nhưng khi đối mặt trực tiếp với chuyện tình cảm, cô cảm thấy cô nàng quả nhiên ngốc. Lại đưa mắt nhìn cách đó không xa Kỷ Vị cùng vài người nữa đang ngồi chung với Lục Kinh Tả, không khỏi mà thở dài, được rồi, con đường dài đằng đằng, cô bỗng nhiên có chút đồng cảm với các vị học bá này.

Sau khi ăn cơm trưa xong, buổi chiều đại hội thể thao tiếp tục tiến hành. Buổi sáng Tống Kiều Kiều đấu vòng loại một trăm mét nữ đã giành được hạng nhất, hiển nhiên buổi chiều cũng thuận tiện tiến vào trận chung kết. Thời điểm cô đi tham gia thi đấu, Lục Kinh Tả cùng đi theo cô, tiến vào trận chung kết đều là hạng nhất trong mấy vòng đấu loại, đột nhiên khiến người khác có phần áp lực như núi lớn.

"Không sao, tùy ý chút, đừng để bị thương là được."

"Uhm, được."

Tổng Kiều Kiều cố gắng hết sức nhưng cũng chỉ chạy được hạng ba, quả nhiên buổi sáng lưu lại toàn là vua của vua, nói chung được hạng ba cô đã mãn nguyện rồi.

Vào năm giờ chiều hơn đại hội thể thao mới kết thúc hoàn toàn, lớp bọn họ đã làm tốt rồi, mấy hạng mục thành tích đều lấy được không tồi. Cô giành được hạng ba một trăm mét nữ, Từ Cẩm mang về hạng nhì nhảy xa nữ, lên rõ một phút Lục Kinh Tà và Kỳ Vị một người cầm hạng nhất một người giữ hạng nhì, còn nhiều bạn học khác đều lấy được thứ hạng. Tổng thể mà nói thì thành tích lớp bọn họ vẫn tốt vô cùng.

Sau khi đại hội thể thao kết thúc, hiệu trưởng tuyên bố giải tán ngay tại sân vận động.

Ánh tà dương dần khuất mình xuống phía Tây, phương xa phía chân trời bị nhuộm đỏ, những áng mây ngũ sắc phản chiếu bóng tịch dương, càng tôn lên cảnh chiều chạng vạng sâu thẳm thăm thẳm, đêm tối nhẹ nhàng kéo đến, ngược lại có chút cảm giác mát mẻ.

"Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã tháng mười một rồi."

"Uhm, cách kỳ thi đại học có sáu tháng nữa."

Tổng Kiều Kiều: "..."

"Cậu đừng quên chuyện đã đồng ý với tớ."

Tổng Kiều Kiều thuận miệng hỏi: "Chuyện gì?"

Khi giọng cô vừa dứt, sắc mặt Lục Kinh Tà liền sa sầm lại: "Cậu nói lại lần nữa?"

Trong khoảnh khắc Tổng Kiều Kiều liền cảm nhận được mùi nguy hiểm, lập tức suy nghĩ một chút rồi nói: "Tớ nhớ tớ nhớ, phải thi chung trường đại học, tớ biết rồi."

Sắc mặt Lục Kinh Tà lúc này mới khá hơn một chút: "Không được phép quên lần nữa."

Tổng Kiều Kiều vội cam đoan: "Được, không quên không quên."

Có thể bởi vì hôm nay thi đấu cực khổ ở sân trường đại hội, làm tiêu hao quá lớn, sau khi Tổng Kiều Kiều lên xe thì có chút mệt mỏi, hơn nữa trong tai nghe kia âm nhạc êm dịu đã mang tất cả sự buồn ngủ của cô tuôn ra, bất giác liền khép hờ đôi mắt mờ mờ.

Cô vốn thật sự chỉ nghĩ thầm sẽ nghỉ ngơi một chút, nhưng Tổng Kiều Kiều không nghĩ rằng, bản thân nhắm một hồi liền trực tiếp ngủ mất.

Lục Kinh Tà nghiêng đầu nhìn cô, dường như cô thật sự ngủ rồi, đầu cô rũ xuống, mái tóc dài được buộc tùy ý phía sau, trước trán và hai bên má có một ít tóc con, đôi mắt xinh đẹp linh động lúc này đang nhắm lại, lông mi cong dài phủ xuống, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở, đang hô hấp yên ổn đều đặn.

Đôi mắt cậu nghiêm lại, bàn tay nắm thành quả đấm đặt trên đầu gối, hơi cuộn chặt, dường như đang suy nghĩ gì đó, vài giây sau, cậu bình tĩnh mà lại tự nhiên vươn tay ra mang tai nghe trong tay cô bỏ xuống, sau đó nhẹ nhàng nâng đầu cô áp sát về phía vai mình, sau khi biết đầu cô dựa trên vai mình thì cậu lúc này mới từ từ thả lỏng một hơi.

Dọc đường Tổng Kiều Kiều ngủ rất sâu, xe chạy gần một tiếng đồng hồ hơn đều không tỉnh chút nào, mà Lục Kinh Tà vì để cô ngủ thoải mái nên giữ nguyên cùng một tư thế gần cả tiếng đồng hồ. Khi thông báo xe buýt vang lên đường Vạn Tây, Tổng Kiều Kiều mới đột nhiên bừng tỉnh.

Sau khi tỉnh lại cô mới phát hiện bản thân đang tựa trên vai Lục Kinh Tà, mà khi cô vừa mở mắt Lục Kinh Tà liền cảm nhận được, cậu nghiêng đầu nhìn cô: "Tỉnh rồi?"

Tổng Kiều Kiều vội mang đầu từ trên vai cậu dịch chuyển đi: "Không phải tớ đề cậu thời gian rất lâu chứ? Khó chịu không?"

Lục Kinh Tà cười: "Không sao."

Tổng Kiều Kiều còn nhớ bản thân vừa lên xe liền ngủ mất, vừa rồi tiếng thông báo là đường Vạn Tây, tiếp theo chính là tiểu khu Hoa Loan, cô lại tựa khoảng thời gian lâu như vậy mà không khó chịu? Nghĩ rồi cô đưa tay khoác lên vai cậu nhẹ nhàng xoa bóp: "Cậu cứ gạt người ta, nhất định là khó chịu mà, tớ xoa cho cậu một chút."

Lục Kinh Tà liếc nhìn đôi bàn tay nhỏ bé xoa bóp vai mình, bờ môi mỏng nhếch lên, cuối cùng cũng không nói gì.

Buổi tối tám xong, khi Lục Kinh Tà chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, cậu nhận được tin nhắn của Triệu Thanh Nghiên.

_ Lão Lục, đưa tài khoản game của cậu cho tớ mượn chơi vài ngày.

Lục Kinh Tà trả lời thẳng thừng.

_ Không cho mượn.

_ Có còn là anh em không?

_ Không còn.

_ Thật sao?

_ Uhm.

Trong vài giây sau, Triệu Thanh Nghiên gửi qua một tấm hình.

_ Hình ảnh.jpg

Lục Kinh Tả nhìn thấy rõ ràng, tấm hình cô gái chính là cậu cùng Tống Kiểu Kiểu chụp chung, nhưng cậu còn chưa kịp bấm vào hình lớn, bên kia Triệu Thanh Nghiên đã nhanh chóng thu hồi về.

Còn chưa đợi Triệu Thanh Nghiên nhấn lại cái gì, cậu đã nhận được hai dòng tin nhắn của Lục Kinh Tả.

_ Tài khoản XXXXXX, mật khẩu XXXXXX

_ Đưa cho tớ.

Triệu Thanh Nghiên bên đầu kia điện thoại: "..."

Vậy nên cậu lại phải mang tấm hình khi nãy gửi qua lại cho Lục Kinh Tả.

Tấm hình này được chụp trước lễ khai mạc, hơn nữa chụp vô cùng rõ nét. Khi đó Tống Kiểu Kiểu đang nghiêng đầu nói chuyện với cậu, đôi mắt của cô khẽ cong lên, giống như mảnh trăng khuyết, mà trên mặt cậu cũng mang theo ý cười.

Lục Kinh Tả mang tấm hình lưu giữ lại, sau đó cậu lại gửi một tin nhắn.

_ Còn nữa không?

_ Còn cái gì nữa?

_ Đừng có thừa nước đục thả câu với tớ, nhanh lên.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Âm ướ

Triệu Thanh Nghiên đầu dây bên kia đành bất lực, sự thật thì đúng là có gạt cậu ta một chút, vậy nên chỉ biết mang mấy tấm hình mình chụp gửi hết qua cho cậu ta.

_ Hình ảnh.jpg/Hình ảnh.jpg/Hình ảnh.jpg/Hình ảnh.jpg

_ Đây đều do tớ dùng máy ảnh DSLR chụp ra đấy, nét căng.

_ Hết rồi?

_ Người anh em, lần này thật sự không còn nữa.

Lục Kinh Tả mang mấy tấm hình kia lưu vào album, sau khi lưu xong cậu gửi tin nhắn cho Triệu Thanh Nghiên.

_ Game cứ chơi tùy thích, giữ chặt miệng.

Triệu Thanh Nghiên rất nhanh đã hồi âm tin nhắn.

_ Người anh em, miệng của tớ kiên cố nhất đấy, yên tâm.

Sau khi nhìn thấy tin nhắn kia, Lục Kinh Tả cũng không trả lời lại, cậu cúi đầu dùng lòng bàn tay cẩn thận cọ xát mấy tấm hình trong album ảnh, quảng sáng từ ánh đèn hắt vào khuôn mặt thanh tú mà tinh tế của chàng thiếu niên, nhìn qua vô cùng ôn hòa.

Thời gian trôi đi vô cùng nhanh, nháy mắt đã sắp đến tháng một, bước vào tháng lạnh nhất của thành phố S. Thành phố S ở phương Nam, mùa đông ở miền Nam ẩm ướt rét mướt, cho dù có mặc quần áo dày bao nhiêu thì hơi lạnh vẫn có thể len vào, mà trước đó chênh lệch nhiệt độ trong ngày còn lớn, hiện tại chênh lệch nhiệt độ giữa sáng và tối gần như giống nhau, thậm chí ngày càng lạnh hơn, ngay cả buổi sáng thở ra cũng sẽ hóa thành làn sương trắng.

Trong trường các học sinh đều không cần thầy cô nhắc nhở cũng tự giác mà mặc đồng phục mùa đông. Cái gọi là đồng phục mùa đông thật ra là dựa trên đồng phục mùa thu nhưng thêm một chiếc áo khoác lông dáng dài màu đen mà thôi. Thời điểm đó Tống Kiều Kiều đặt đồng phục không cần thận nên đã đặt cỡ lớn hơn, thân thì cao một mét sáu nhưng đặt đồng phục cao một mét bảy mươi lăm, người khác cơ bản đều bỏ ngay vị trí chân đùi, mà cô sau khi được bọc trong bộ đồng phục mùa đông thì độ dài gần như tới tận bắp chuối. Nếu không phải đáng người cô hơi gầy thì bộ đồng phục bao trên người cô chắc chắn là thảm họa không dám nhìn.

Tống Kiều Kiều đưa tay dùng sức mà quần vạt áo hai bên lại, lẩm bẩm nói với Từ Cẩm: "Nay đã gần một tháng rồi mà vẫn không thấy bóng dáng tuyết đâu, năm nay tuyết rơi cũng muộn quá nhỉ?"

"Nghe đâu ở đây vài ngày nữa bắt đầu có tuyết rơi."

"Thật hả?"

"Tớ cũng là nghe nói thôi, ai biết được có rơi hay không?"

Tống Kiều Kiều liếm môi, nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện: "Tuyết rơi đi tuyết rơi đi, tuyết rơi nhanh chút đi."

Lục Kinh Tả nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô nhắm mắt lại đáng vẻ nhỏ giọng ní non, không nhìn được nhếch môi cười.

Cũng không biết có phải Tống Kiều Kiều cầu nguyện thật sự có hiệu nghiệm không hay như thế nào, vào tiết thứ hai buổi sáng, xung quanh không biết ai nhỏ giọng nói câu: "Bên ngoài tuyết rơi rồi." Cô vốn ngồi vị trí gần cửa sổ, sau khi nghe nói lập tức mang tầm mắt đặt ở giáo viên chuyển ra phía ngoài cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy bên ngoài những bông tuyết nhỏ bé đang bay lượn, tức khắc đôi mắt nai con xinh đẹp phút chốc rực sáng lên.

Cô lập tức duỗi ngón tay ra khẽ nhúc nhích Lục Kinh Tả, nhỏ giọng nói: "Cậu nhìn kia, bên ngoài tuyết rơi rồi."

Thanh âm cô đè thấp, nhưng Lục Kinh Tả vẫn nghe ra được trong giọng điệu của cô mang theo sự thích thú.

Thời điểm nửa sau tiết học, nội tâm Tống Kiều Kiều đã hoàn toàn không còn trên lớp nữa, ánh mắt cô luôn như có như không phiêu ra ngoài cửa sổ. Lục Kinh Tả nhìn thấy cũng không nói gì, bởi vì cậu biết, cô từ nhỏ đối với tuyết đã có một sự mê luyến cực độ. Có điều thành phố S là thành phố phương Nam, cũng có tuyết rơi, nhưng cùng với kiểu đại tuyết lông ngỗng* ở thành phố phương Bắc kia thì hoàn toàn không thể so sánh. Cô cứ nói mãi, nhất định vào mùa đông tuyết cuối mùa phải đi qua thành phố phương Bắc để nhìn một trận đại tuyết thật sự.

(* Đại tuyết lông ngỗng là thành ngữ dùng để chỉ những bông tuyết rơi như lông ngỗng, rơi nhiều và dày đặc.)

Hai mươi phút sau, chuông tan học vang lên, sau khi giáo viên nói "tan học", cả người Tống Kiều Kiều liền dán sát vào cửa sổ, tầm mắt cứ nhìn thẳng vào tuyết nhỏ đang lất phất bay ngoài cửa sổ.

"Nếu mà phương Nam chúng ta cũng có thể rơi một trận đại tuyết thì tốt rồi."

Tuyết ở miền Nam thật ôn nhu, cô ở miền Nam sinh sống mười bảy năm thì từ trước đến nay chưa từng thấy qua một trận đại tuyết thật sự.

"Nếu mà tuyết có thể rơi lớn hơn chút nữa thì tốt, tuyết rơi nhiều chúng ta có thể đi ném tuyết."

"Cậu không sợ lạnh sao?"

Tống Kiều Kiều gật đầu: "Lạnh thì lạnh, nhưng chỉ cần vận động là không thấy lạnh nữa."

Lục Kinh Tả cười: "Vậy cậu nhanh cầu nguyện lần nữa đi, cầu năm nay sẽ có một trận đại tuyết."

Tống Kiều Kiều cũng cười theo, lập tức chắp hai tay trước ngực lần nữa, nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện: "Xin phù hộ xin phù hộ, phù hộ cho năm nay nhất định phải rơi một trận đại tuyết, tốt nhất là rơi một trận đại tuyết lông ngỗng giống như phương Bắc vậy."

Lần này Lục Kinh Tả bật cười thành tiếng, cậu đưa tay vỗ nhẹ vào chiếc trán trắng mẩy của cô: "Ngớ ngẩn."

Tống Kiều Kiều tỏ vẻ không phục: "Vào buổi sáng tớ còn cầu nguyện là hôm nay hãy có tuyết rơi, kết quả hôm nay tuyết rơi thật. Tớ, tớ cảm thấy lần này tớ cầu nguyện trời cao cũng nhất định có thể nghe thấy."

Lục Kinh Tả nhìn về mặt cổ cháp của cô, thỏa hiệp nói: "... Uhm, đại tuyết rơi, đại tuyết rơi giống y như phương Bắc."

Đuôi mày Tống Kiều Kiều ngay lập tức giương cao, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo chút kiêu kỳ.

"Câu cứ đợi đó."

Thành phố S tuyết rơi xuyên suốt mấy ngày nay, hơn nữa lượng tuyết rơi càng ngày càng nhiều, nhìn tình hình hiện tại cũng không có dấu hiệu ngừng lại. Trên mái hiên từng góc phố đều tích đọng một tầng tuyết trắng dày đặc, không gian giữa đất trời hoàn toàn hòa lại làm một.

Cũng chính vì vậy mà Tống Kiều Kiều sống mười bảy năm trên đời, lần đầu tiên bắt đầu hoài nghi bản thân mình thật ra chính là tiểu cảm lý* tái sinh.

(* Cảm lý (锦鲤): Cá chép Koi hay cụ thể hơn cá chép Nishikigoi. Là một loại cá thường đã được thuần hóa, lai tạo để nuôi làm cảnh trong những hồ nhỏ, được nuôi phổ biến tại Nhật Bản. Chúng có quan hệ họ hàng gần với cá vàng. Đối với người Nhật Bản và Trung Quốc thì cá chép Koi được xem là điềm may mắn.)

"Câu xem, tớ nói đại tuyết rơi liên thật sự có đại tuyết rơi kia, lợi hại không?"

Lục Kinh Tà nhìn đuôi mắt cô nhướn cao, mỉm cười: "Uhm, lợi hại."

Đôi mắt Tống Kiều Kiều liền uốn cong, tựa như mảnh trăng non, nhìn thấy ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt cô, trái tim cậu có chút rung động.

"Câu đang nghĩ gì vậy? Tớ đang nói chuyện với cậu đấy?" Tống Kiều Kiều nghiêng đầu nhìn cậu.

Lục Kinh Tà phản ứng lại, hỏi: "Câu vừa nói gì?"

"Tớ nói sau này cậu phải gọi tớ là Cẩm Lý Kiều."

"Cẩm Lý Kiều?"

"Uhm hmm."

Đại tuyết rơi liên tục trong mấy ngày qua cuối cùng cũng ngừng, toàn bộ khuôn viên trường bị bao phủ trong khung cảnh trắng xóa.

Sau khi ăn cơm trưa xong, hai người từ từ quay về lớp học, Tống Kiều Kiều vừa đi vừa thò tay chơi tuyết ven đường, vo thành một quả cầu nhỏ rồi ném qua ném lại. Từ Cẩm ở bên cạnh trực tiếp nhìn mà phát run: "Câu không lạnh hả?"

"Không lạnh? Lẽ nào cậu không biết chơi tuyết tay sẽ ấm lên à?"

Từ Cẩm đương nhiên biết sau khi chơi một lúc sẽ ấm hơn, nhưng mà đưa tay ra để đựng tuyết như vậy thì cô đành chịu thua, cô thà cứ bọc trong túi để luôn luôn ấm áp.

Đang đi, sau gáy Tống Kiều Kiều đột nhiên bị một nắm tuyết ném vào, vụn từ bông tuyết lập tức chui vào gáy, cô co rúm lại vì lạnh.

Từ Cẩm nổi giận, xoay người xông vào người kia mắng: "Chuyện gì vậy? Giã đầu rồi còn không có mắt hay sao?"

Bước chân Quách béo mập đột nhiên vội vội vàng vàng xông vào lớp: "Mấy anh em, tớ vừa từ sân thể dục về, thấy có người đang đánh đội trưởng của bọn mình, mấy đứa lặn, anh em mau mau qua đó giúp đi chứ!"

Đội trưởng mà Quách béo mập nói chính là Tống Kiều Kiều. Kể từ sau Đại hội thể thao, theo lý mà nói thì phân chia đội lúc trước của bọn họ, đội viên đội trưởng gì cũng đều đã giải tán rồi, nhưng bọn họ vẫn theo thói quen gọi Tống Kiều Kiều là đội trưởng.

Sau khi Quách béo mập nói xong, Lục Kinh Tà vốn đang cúi đầu ôn đề liền ném bút, bật dậy chạy ra ngoài.

Kỷ Vĩ cũng trực tiếp vứt chiếc di động đang chơi game: "Mẹ kiếp, chán sống rồi hả!"

Các chàng trai của lớp số một nổi tiếng là đoàn kết, còn cái nữa là bao che lẫn nhau. Nữ sinh lớp bọn họ vốn đã ít, hiện tại còn có đứa dám ức hiếp nữ sinh lớp mình, quả là không muốn sống nữa thật. Vậy nên cả đám trai từng người đều quăng bút xấn tay áo phùng phùng khí thế lao ra, cả gan ăn hiếp người của lớp bọn họ, nhất định phải cho biết tay!

Trình độ bênh vực nhau của các cô gái cũng không thua kém các chàng trai là bao, hơn nữa Tống Kiều Kiều và Từ Cẩm trong lớp nhân duyên cũng tốt, vì vậy mà Đường Khả dẫn đầu một đoàn nữ nhân cũng rượt theo xông ra!

Nội tâm Quyền Gia Lệ cũng sốt ruột, nhưng đây không phải chuyện nhỏ, cô phải nhanh chóng mang chuyện này nói cho chủ nhiệm lớp, thế nên cô kéo Quách béo mập đang định chạy lại, hỏi lần nữa: "Rốt cuộc chuyện này là sao, cậu nói với tớ rõ ràng một chút."

Lục Kinh Tà chạy một mạch cực nhanh, cậu từ nhỏ đến lớn đều không nỡ bắt nạt người khác, vừa nghĩ đến có người dám bắt nạt cô, nhân tính hung tàn trong lòng cậu ngay lập tức kiềm nén không được!

Ngay khi cuốn cuộn một mạch đến sân thể dục, vốn cho rằng sẽ nhìn thấy cảnh tượng khiến cậu đau lòng, ai ngờ...

"Lục Kinh Tà, Kỳ Vị, sao cậu lại tới đây?"

"Cậu mau giúp tớ đánh bọn họ!"

Uhm... Dừng tuyệt...

Tập thể trai gái của lớp số một ào ạt khí thế chạy ra phía sân thể dục, cả đám mặt mày đen cả lên còn muốn cùng đi đánh nhau, lập tức gọi cho những người xung quanh lòng hiếu kỳ. Bọn họ cũng đều biết học sinh của lớp số một nổi tiếng là đoàn kết và bênh vực lẫn nhau, xem ra là đi tìm người ở sân, vậy nên mấy người đi theo sau cũng cùng chạy qua. Trên lầu các giáo viên dạy dỗ bọn họ nhìn thấy cảnh tượng này, khiếp sợ rồi, học sinh trường mình từ lúc nào mà bạo động quy mô lớn thế này?

Cho nên thời điểm cả đám người chạy về phía sân thể dục liền trông thấy một cảnh tượng như vậy.

Tổng Kiều Kiều dẫn Lục Kinh Tà dùng mấy quả cầu tuyết tấn công trai gái phía bên kia, bọn họ đây là đang ném tuyết ư?

Người của hai bên đánh đến khí thế ngút trời, nhưng mà yếu không địch lại mạnh, bọn họ ít người hơn, quả nhiên rơi xuống thế bất lợi, nhưng mà nói là đánh nhau có đúng không?

Kỳ Vị nhìn thấy người đến, nhanh chóng gân cổ mà hét: "Lớp số một còn không mau lên, bỏ mày đều bị nện đến sắp chết rồi đây này! Đánh nó!"

"Đường Khả! Mấy chị em! Xin giúp đỡ!"

Ném tuyết cũng là đánh nhau, dẫu sao thì bắt nạt người lớp bọn họ là không được! Cho nên trai gái trường cao trung số 1 trực tiếp nhào qua, tham gia chiến đấu! Xông vào! Xử nó!!!

Sau khi mấy người lớp số một nhảy vào, nhóm nhỏ đối diện bị đánh đến tơi bời hoa lá, một người trong đó nói: "Đám học trường học tỷ đó bắt nạt người khác à! Cậu mau đi gọi quân cứu viện đi!"

Từ Cầm gằn giọng nghe nói như vậy liền 'này' một tiếng: "Vừa rồi khi bọn bây cậy đông bắt nạt ít, bên chị mày đây còn không nói là bọn bây bắt nạt đấy nhé!"

Tổng Kiều Kiều cười: "Bọn mình phải khiến cho tụi nó ném trái thế nào gọi là bắt nạt người khác!"

"Không thành vấn đề!"

Đám đàn em cứu viện của bọn chúng rất nhanh đã đến rồi, hơn nữa không chỉ một lớp, mà còn là nhiều lớp năm hai, thế trận lại lần nữa xoay chuyển.

"Oh, ở đâu xảy ra chuyện gì nào?"

"Bọn nhóc năm hai cùng với đám học trường năm ba nổi loạn, ném tuyết! Đầu bên kia là năm hai, đầu bên đây là năm ba!"

"Người của năm hai cũng nhiều quá nhỉ?"

"Đúng vậy, đây là đang khi dễ năm ba bọn mình không có người hay như nào! Xem ra đám học trường bọn họ quá tốt bụng rồi! Cuộc sống của bọn nhóc con kia thư thái quá nhỉ! Được, đã như vậy thì hãy đến nghênh đón sự phẫn nộ của các vị học trưởng đây! Các anh em năm ba, tiến lên!!!"

Thế nên rất nhanh, mười mấy lớp anh em năm ba đã nghe được bọn nhóc con kia tạo phản, vì vậy toàn thể nhóm năm ba lên đường xuất trận, đi dạy dỗ đám nhóc con không biết trời cao đất rộng kia! Mà đám tiểu tử kia cũng không dám tỏ ra yếu thế, kéo bè kéo cánh, đem cả nhóm năm nhất kích động kéo tới.

Đợi đến khi thầy giám thị mang theo hiệu trưởng cùng mấy giáo viên khác tới liền chứng kiến cảnh tượng như vậy, tất cả học sinh ba khối của trường bọn họ đang trên sân thể dục chơi đến điên loạn luôn rồi.

Đầu mày của giám thị vặn vẹo hết lại: "Đám ranh con này, đúng là hư quá sức tưởng tượng, thật xem trời bằng vung mà, xem ra tôi phải dạy dỗ bọn chúng cho thật tốt mới được..."

Nói xong giám thị định chuẩn bị lấy cái loa mình mang theo bên người để ngăn chặn bọn họ, nhưng ngay khi ông vừa mang loa ra thì hiệu trưởng liền đưa tay cản lại.

"Hiệu trưởng?" Ông nhìn hiệu trưởng vẻ khó hiểu.

Hiệu trưởng cười với ông, sau đó nhìn về phía bọn nhóc trên sân thể dục, giọng điệu ôn hòa nói: "Cậu xem tụi nhỏ chơi vui vẻ bao nhiêu, hiếm khi bọn chúng mới vui được như vậy, cho bọn chúng đùa giỡn một chút đi."

"Nhưng mà hiệu trưởng, ông xem tụi nó cứ đánh kiểu như vậy nữa, chẳng phải trên người thế nào cũng ướm hay sao? Lỡ đâu bị bệnh thì thế nào đây?"

"Thân thể bọn trẻ khỏe hơn so với chúng ta tưởng nhiều, sao dễ dàng sinh bệnh như vậy được?"

Hiệu trưởng sau khi nói chuyện với thầy giám thị xong lại nghiêng đầu nói với một giáo viên khác bên cạnh: "Bây giờ cậu đi theo nhóm thầy Triệu nói một tiếng, cho từng lớp trong toàn khối sáu cái lò sưởi ấm, còn cả khăn lông sạch cũng chuẩn bị một ít."

Thầy giám thị: "..."

Ở sân tập các học sinh cũng chú ý đến hiệu trưởng và thầy giám thị cùng mấy giáo viên trên đài, căn bản trong lòng đều có chút thấp thỏm, nhưng cả buổi cũng không thấy bọn họ lên tiếng ngăn cản, thậm chí thị lực tốt còn nhìn thấy nụ cười hiền hòa trên mặt hiệu trưởng, ngay lập tức chút lo lắng trong lòng liền tan biến sạch sẽ.

Đây vốn là một trận ném tuyết nhỏ dưới sự đồng ý ngầm của hiệu trưởng cùng với thầy giám thị, dần dần trở thành một trận chiến ném tuyết quy mô lớn, tất cả học sinh trong trường có một lần ấn tượng nhất, khắc sâu nhất, khó quên nhất và cũng vui vẻ nhất.

"Ah!" Tống Kiều Kiều la lên một tiếng, cô bị ai đó đập thẳng viên tuyết vào mặt.

May mà mọi người đều đang đùa thôi, mấy quả cầu tuyết vo không cứng lắm, vậy nên cho dù bị ném vào mặt cũng không quá đau. Nhưng Tống Kiều Kiều lại bị sặc tuyết, trên hai má và mí mắt ướt sũng, cô nhìn thấy Lục Kinh Tà, mách lại với cậu.

"Lục Kinh Tà, người kia lấy tuyết đập vào mặt tớ."

Đập vào mặt?

Lục Kinh Tà ngay lập tức vo tròn cầu tuyết ném qua phía người kia. Về sau mấy học sinh năm nhất năm hai hồi tưởng lại dựa vào mấy hình ảnh đã khắc sâu, bọn họ dường như cũng bị nguyên một đám người năm ba cao cao, học trưởng vô cùng đẹp trai đuổi theo ném qua, hơn nữa đã ném là trúng, sau đó suy nghĩ một hồi, bọn họ hình như cũng có ném qua bên cạnh chàng trai ấy, chính là chị gái xinh đẹp tóc dài kia.

Đánh mãi đến tận sau tiếng chuông dự bị, lúc này mọi người mới dừng trận ném tuyết cuồng hoan kia lại, nhưng cùng lúc đó áo khoác lông trên người bọn họ căn bản đều ướt hết, có điều áo khoác lông này có một điểm không tồi chính là tính chống thấm nước vô cùng tốt, thế nên mặc dù phía bên ngoài bị ướt thành như vậy, nhưng bên trong thật sự không có ướt mấy. Nếu như nói ướt nhiều nhất, có lẽ chính là đầu tóc sau khi đánh nhau, bất luận là tóc con trai hay tóc con gái cũng đều ẩm ướt.

Bởi vì trận ném tuyết mà toàn thân mọi người đều nóng hầm hập, nhưng mà bọn họ cũng biết sức nóng này chỉ là tạm thời, đoán chừng chút nữa bọn họ sẽ đông lạnh thành con cầu mất.

Cửa sổ trong lớp đều được đóng lại, mọi người cũng không nhận ra có gì bất thường. Nhưng mà sau khi đẩy cửa ra, một trận tâm ý ám áp vỗ vào mặt, sau khi nhìn thấy đồ đạc bên trong, mọi người lập tức ngạc nhiên đến ngây ngẩn.

Hai lò sưởi được đặt giữa mỗi tổ trong lớp, một chiếc rương nhựa trong suốt phía sau lại còn để thêm khăn lông sạch sẽ.

"Mấy thứ này không phải đều là hiệu trưởng chuẩn bị cho chúng ta đấy chứ?"

"Tớ nghĩ đúng đó, hồi nãy lúc bọn mình ném tuyết, hiệu trưởng cùng mấy người đã đứng trên đài kia, tớ còn thấy hiệu trưởng nhìn chúng ta cười nữa."

"Tớ tự nhiên thấy yêu hiệu trưởng của chúng ta quá, phải làm sao đây?"

"Không cần làm gì hết, tớ cũng yêu hiệu trưởng."

...

Tại thời khắc này, trong nội tâm tất cả học sinh của lớp số một đều ám áp, cũng vào giờ khắc này, bọn họ nghĩ đến bản thân còn chưa đến nửa năm nữa phải chia tay mái trường đã gắn bó ba năm, sâu nơi đáy lòng lúc này mới phảng phất chút cảm giác không nỡ rời xa.

Lục Kinh Tà đi tới trước chiếc rương nhựa lấy hai cái khăn lông, cậu mang một cái đưa cho Tống Kiều Kiều: "Mau lau đi, cẩn thận bị cảm."

Tống Kiều Kiều nhận khăn lông rồi phủ lên đầu, vừa lau vừa nói: "Cậu cũng xem thường tớ quá đấy, tớ đâu có dễ bị cảm như vậy?"

"Cậu tưởng cậu khỏe lắm chắc?"

"Tớ thật sự tự thấy mình rất khỏe."

Lục Kinh Tà nhìn cô bắt lặc: "Lau nước dơ trên tóc, mang áo lông sũng nước bên ngoài ra lau một lượt luôn đi."

"Được, lần đầu tiên tớ thấy công năng của đồng phục trường mình thật sự tốt, không thấm nước mấy, bên trong cũng không bị ẩm ướt."

Ngay lúc mọi người vội vã cúi đầu lau quần áo thì cửa phòng học bị đẩy ra, Trần Thục cầm giáo án đi vào. Sau khi mọi người nhìn thấy bà, đều ngầm hiểu mà buông khăn xuống.

Trần Thục nhìn động tác của tất cả học trò gần như giống nhau, bà lấy giáo án để trên bục giảng, nói: "Lau đi, lau tiếp đi."

Mọi người cũng không biết bà đang nói thật hay nói ngược, dù sao cũng không có ai hành động.

Trần Thục nhìn xuống đôi mắt ướt sũng của đám học trò, không nhịn được cất giọng ôn hòa: "Cô bảo các em nhanh chóng lau chùi đầu tóc, cẩn thận kéo ngã bệnh ra đây."

Thế là tất cả mọi người mới thật sự hiểu ý của Trần Thục, lúc này mới tiếp tục lau tóc. Bọn con trai thì tóc ngắn, đa số đều là đầu đinh, lau vài cái là khô, nhưng mà tóc con gái không như vậy, mấy cô nàng trong lớp phần lớn đều là tóc dài, tóc dài lau khó khô, mà buộc lại thì cũng không lau được.

Trường học có quy định, nữ sinh khi ở trường tuyệt đối không được xõa tóc, ngoại trừ tóc ngắn không có cách nào buộc được, còn những trường hợp khác đều phải buộc gọn lại.

Bà biết rõ hong tóc không khô sẽ làm nhức đầu, lớp bà con gái vốn ít, vền vền có mười em, mà mỗi em đều để tóc dài, đến cả hiệu trưởng còn thương bọn chúng, bà thân làm chủ nhiệm lớp đột nhiên cũng đau lòng, vì vậy bà nói: "Mấy bạn nữ đều xõa tóc ra lau đi, làm như vậy sẽ nhanh hơn chút."

Mấy nữ sinh nghe xong, bọn họ căn bản cũng không dám xõa tóc, hiện tại chủ nhiệm lớp nói tất cả hãy xõa, tự nhiên cả đám đều theo đó mà tháo dây buộc, từng người một bắt đầu ngẩng đầu lên lau.

"Hắt xì." Quách béo mập đột nhiên làm một màn hắt hơi đặc biệt vang dội.

Ai ai cũng nhìn về phía cậu ấy, Trần Thục hỏi: "Bị cảm rồi?"

Quách béo mập xoa mũi, lắc đầu: "Không có, chỉ là tự nhiên em thấy tóc mấy bạn kia thơm quá, mùi làm em không chịu nổi nên hắt xì."

Trần Thục: "..."

Những bạn học khác: "..."

Nhưng mấy bạn nam ngồi cùng bàn với mấy bạn nữ đều biết, lời của Quách béo mập nói không sai. Có lẽ do bình thường tóc của nữ sinh đều vấn lên, cho nên mùi thơm đều bị khuất lấp, hiện tại xõa xuống bọn họ mới phát hiện, tóc con gái thật là thơm, còn là kiểu hương thơm ngọt ngào.

Thấy vậy, Tống Kiều Kiều thì thầm hỏi Lục Kinh Tã: "Tớ thì sao? Tóc của tớ có thơm không?"

Lục Kinh Tã "uhm" một tiếng, thơm, vẫn chính là kiểu hương thơm ngọt ngào đó.

Trần Thục bắt lực nhìn Quách béo mập, nói tiếp: "Vừa nãy các em trên sân thể dục chơi ném tuyết, chơi vui không?"

"Vui lắm!"

"Nhưng mà chỉ một lần này thôi không có lần sau nhé, có biết chưa?"

"Rõ!" Thật sự có thể chơi một lần thế này bọn họ đã rất mãn nguyện rồi, đặc biệt là tất cả đã lên năm ba, toàn bộ đầu óc đều bị thứ gọi là dây đàn Kỳ thi Đại học kéo căng. Có rất ít cơ hội để có thể toàn thành như vậy, mọi người cùng nhau nô đùa, cùng một lớp, cùng một khối, thậm chí toàn trường. Nhưng mà cũng nhớ chủ nhiệm nói như thế, vui vẻ một lần là đủ rồi, hiện tại chuyện quan trọng hơn của bọn họ vẫn là ôn tập. Sau khi dung nạp kiến thức xong thì chuẩn bị nghênh đón vạn quân vạn mã xông thuyền độc mộc thi Đại học.

Trần Thục thấy các học trò đáng yêu vô cùng hiểu chuyện, trong lòng phải nói bao nhiêu vui mừng: "Tuy rằng chuẩn bị cho mấy đứa khăn lông lò sưởi, nhưng mấy đứa tối nay về nhà đừng quên nói người thân nấu chút canh gừng xua lạnh nhé. Mấy ngày nay cũng chú ý giữ ấm cho thật tốt, đừng để bệnh cảm cúm đấy, rõ chưa?"

Tất cả học sinh đều đồng thanh: "Đã rõ!"

"Được rồi, cô thấy tóc mấy bạn nữ lau gần xong rồi, vậy mau mang khăn lông bỏ lại trong rương đi rồi chúng ta bắt đầu học."

Tiết thứ ba buổi chiều, Từ Cẩm thần bí đưa cho Tống Kiều Kiều một tờ giấy nhỏ.

"Đây là gì vậy?"

Từ Cẩm nhìn quanh một lượt, lúc này mới sáp lại tai cô nhỏ giọng nói: "Thư tình, cho Đường Kỳ."

"Cái gì!" Thanh giọng Tống Kiều Kiều vô thức cất cao mấy decibel, may là lúc này trong lớp tương đối ồn ào náo nhiệt, nên mặc dù âm lượng lên cao cũng không ai để ý.

Nhưng mà Từ Cẩm căn bản có chút cảm giác giống như có tật gật mình, cô phản ứng cực nhanh che miệng Tống Kiều Kiều lại: "Tiểu tử tông của tôi ời,

cậu nhỏ giọng chút đi, lỡ như bị người khác nghe thấy thì phải làm sao?"

Tổng Kiều Kiều bị Từ Cám che chặt miệng lại, vội ngoảnh qua vừa gạt đầu vừa chớp đôi mắt nai con đang tròn tròn, ra hiệu tự mình đã hiểu, Từ Cám lúc này mới buông cô ra, trước khi buông ra vẫn không quên dặn dò một chút: "Suyt, nhỏ giọng, biết chưa?"

Sau khi được buông ra Tổng Kiều Kiều quả nhiên hạ thấp tông giọng xuống, bàn tay nhỏ siết lấy tờ giấy nhỏ kia: "Cậu điên hả?"

"Không điên."

"Không điên mà viết cái này sao? Nếu như thầy giám thị mà biết, cậu muốn bị nêu tên phê bình không?"

"Nào có nghiêm trọng như vậy, và lại Đường Kỳ sao có thể mang tờ giấy nhỏ thế này đưa cho thầy giám thị chứ?"

Tổng Kiều Kiều chớp mắt, cũng đứng, Đường Kỳ tuyệt đối không phải loại người như vậy: "Nhưng mà..."

"Đừng có nhưng mà nữa, vẽ vẽ của cậu hay, cậu giúp tớ xem thử, tiện thể sửa lại luôn. Ngày mai mang bản sửa xong đưa cho tớ, tớ sẽ dụng tâm sao chép lại một lượt."

Tổng Kiều Kiều: "!!!" Sửa thư tình???

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cô chấp

Khóe miệng Tổng Kiều Kiều giật giật: "Cậu nói cái này là viết văn sao?"

"Thật ra cái này với viết văn cũng na ná mà."

"Thôi, tớ không ghi thư tình đâu, cậu hãy tự ghi đi."

Khuôn mặt nhỏ của Từ Cám nghiêm lại: "Tổng Kiều Kiều, tớ có còn là chị em không, một tiếng chị em lớn hơn cả trời cậu hiểu không?"

"Nhưng mà ..."

"Đừng nhưng nhì nữa, hạnh phúc của chị em đã giao lại trên tay cậu rồi, nhớ kỹ sáng mai đưa lại cho tớ, với cả về nhà sửa lại đây."

Tổng Kiều Kiều: "..."

Quay về chỗ ngồi, Tổng Kiều Kiều không nhìn được mang tờ giấy nhỏ trong lòng bàn tay mở ra nhìn sơ qua. Thư tình Từ Cám viết thật sự rất thẳng thắn, mở đầu là Đường Kỳ thích cậu, lời cuối là Đường Kỳ tớ có thể làm bạn gái của cậu không?

Mà có một câu vô cùng bay bổng đã thu hút sự chú ý của cô, chính là viết thế này: "Ngay trước mặt cậu, kỳ tích có thể xuất hiện, giống như chờ đợi cả ngàn năm, đứng bên cạnh cậu, ai có thể tránh được đây, trong cả trăm ngàn người rồi cũng sẽ chạm mặt ..." Cô không nhìn được mà có chút kinh ngạc, những lời này Từ Cám viết thật sự hay, nhưng mà sao mấy câu đây càng nhìn càng thấy quen vậy nhỉ?

Tổng Kiều Kiều nhíu mày nghĩ một hồi, cái này ... không phải chính là 《Lúm Đòng Tiền Nhỏ》của Lâm Tuấn Kiệt và Thái Trác Nghiên đây sao? Cô ấy trực tiếp lấy lời bài hát chép lại để làm thơ tình ư?

Thời điểm cô đang suy nghĩ, tầm mắt đúng lúc bắt gặp Lục Kinh Tả theo hướng này đi tới, cô vội mang thư tình trong tay nhét đại vào miệng túi quần.

Lục Kinh Tả mang túi chườm nóng trong tay đưa cho cô, cất giọng hỏi: "Vừa mới xem cái gì vậy?"

Việc Từ Cám thích Đường Kỳ là bí mật nhỏ giữa hai người, đương nhiên cô sẽ không ăn ngay nói thật với cậu ấy, cho nên cô cứ thế ậm ờ không rõ nói: "Đầu có gì đâu."

Cậu ấy còn đang chuẩn bị nói thêm thì Từ Cám đột nhiên xông vào bên cạnh gọi cô: "Kiều Kiều, WC!"

Tổng Kiều Kiều vốn dĩ vì nói dối Lục Kinh Tả mà thấy có chút gượng gạo, cho nên sau khi nghe được lời này của Từ Cám gần như không cần nghĩ nữa mà cứ thế đứng lên: "Đi đi đi."

Thị lực của Lục Kinh Tả rất tốt, vào lúc cô đột ngột đứng lên có một tờ giấy nhỏ từ trong túi quần cô rơi ra, cậu định gọi cô lại nhưng cô đã nhanh chân chạy ra khỏi lớp, chỉ để lại một bóng lưng nhỏ bé cho cậu. Cậu mỉm cười bất lực, giây sau nhớ đến đồ cô làm rơi dưới đất liền cúi người xuống nhìn

quanh, trông thấy một mảnh giấy ngay dưới ghế, bên trên hình như có viết gì đó, chỉ chít chẳng chít.

Cậu tự tay nhặt mảnh giấy kia lên, vào lúc vừa định bỏ vào ngăn bàn giúp cô lại nhìn thấy mấy câu trên giấy.

“Đường Kỳ, tớ thích cậu.”

“Đường Kỳ, tớ có thể làm bạn gái cậu không?”

Câu chữ lớn như vậy đã kích động đến thị giác của Lục Kinh Tả, mi tâm cậu lập tức nhúm chặt lại.

Sau khi mang tất cả lời văn trên mảnh giấy nọ đọc xong, khuôn mặt thanh tú kia đã vô cùng căng thẳng nặng nề.

Mảnh giấy này là từ túi quần Tống Kiều Kiều rơi ra, lúc này khi cậu vừa bước vào lớp đã thấy cô thần thần bí bí, cứ như che giấu gì đó nên có tật gặt mình, hóa ra cô chính là muốn giấu bức thư tình này, thư tình viết cho Đường Kỳ!

Cậu nghĩ đến chuyện lần trước Đường Kỳ mang sữa chua đưa cho cô, lẽ nào cô thích Đường Kỳ?

Cậu vẫn luôn hiểu rõ nha đầu kia bên ngoài thoát nhìn có vô tư, thật ra trên thực tế lại vô cùng ngây thơ, ngây thơ đến mức cô căn bản còn không nhận ra cậu thích cô, thế nhưng hiện tại cô lại có thể ghi thư tình cho người khác, còn muốn làm bạn gái của người ta?

Lục Kinh Tả chỉ cần nghĩ đến chuyện này liền cảm thấy máu toàn thân bắt đầu âm ỉ sôi trào. Cậu trước nay chưa từng thừa nhận mình là người điếm đạm tốt đẹp cỡ nào, bởi vì chỉ có bản thân cậu hiểu rõ, nội tâm của cậu đến tột cùng có bao nhiêu cố chấp.

Bàn tay siết mảnh giấy càng lúc càng chặt, vốn dĩ mảnh giấy còn xem là phẳng rất nhanh khi vô trong tay cậu đã trở thành một nhúm, cực kỳ nhàu nát.

Đang lúc chơi game Kỳ Vị bất chợt rung mình một cái, đột nhiên ớn lạnh là có chuyện gì xảy ra?

Cậu theo tiềm thức dùng thao tác trên tay lại, ngẩng đầu nhìn nơi phát ra hơi lạnh kia, Lục Kinh Tả.

Lúc này cậu ấy nhất định không biết sắc mặt mình đến cùng có bao nhiêu khó coi, thậm chí có chút dọa người, vậy nên Kỳ Vị nhỏ giọng hỏi: “Cậu bị gì đấy? Sao mặt thấy ghê vậy?”

Lục Kinh Tả lạnh lùng liếc cậu ta, không nói gì.

Nhưng mà Kỳ Vị lần nữa cứng đờ, mọ nó, ánh mắt này quá đáng sợ rồi!!

Khi còn chưa kịp phản ứng, cậu lại nghe thấy thanh âm cực kỳ bình tĩnh của cậu ấy.

“Không có gì.”

Kỳ Vị: “...”

Cậu ta cảm thấy tốc độ lật mặt của Lục Kinh Tả có thể so với kinh kịch rồi, đúng là hí tính bản tính*.

(* Hí tính bản tính (戏精本精): Là ngôn ngữ phổ biến trên mạng, miêu tả một người trong lòng và ngoài mặt mâu thuẫn nhau, giống như đang diễn một vở kịch.)

Từ Cám bị Tống Kiều Kiều kéo ra ngoài thật xa, vì nhanh quá mà cô mệt đến không thở nổi, vùng vẫy gỡ bàn tay Tống Kiều Kiều ra, thờ không ra hỏi: “Làm sao vậy? Tớ căn bản đã nhện đến hoang loạn rồi, còn bị cậu kéo chạy một mạch như vậy, lỡ tớ thật sự nhện không nổi nữa thì sao đây?”

Tống Kiều Kiều hồi phục tâm tình lại, mang chuyện vừa nãy nói một lượt với Từ Cám.

Sau khi nghe Tống Kiều Kiều nói xong, Từ Cám ngẩn người hai giây. Cô vốn đã bị dọa đến suýt nhện tiểu không được, ngay lập tức liền nhện ngược lại, cô nhỏ giọng rít: “Cậu không có khai với cậu ấy chứ!!!”

“Đương nhiên không rồi, bọn mình là quan hệ gì nào? Sao tớ có thể bán rế cậu được? Cũng may cậu gọi tớ đúng lúc, không thì tớ cũng chẳng biết sao nữa.”

Từ Cám đưa tay vỗ ngực, thờ phào nhẹ nhõm: “Vậy thì được vậy thì được. Cũng vì cậu nhanh quá làm tớ sợ muốn chết.”

“Tớ mang thư tình nhét trong túi quần rồi chạy mất, cậu cứ yên tâm đi.”

“Nhét trong túi quần? Lấy ra cho tớ xem chút nào?”

“Cậu không tin tớ sao?”

“Để chắc chắn thôi, nhanh nhanh.”

Tổng Kiều Kiều lên nhìn Từ Cám khinh bỉ, tiếp đó đưa tay nhét vào túi lấy bức thư tình kia cho cô ấy, sau khi rút tay vào, một giây sau, sắc mặt cô có chút kỳ quái.

Từ Cám vốn dĩ đã để tâm cô, cho nên rõ ràng nhận ra sự thay đổi trên mặt cô, lập tức run rẩy nói: “Cậu đừng có mà treu tởm đấy?”

Tổng Kiều Kiều mang túi quần lục từ dưới lên trên đều không tìm thấy thư tình của Từ Cám, cô ngẩng đầu nhìn về phía cô ấy: “Thật ... thật sự không thấy.”

“Tớ không tin.” Từ Cám lập tức nói. “Cậu lục lại xem, mang mấy túi khác ra lục luôn.”

Tổng Kiều Kiều nghe lời mang mấy túi khác ra cẩn thận lục tìm, về mặt cô đau khổ: “Thật sự không thấy, tớ giữ đồ kia của cậu thật sự tìm không thấy.”

Khoảng vài giây sau Từ Cám đều không nói gì, mãi hồi lâu, cô mếu máo hỏi: “Thế ... thế làm sao giờ? Cậu có phải làm mất rồi không, lúc này bọn mình chạy thực mạng như vậy, sẽ không phải rút dọc đường chứ?”

Tổng Kiều Kiều suy nghĩ, đúng là có khả năng này, thế nên cô vội vàng nói: “Vậy bây giờ bọn mình liền quay về theo đường cũ, cố gắng tìm một chút, nói không chừng có thể tìm thấy.”

“Được được, đi tìm, bọn mình sẽ đi tìm ngay bây giờ, nhất quyết đừng để người khác nhặt được mới tốt.”

Nhưng hai người cuối cùng vẫn thất vọng, vì bọn họ vừa mới đi qua con đường này, đi đi lại lại tìm kiếm một lượt, đến cả góc ngách của bồn hoa cũng đều lục tìm nhưng vẫn không thấy.

Từ Cám ngồi xuống bồn hoa: “Xong rồi xong rồi, chắc không phải bị người khác nhặt được chứ, không phải tớ thật sự sẽ bị thầy giám thị nêu tên phê bình trước toàn trường đấy chứ?”

Tổng Kiều Kiều cũng vô cùng áy náy, cô ấy mới đưa cho cô chưa đầy mấy phút đã bị cô làm mất, cái này nếu thật sự bị người khác nộp lại cho phòng thầy giám thị, vậy thì thật sự xong đời.

“Xin lỗi ...” Thanh âm Tổng Kiều Kiều mang theo chút ghen ngào.

Từ Cám nhìn qua Tổng Kiều Kiều, thấy đáng về cô lúc này cũng có chút không đành lòng, vậy nên nói: “Không sao, đều trách bản thân tớ không nên ghi cái thứ đồ tồi tệ này, sớm biết như vậy tớ sẽ không ghi ...”

Đang nói, Tổng Kiều Kiều chợt đứng lên, miệng nói: “Không đúng!”

“Không đúng? Cái gì không đúng?” Từ Cám khó hiểu nhìn cô, hỏi.

“Tớ nhớ ra thư tình kia của cậu không có ký rõ tên mà? Đúng không?”

Từ Cám suy nghĩ một chút, cô vốn chỉ là viết bản nháp mà thôi, hình như thật sự chưa ghi tên, thế nên cô gật đầu: “Đúng, chưa ghi.”

Mỉm cười Tổng Kiều Kiều ngay lập tức giãn ra, thanh âm nhẹ đi vài phần: “Đúng vậy, cho dù thật sự bị ai nhặt được nộp cho thầy giám thị, nhưng mà cậu căn bản không ghi tên, bọn họ làm sao biết được là ai viết.”

Từ Cám nghe xong, đầu óc xoay chuyển một vòng, thoáng cái liền hiểu rõ. Đúng rồi, cô vốn không có ghi tên, dù cho thầy giám thị biết thì đã sao? Miễn hai người không nói thì ai biết được ai viết, ngay cả thầy giám thị cũng chẳng có cách nào!

Nghĩ vậy, tiếng lòng căng thẳng của Từ Cám ngay lập tức thả lỏng, cô đưa tay ôm vai Tổng Kiều Kiều: “Đúng vậy, sao tớ không nghĩ tới, dù sao không có tên, thầy giám thị cũng bó tay thôi.”

Tổng Kiều Kiều dùng sức gật đầu: “Đúng!”

Thế là hai người biến đổi sự căng thẳng hỗn loạn lúc trước, ung dung thành thoi trở về lớp học, vừa mới bước vào lớp thì tiếng chuông dự bị liền vang lên. Sau khi tiếng chuông chính thức reo, Từ Cám loáng thoáng cảm giác bản thân hình như đã quên mất một chuyện rất quan trọng, nhưng cô thế nào cũng không nhớ ra rốt cuộc là chuyện gì.

Tổng Kiều Kiều quay về chỗ của mình ngồi xuống, bởi vì chuyện thư tình vừa rồi mà cô cũng không phát hiện ra phản ứng của Lục Kinh Tả có chút không bình thường. Mãi đến khi cả hai cùng về nhà, đều đến cửa nhà rồi, cô lúc này mới hậu tri hậu giác*.

(* Hậu tri hậu giác (后知后觉): Phản ứng chậm, sự việc ai cũng phát hiện ra chỉ mình không phát hiện ra, đến khi phát giác thì chuyện đã trôi qua lâu rồi.)

“Cậu bị gì vậy? Sao có chút kỳ lạ thế?”

Lục Kinh Tả đưa mắt nhìn cô: “Lạ chỗ nào?”

“Tớ cũng không biết, nhưng mà cậu từ nãy đến giờ rất lạnh nhạt với tớ.” Giọng Tống Kiều Kiều mang theo chút tủi thân.

Lục Kinh Tà nhìn đôi mắt như làn sóng xanh trong suốt của cô, cắn môi dưới, lúc này mới hỏi: “Tớ hỏi cậu một chuyện, cậu thành thật trả lời tớ.”

Tống Kiều Kiều dùng sức gật đầu: “Cậu hỏi đi cậu hỏi đi, tớ cam đoan vô cùng thành thật trả lời cậu.”

Bờ môi Lục Kinh Tà mấp máy, dường như đang cân nhắc mở lời thế nào.

Tống Kiều Kiều cũng không vội, chỉ an tĩnh mà nhìn cậu chờ đợi.

Qua một hồi, Lục Kinh Tà nhắm mắt lại, đợi đến khi mở ra, giọng điệu vẫn như cũ bình thản ôn hòa: “Không có gì, cậu mau vào đi.”

Tống Kiều Kiều: “???”

Cô vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng Lục Kinh Tà đã xoay người lại rồi đi, sau khi mở cửa cậu liền trực tiếp bước vào.

Tống Kiều Kiều nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, cả buổi chẳng kịp phản ứng, cho dù không được nhảy bén thì cô cũng ý thức được một việc.

Lục Kinh Tà tức giận, dường như có liên quan đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Sốt

Bởi vì chuyện này mà ngay cả lúc ăn cơm Tống Kiều Kiều đều có chút ủ rũ, Vương Tuệ Lâm nhìn thấy, không nhịn được hỏi cô: "Làm sao thế? Có chuyện gì không vui à?"

Tống Khánh Quốc tuy không lên tiếng nhưng cũng cùng nhìn qua cô.

Tống Kiều Kiều bị hai người bọn họ nhìn đến có chút ngại ngùng, lắc đầu: "Không có chuyện gì."

"Không có chuyện gì mà ăn cơm còn cúi gầm mặt?" Tống Khánh Quốc nói.

Tống Kiều Kiều cắn môi dưới: "Con... có sao?"

Vương Tuệ Lâm gật đầu với cô: "Uhm, có."

Tống Kiều Kiều có chút rầu rĩ nhưng lại không muốn bướng bỉnh, thế nên cô lừa đại hai miếng cơm rồi để chén cơm xuống: "Ba mẹ, con ăn no rồi, con đi làm bài tập đây, hai người cứ từ từ ăn đi."

Sau khi nói xong Tống Kiều Kiều liền đứng lên đi về phía phòng mình.

Vương Tuệ Lâm và Tống Khánh Quốc đều nhìn theo bóng lưng Tống Kiều Kiều, gầy gầy bé bé, nhìn ra được sự buồn bã không vui, mãi đến sau khi cô vào cửa, hai người lúc này mới nhìn nhau.

"Nha đầu đó bị gì thế nhỉ?"

Vương Tuệ Lâm lắc đầu: "Không biết nữa, từ sau khi về đã lạ lạ rồi, vừa nãy ông cũng thấy đó, hỏi nó cũng chẳng nói."

Tống Khánh Quốc thở dài: "Nha đầu này..."

Sau khi về phòng Tống Kiều Kiều liếc nhìn thời gian, bây giờ đã tám giờ. Bình thường vào giờ này cậu ấy đã bắt đầu gọi video cho cô để hướng dẫn cô làm bài tập, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi đi, cứ thế qua năm phút, cô đều không nhận được tin nhắn lẫn video của cậu.

Cô vô cùng chắc chắn, cậu ấy nhất định là đang giận cô, nhưng mà cô không biết cậu ấy rốt cuộc đang bức cái gì, rõ ràng lúc đầu vẫn rất tốt, không có chuyện gì, đến bản thân cô cũng không biết vấn đề cuối cùng nằm ở đâu.

Càng nghĩ như vậy cô càng cảm thấy có chút ám ức, nếu cậu ấy đã không gửi tin nhắn cho mình, không gọi video cho mình, vậy thì thôi luôn, dù sao cô cũng sẽ không gửi cho cậu ấy, càng lắm thì tự cô làm bài tập thôi, cũng không nhất thiết phải là cậu ấy dạy mới được!

Tống Kiều Kiều khó chịu ném điện thoại qua một bên rồi cúi xuống bắt đầu làm bài tập.

"Tin nhắn không nhận... điện thoại cũng không nhận..."

"Chuyện này rốt cuộc là sao?"

"..."

Tổng Kiều Kiều ôm điện thoại, tức đến hốc mắt đều nhanh chóng đỏ lên, bây giờ cậu ấy kiên quyết thật sự không để tâm đến cô nữa sao?

Không được!

Dựa vào cái gì!

Cô có làm gì sai hay không, cậu ấy dựa vào cái gì mà đối xử với cô như vậy! Cô cảm thấy cô phải đi tìm cậu ấy hỏi cho rõ ràng, cô rốt cuộc đã làm gì mới khiến cậu ấy thế này, cho dù có chết cô cũng phải chết trong minh bạch!

Tổng Kiều Kiều mang điện thoại bỏ túi, đứng dậy ra khỏi phòng ngủ. Trong phòng tắm có tiếng nước, chắc là mẹ cô đang tắm, ba cô bây giờ nhất định còn nằm trên giường xem bóng, vậy nên cô hành động nhẹ nhàng, lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài cô đi đến nhà đối diện, đưa tay gõ nhẹ, cô cũng không dám dùng sức gõ cửa, không dám lớn tiếng gọi tên cậu, chính vì sợ bị Vương Tuệ Lâm nghe được.

Mặc dù âm thanh không lớn, nhưng mà tốc độ nổi lên, người phía bên trong chắc chắn có thể nghe thấy. Nhưng mà cô gõ một lúc lâu, bên trong cũng không có bất kỳ động tĩnh nào, cũng không rõ rốt cuộc có phải cậu ấy cố tình hay không.

Tổng Kiều Kiều tức đến muốn đập thẳng cửa! Cậu thật sự quá đáng lắm!!!

Nhưng ngay lúc Tổng Kiều Kiều hết kiên nhẫn, khi thật sự định nhấc chân đập cửa, cánh cửa gỗ cả buổi đều không có phản ứng gì đột nhiên từ trong chậm rãi mở ra.

Tổng Kiều Kiều dừng động tác, vẫn còn chưa nhìn thấy người cô đã hạ tông giọng hung dữ lên án: "Tổ gõ cửa lâu như vậy mà cậu không nghe thấy, tổ rốt cuộc đã làm gì mà cậu phải bức tở..."

Lời còn chưa nói xong đã lập tức im bật rồi dừng lại, bởi vì cô nhận ra sắc mặt chàng trai bên trong không đúng lắm, trên hai gò má luôn trắng ngần của cậu nhuộm một sự ửng đỏ bất thường, trong đôi mắt cũng không có tia sáng nào, nhìn đáng vẻ giống như hơi bị sốt.

Tổng Kiều Kiều nhìn điệu bộ này của cậu, ngay lập tức quên hết chuyện quan trọng của mình, cô vội vã đi vào, dùng tay đỡ lấy cánh tay cậu, cô nhỏ giọng hỏi: "Có phải cậu sốt rồi không?"

Lục Kinh Tà sốt đến có chút mê man, cậu trầm thấp "uhm" một tiếng.

Tổng Kiều Kiều nghe vậy liền lập tức xác nhận, thật sự sốt rồi, giọng cậu ấy nghe ra âm mũi nghèn nghẹn, chính là cảm sốt.

Cô trở tay đóng cửa lại, dìu cậu đi vào trong, cô đỡ cậu vào phòng ngủ, trên giường có chút hỗn loạn, cô có thể tưởng tượng được vừa rồi cậu ấy phải vật vã thế nào để đi ra mở cửa cho cô, nghĩ đến cô không khỏi có chút đau lòng, túi thân hay bất mãn gì đó trong cô đều đã tan biến.

Toàn thân Lục Kinh Tà rệu rã ngã xuống giường, Tổng Kiều Kiều hơi khom người xuống, đưa tay đặt lên trán cậu. Chỉ mới chạm qua như vậy cô đã bị dọa giật mình, trán của cậu ấy nóng hầm hập, so với nhiệt độ cơ thể bình thường cao hơn rất nhiều, xem ra sốt rất nặng, nóng như vậy phải đi bệnh viện khám bác sĩ mới được.

Cô vội đưa tay lay nhẹ người cậu, gọi: "Lục Kinh Tà, mau tỉnh lại, chúng ta phải đi bệnh viện khám, đầu óc cậu thông minh như thế, không thể để sốt nặng được."

Nhưng mà cô lay một một hồi cũng không thấy cậu tỉnh lại, nếu như vậy, cô vốn dĩ cũng không cách nào dẫn cậu ấy đi bệnh viện khám bác sĩ được.

Tổng Kiều Kiều nhìn đáng vẻ cậu bị sốt đỏ cả mặt, luống cuống như kiến bò trên chảo nóng, thế nên cô định quay về gọi Vương Tuệ Lâm và Tổng Khánh Quốc, nếu có người lớn ở đây thì cậu ấy nhất định có thể được đưa đến bệnh viện êm xuôi.

Vì vậy Tổng Kiều Kiều đứng lên, nhón chân chuẩn bị đi gọi Tổng Khánh Quốc, nhưng cô vừa mới xoay người, cổ tay liền bị một đôi tay nóng hổi nắm lại.

"Đừng đi..." Giọng cậu khàn khàn.

Tổng Kiều Kiều vội ngồi xổm xuống cạnh giường, cô nhìn cậu, trong đôi mắt xinh đẹp lúc này sáng bừng người, cô vô thức nuốt cổ họng, giải thích với cậu: "Cậu sốt rồi, tổ phải kêu ba tổ đưa cậu đi bệnh viện."

Lục Kinh Tà lắc đầu: "Không nặng tới vậy... không đi bệnh viện..."

"Nhưng mà..."

"Thật sự không sao cả, dưới tủ tivi ngoài phòng khách có thuốc hạ sốt, cậu đưa cho tớ uống là được rồi."

"Thuốc hạ sốt?" Tống Kiều Kiều nghiêng đầu nhìn ra phòng khách, sau đó nói: "Được, tớ đi lấy cho cậu... nhưng mà..."

Bàn tay cậu ấy lúc này vẫn còn nắm cổ tay cô.

Lục Kinh Tà cúi đầu nhìn theo tầm mắt cô, thấy bàn tay mình đang giữ cổ tay cô, dưới lòng bàn tay là làn da trắng mịn ẩm áp, bàn tay nắm lại hơi siết nhẹ, lúc này mới từ từ buông cô ra, cất giọng khàn khàn: "Đi đi."

Tống Kiều Kiều gật đầu rồi chạy đến phòng khách, quả nhiên dưới tủ tivi nhìn thấy một hộp thuốc, bên trong xếp đủ loại, từ một đồng thuốc cô đã tìm được thuốc hạ sốt.

Sau khi lấy được thuốc cô vào bếp rót nước, đến lúc này mới phát hiện trong nhà căn bản cũng không có nước ấm, cô vội lấy máy nước nóng ra bắt đầu nấu nước.

Lục Kinh Tà bên trong đợi một lúc cũng không thấy người trở vào, không khỏi có chút lo lắng, vì vậy cậu mê man đứng dậy đi ra ngoài.

Vừa mới đi đến cửa phòng ngủ đã nhìn thấy Tống Kiều Kiều ngồi cạnh bàn trà ở phòng khách. Trong tay cô đang cầm hai cái ly, mang nước trong hai cái ly rót trực tiếp qua lại, vừa rót vừa thổi, cô đang lấy nước nóng để nguội.

Tống Kiều Kiều cảm thấy nước nóng trong ly nhựa đã không còn nóng nữa, lúc này mới một tay bung ly một tay cầm thuốc đi vào phòng ngủ, ai ngờ vừa xoay người đứng lên liền nhìn thấy Lục Kinh Tà dựa ngay cửa phòng ngủ.

Lúc này cả người cậu mặc bộ đồ thể thao tương đối phong phanh, càng làm tôn thêm thân hình cao gầy mỏng manh, sắc đỏ nhạt trên mặt còn chưa giảm đi, nhìn sơ qua tinh thần có chút sa sút, hoàn toàn khác diện mạo thường ngày, cô trông thấy mà không khỏi đau lòng.

"Cậu dậy làm gì? Trong nhà không có nước ấm, tớ vừa nấu một ít, giờ mới nguội, có phải đợi rất lâu không?"

Lục Kinh Tà dùng cặp mắt sâu thẳm kia nhìn cô, giây sau nhẹ nhàng ngoắc một cái.

"Lại đây."

Tống Kiều Kiều lập tức đi về phía cậu, cô vừa vào cậu đã sai dài cánh tay vòng qua chiếc eo nhỏ bé của cô, đầu nhẹ nhàng phủ xuống nơi hõm vai cô, dùng sức mang cô giữ trong lồng ngực mình.

Tống Kiều Kiều đột nhiên bị cậu ôm như vậy, nước trong ly đều đổ hơn một nửa, cô mở to hai mắt nhìn, hoàn toàn không kịp phản ứng, cả khoang mũi đều là mùi hương thơm mát nhàn nhạt trên cơ thể cậu, lồng ngực không hiểu sao lại đập vô cùng mãnh liệt, tim tựa như muốn bắn ra ngoài, cô lắp ba lắp bắp nói: "Cái đó... cái đó nước đổ rồi."

Lục Kinh Tà trầm khàn "uhm" một tiếng.

Tống Kiều Kiều: "???" Chính là uhm một tiếng, sau đó thì sao? Không có ư?

"Vậy..." Tống Kiều Kiều mơ hồ ngộ ngộ.

"Đừng động đây."

Cô vừa mới động một chút giọng cậu liền vang lên, giọng lại còn mang theo bệnh cảm khiến cô thật sự bất động, cứ thật sự như vậy để cậu tùy ý ôm.

Lẽ nào vì bị bệnh làm cho cậu ấy lúc này trở nên yếu đuối thế sao?

Tống Kiều Kiều cảm thấy đúng vậy rồi, bởi vì thời điểm một người phát bệnh thì phòng tuyến tâm lý sẽ vô cùng suy nhược.

Nghĩ vậy, cô không khỏi mang đôi tay cứng đờ thả lỏng, dùng tay không cầm nước nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng cậu.

Lưng Lục Kinh Tà hơi cứng nhắc, sau đó càng dùng sức ôm chặt lấy cô.

Tống Kiều Kiều lúc này nhận ra sự biến đổi nhỏ của cậu, lồng ngực khẽ cong, xem ra thật sự không sai, vậy nên động tác cô vuốt ve lưng cậu càng nhanh hơn, rồi lên tiếng: "Không sao không sao."

Qua một lúc lâu, Tống Kiều Kiều mới nghe được giọng Lục Kinh Tà.

"Đừng thích cậu ta."

Tống Kiều Kiều nhú mày, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc, cô không rõ cậu đang nói gì, vậy nên lại hỏi: "Sao cơ?"

"Đừng thích cậu ta."

Đừng thích... ai?

Tổng Kiều Kiều có chút mông lung.

"Đừng thích cậu ta." Cậu lặp lại như cũ.

Tổng Kiều Kiều mặc dù mơ màng, nhưng thấy cậu ấy hình như vô cùng cố chấp, nên vội đồng ý: "Được rồi được rồi, không thích."

Nghe nói như vậy Lục Kinh Tả phát ra tiếng thở nhẹ lòng: "Cũng không được phép quên trước kia cậu đã đồng ý chuyện của tớ."

Lúc trước đồng ý chuyện của cậu ấy? Cô đã đồng ý mấy chuyện na ná như vậy rất nhiều, cậu ấy nói chuyện nào??

"Eh..."

Chính vì không trả lời mà cô lại bị cậu ôm chặt thêm vài phần, lần này cô cảm giác xương sườn mình đều muốn gãy lìa, cũng không kịp nghĩ gì, chỉ cam đoan gật đầu ưng thuận.

"Được được được, tớ không quên tớ không quên."

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Không nở

Bởi vì đầu cậu ấy áp sát nơi hõm vai mình nên Tổng Kiều Kiều cảm nhận được nhiệt độ truyền qua từ hai gò má cậu, vậy nên hạ giọng dịu dàng hỏi: "Uống thuốc đi, nhé?"

Lục Kinh Tả có chút tham lam nên cứ ôm thêm một hồi, sau đó mới buông cô ra, đưa tay cầm thuốc trong tay cô bỏ vào miệng.

"Nước." Tổng Kiều Kiều vội mang nước qua.

Lục Kinh Tả không nhận ly nước mà trực tiếp tiến lại bao bọc bàn tay đang cầm ly nước của cô, cúi người xuống, đưa gần đến miệng mình.

Tổng Kiều Kiều cảm giác được trên mu bàn tay truyền đến độ ấm khác thường, tầm mắt cô hạ xuống.

Cổ tay Lục Kinh Tả xanh nhạt, khớp xương rõ ràng, cô không tính là một đứa tay không mà còn nhìn không nổi bị hấp dẫn, thật sự rất đẹp, nhìn thấy sẽ khiến người khác có chút xúc động muốn được nắm tay.

Sau khi Tổng Kiều Kiều nhận ra mình vừa nghĩ gì, hai má không khỏi đỏ lên đôi chút, cô vội cúi đầu xuống, tự khinh bỉ chính mình.

Người ta đã bệnh rồi, mà mình đây còn tơ tưởng đến tay cậu ấy!

Tổng Kiều Kiều ngây ngốc một hồi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn cậu, hơn nửa ly nước đã bị cậu uống hết.

Sau khi uống xong Lục Kinh Tả lúc này mới buông cô ra, Tổng Kiều Kiều đưa một tay lên sờ đầu cậu, vẫn rất nóng: "Uống thuốc rồi, nếu không thì đi ngủ sớm chút nhé?"

Lục Kinh Tả không nói gì, trưng ra khuôn mặt hơi tái nhợt nhìn cô, thanh âm mang theo chất khàn: "Vẫn chưa ăn cơm."

Tổng Kiều Kiều mở to mắt: "Tối giờ này mà chưa ăn cơm? Di không làm cho cậu à?"

"Làm."

"Làm vậy sao không ăn?"

"Khó chịu."

Tổng Kiều Kiều suy nghĩ một chút, cũng đứng, cậu ấy sốt đến thế kia, lúc ấy nhất định hơi không muốn ăn cơm: "Vậy tớ hâm lại lần nữa cho cậu nhé?"

Nói rồi cô đi thẳng vào bếp, cô nhìn thấy ba món ăn một món canh đặt trên bàn, khéo léo tinh tế, có điều quá mặn, đối với người đang sốt mà nói đúng là không hợp ăn đồ chứa nhiều dầu mỡ như vậy.

Cô lặng lẽ nhìn qua Lục Kinh Tả: "Những món này không thể ăn rồi, nhiều dầu mỡ quá, để tớ ra ngoài mua về cho cậu ít cháo loãng."

Lục Kinh Tả nhếch bờ môi mỏng bị sốt đến chuyển đỏ, vài giây sau nói ra mấy chữ: "Bên ngoài giá rét, cậu làm."

Tổng Kiều Kiều mắt tròn tròn, cậu ấy muốn cô làm cho cậu ấy ăn sao? Nhưng mà cô có biết nấu ăn đâu?

"Tớ... tớ không biết nấu ăn..."

Lục Kinh Tả nhắc chân đi vào bếp: "Tớ chỉ."

Tổng Kiều Kiều vốn định từ chối, nhưng sau khi bắt gặp cặp mắt đen láy kia, lời từ chối sửa thành: "Được."

"Com làm xong rồi, múc ra..."

Tổng Kiều Kiều nghe cậu nói, mang cháo nấu lên, vào lúc bột nổi lên sùng sục, dùng muống vớt bột từng chút từng chút một, để cháo có thể vừa vào miệng là tan ngay, giữa chừng cô lại thêm hai lần nước.

Lục Kinh Tả dựa vào cửa bếp bên cạnh, cậu nhìn cô gái bên trong, cô mặc một bộ thể thao màu tím, vì dễ thuận tiện, tay áo bị cô xắn đến khuỷu tay, mái tóc đen dài mềm mại được tùy ý buộc thấp thành đuôi ngựa sau đầu, góc nghiêng khuôn mặt nhu mì nhã nhặn.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21-2: Không nữ 2

Giờ khắc này, Lục Kinh Tả cảm thấy trái tim lạnh giá trống rỗng của mình trong phút chốc được lấp đầy, nhiệt cảm ấm áp cứ thế tiếp tục không ngừng trào dâng.

Tổng Kiều Kiều thêm xúc xích hun khói đã cắt từ trước vào nấu chín, qua khoảng một phút cô mới tắt bếp. Lúc này trong không khí đã phảng phất bay lên mùi thơm của cháo thịt hun khói, cô hít hít mũi, xoay người nhìn Lục Kinh Tả.

Vừa mới nhìn qua thì vô tình chạm phải cặp mắt đen láy sâu xa kia, trong đôi mắt dường như cuộn trào cảm xúc gì đó nhưng cô không nhìn ra, một giây sau, đôi đồng tử ấy lại biến đổi thành dịu dàng.

Tổng Kiều Kiều ngơ ngẩn hỏi cậu: "Mùi thơm, cậu ngửi được chứ?"

Bờ môi Lục Kinh Tả nhẹ nhàng cong lên, sau đó gật đầu: "Uhm."

"Thơm không?"

"Thơm."

Khóe miệng Tổng Kiều Kiều cong lên, trong lòng ngập tràn cảm giác tự hào, đây là lần đầu tiên cô nấu ăn, còn nấu ra được cháo thơm thế này: "Cậu mau lại đây ngồi đi, lát nữa tớ múc qua cho cậu."

Sau khi cất lời, Lục Kinh Tả cũng không rời đi, hơn nữa còn tiến về phía cô, đến bên cạnh cô. Cô một lần nữa ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt kia trên người cậu, trong đầu không khỏi nhớ lại vừa nãy mới bị ôm một cái, hiện tại hồi tưởng lại, dường như vẫn có thể cảm nhận được độ ấm trên cơ thể cậu lúc ấy.

"Để tớ đến."

"Hả?" Vì đang mơ màng, Tổng Kiều Kiều không nghe rõ cậu nói gì.

Lục Kinh Tả thấy bộ dạng mù mờ của cô, dịu dàng nhắc lại: "Tớ nói để tớ đi lại đây, không nên để cậu bị phỏng."

Tổng Kiều Kiều không muốn, cậu ấy là người bệnh, chỗ nào lại để người bệnh tự phục vụ chứ, hơn nữa làm đến nơi đến chốn mới khiến cô có thêm cảm giác thành tựu.

"Tớ cũng không phải con nít, sao để mình phỏng được, cậu cứ việc ngồi, tớ đi qua." Có lẽ lúc cô nói bản thân không ý thức được, cô không tự chủ nên đã dùng một chút giọng điệu ra lệnh.

Mi mắt Lục Kinh Tả khẽ run, sau đó nghe lời rời qua bên cạnh bàn ăn ngồi xuống.

Tổng Kiều Kiều thấy đáng vẻ nghe lời của cậu, ý cười nơi khóe miệng cũng đậm thêm, cô dùng muôi khuấy nhẹ cháo, tiếp đó từ chiếc tủ bên cạnh lấy ra hai cái chén, sau khi rửa sạch mới bắt đầu múc cháo từ bên trong, múc xong rồi lại rắc thêm chút hành băm vào.

Cô mang chén cháo lớn kia đặt xuống trước mặt Lục Kinh Tả: "Ăn đi, cẩn thận nóng đấy."

Tổng Kiều Kiều nhận ra Lục Kinh Tả đang nhìn chén cháo nhỏ trước mặt cô, bèn giải thích: "Buổi tối tớ cũng chưa ăn cơm ấy mà, chắc không phải cậu không muốn cho tớ ăn đấy chứ?"

Lục Kinh Tả vội lắc đầu: "Sao có thể? Tớ chỉ muốn hỏi cậu, chén nhỏ thế kia ăn no không?"

Tổng Kiều Kiều dùng muống khuấy nhẹ: "Uhm, chắc ăn no."

"Buổi tối vì sao không ăn cơm đấy chứ?"

Tổng Kiều Kiều dừng lại một chút, cô cũng không thể nói cho cậu ấy biết, chính vì cậu ấy giận hờn khiến cô rất buồn rất không ổn, vậy nên mới không có tâm trạng ăn cơm đấy chứ?

Cô ho nhẹ một tiếng, vô cùng tự nhiên mang cái nồi này ném lên người Vương Tuệ Lâm: "Uhm... mẹ tớ hôm nay làm cơm ăn không được ngon cho lắm..."

Trong mắt Lục Kinh Tả xuất hiện một tia kinh ngạc, dĩ nhiên cậu cũng biết rõ, sao có thể nấu không ăn nổi?

Tổng Kiều Kiều thấy đáng vẻ cậu trầm tư, lập tức mở miệng ngắt lời cậu: "Ăn lệ kia, nhân lúc còn nóng ăn đi, nguội rồi ăn không còn ngon."

Lục Kinh Tả đang suy nghĩ thì bị cô cắt ngang, không tiếp tục nghĩ sâu thêm nữa mà bắt đầu húp cháo từ từ, vừa vào miệng đôi mắt lập tức sáng rõ.

Tổng Kiều Kiều lần đầu tiên nấu cháo cho người khác, vậy nên bản thân cô không hề động vào ngum nào, một mực chờ Lục Kinh Tả ăn xong rồi nói lại cho cô biết hương vị ra sao, tầm mắt cô sau khi cậu cầm muống lên chưa từng di chuyển khỏi, thấy cậu ăn một hơi liền nhin không nổi hỏi: "Sao, ăn có ngon không?"

Lục Kinh Tả gật đầu: "Ăn vô cùng ngon."

Đây nhất định là món cháo ăn ngon nhất trong suốt cuộc đời cậu, mang theo hương vị của jambon và hành băm, vừa vào miệng đã tan chảy. Cho nên rất nhiều năm về sau cậu đều không cách nào quên được mùi vị này, giống như mùi vị của gia đình vậy.

Tổng Kiều Kiều nghe thấy sự đánh giá của cậu, đặc biệt là hai chữ "vô cùng" kia, việc này thật sự rất vừa lòng cô, khóe miệng tức khắc cong lên, cô cầm muống của mình lên cũng ném thử một ngum, sau khi ném xong ý cười bên khóe miệng rõ ràng nhạt đi rất nhiều.

Hình như ăn cũng không ngon đến vậy... so với cháo mẹ cô nấu, mùi vị thật sự kém quá xa...

Cô nhìn qua Lục Kinh Tả, trong mắt mang theo chút gì đó không hiểu nổi.

Lục Kinh Tả nhìn sự hoài nghi trong mắt cô, cậu cúi đầu mỉm cười, lại liên tiếp húp ngon lành vài ngum rồi mới nói với cô: "Tớ cảm thấy ăn rất ngon."

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới, cảm thấy bản thân hơi xoắn. Đúng vậy, dù gì cháo này chính là nấu cho cậu ấy ăn, cậu ấy ăn thấy không ngon thì mọi chuyện yên ổn được sao?

"Vậy cậu có muốn ăn một chén nữa không?"

"Không ăn một chén, muốn ăn hết sạch."

Tổng Kiều Kiều mở to mắt, thật ra cô nấu còn rất nhiều, nếu mà cậu ấy ăn xong hết, bụng không chịu nổi mất.

Cô nhanh chóng lắc đầu: "Không được, chỉ có thể ăn tối đa một chén nữa thôi, nếu no quá sẽ khó chịu."

Trong mắt Lục Kinh Tả hiện lên chút lưỡng lự.

Khẩu khí Tổng Kiều Kiều nặng thêm: "Chỉ được ăn một chén nữa."

"Được rồi, vậy mấy cái khác giữ lại sáng mai tớ ăn."

Tổng Kiều Kiều bặm môi dưới, trong lòng nảy sinh chút khác thường không rõ ràng lẫn chút đau lòng: "Uhm, được."

Lục Kinh Tả húp liên tục hai chén cháo, trước khi ăn cháo cậu vốn đã uống thuốc, lúc này bụng đã no, tác dụng của thuốc cũng bắt đầu phát tác, Tổng Kiều Kiều thấy cậu không tự chủ được bắt đầu nhắm mắt lại, nói: "Một rồi thì đi ngủ trước đi."

Lục Kinh Tả lắc đầu: "Vậy còn cậu?"

"Sau khi cậu đi ngủ tớ dọn dẹp chỗ này một chút, sau đó cũng phải về nhà."

Lục Kinh Tả đưa tay giữ đầu: "Vậy tớ đợi cậu về rồi sẽ ngủ."

Tống Kiều Kiều mỉm cười, cô đi đến bên cạnh Lục Kinh Tả, hai tay đỡ lấy cánh tay cậu, nâng cậu đứng dậy: "Đi nào, trước tiên tớ đưa cậu đi ngủ."

Lục Kinh Tả muốn từ chối nhưng lại không nỡ bỏ qua sự gần gũi cùng hơi ấm trên cánh tay cô, vì thế chỉ đành để cô dìu đi vào phòng ngủ.

Sau khi cậu nằm xuống, Tống Kiều Kiều lấy mền đắp kín cho cậu, kẹp vào phía trên.

Sắc mặt cậu hồi phục không ít, nhưng vẫn yếu như lúc đầu, cô đưa tay sờ xuống chiếc trán vẫn nóng bừng, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, ngủ đi."

Sau khi Lục Kinh Tả nằm lên giường, con buồn ngủ lập tức ập đến, nhưng cậu vẫn miễn cưỡng gắng gượng như cũ: "Vậy cậu không được đóng cửa phòng ngủ."

Cửa phòng ngủ đối diện nhà bếp, không đóng thì cậu vẫn có thể nghe được tiếng cô lau rửa trong đó... âm thanh ấy sẽ khiến cậu có cảm giác an toàn.

Tống Kiều Kiều không hiểu ý cậu, nhưng vẫn gật đầu đồng thuận: "Được."

Sau khi cô ra ngoài, Lục Kinh Tả lúc này mới chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng tai vẫn nghe âm thanh từ đâu đó truyền đến. Chỉ cần nghe như vậy, trong lòng cậu tựa như được tiếp thêm sự thoải mái dễ chịu.

Sau khi Tống Kiều Kiều rửa xong chén đĩa, cô lại chân tay nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ của Lục Kinh Tả. Cậu đã ngủ rồi, hô hấp đều đặn, nhưng có lẽ trong mơ đã mơ thấy gì đó không đẹp lắm, mi tâm khẽ nhăn lại.

Lục Kinh Tả của ngày thường luôn cho người khác đáng vẻ ôn hòa tốt đẹp, nhưng hiện tại ngã bệnh phát sốt, bên cạnh ngay cả người thân chăm sóc cũng không có.

Tống Kiều Kiều cảm thấy có chút buồn bã, cô đưa tay vuốt nhẹ mi tâm cậu.

"Ngủ đi, ngủ ngon."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tối sầm

Đợt cảm mạo kia của Lục Kinh Tả nhanh đến cũng nhanh đi, qua vài ngày đã khỏi hoàn toàn. Cả hai đều không đề cập đến chuyện tối hôm đó, Tống Kiều Kiều cảm thấy do cậu ấy ngã bệnh nên yếu đuối, vì thế cũng không suy nghĩ sâu xa, còn Lục Kinh Tả thì dốc sức đè nén tình cảm của chính mình.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã gần tới kỳ thi cuối kỳ, ôn tập trên lớp cũng bắt đầu căng thẳng hơn, mấy học sinh đều ôn luyện bạt mạng để chuẩn bị chào đón kỳ thi cuối kỳ sắp đến.

Chuyên ôn tập của Tống Kiều Kiều cũng bước vào giai đoạn quyết liệt. Có lẽ vì bị Lục Kinh Tả thất bại quy cách mà bây giờ cô đối với việc học ngược lại đã hình thành một thói quen, thói quen nghe giảng, thói quen viết bài, thói quen phải cố gắng học tập.

Vào ngày thi cuối kỳ chấm dứt, cả trường nhốn nháo ầm ĩ, bởi vì bọn họ thật sự bị bầu không khí nặng nề kìm nén quá lâu rồi, đặc biệt là đám học sinh năm ba bọn họ.

Trần Thực sợ rằng tâm tư bọn họ vừa được nghỉ sẽ chơi bời lêu lổng, thế nên gần đến ngày nghỉ vẫn không quên nhắc nhở học trò phải nhớ, dù nghỉ đông thì ở nhà cũng phải ôn tập cho thật tốt, đừng vì được nghỉ mà bắt đầu lơ là, dù sao thời gian cách kỳ thi đại học chỉ còn chưa quá năm tháng nữa mà thôi.

Vốn dĩ tâm tư mọi người còn hơi lo ra, bị Trần Thực nhắc nhở như thế lập tức nhận thức lại, sau khi Trần Thực thấy có hiệu quả thì vô cùng hài lòng, vì vậy lại dặn dò mấy câu, bảo tất cả mọi người nán lại dọn vệ sinh xong mới được về.

Tất cả học sinh miệng đều đồng ý, sau khi Trần Thực rời đi thì bắt đầu dọn vệ sinh khí thế. Bởi vì trên lớp nhiều người, khu vực trong lớp và xung quanh làm không thấy nhiều lắm, chẳng mấy chốc đã quét dọn sạch sẽ. Sau khi vệ sinh sạch sẽ xong, mọi người lúc này mới thu gom cặp sách ra về.

Nghỉ đông chính thức bắt đầu. Hơn chín giờ tối, Tống Kiều Kiều đang ở cạnh Vương Tuệ Lâm cùng bà xem tivi, bỗng nhiên đi động đặt bên cạnh vang lên, cô lấy qua nhìn, là Lục Kinh Tả nhấc tin.

_ Lão Triệu kêu bọn mình đi net, đi không?

_ Đi, ra liền. Chờ cậu ở đầu cầu thang.

Tổng Kiều Kiều lập tức từ trên ghế sofa nhảy xuống, làm Vương Tuệ Lâm bên cạnh sợ nảy mình, cô xông thẳng vào phòng ngủ, lúc ra trên người có thêm một chiếc áo khoác.

"Bây giờ còn muốn đi đâu nữa?"

Tổng Kiều Kiều vừa mang giày vừa quay qua bà: "Lục Kinh Tả kêu con ra ngoài ăn khuya, con sẽ về hơi trễ, khỏi để cửa cho con, con tự mang theo chìa khóa."

Sau khi dứt lời, cả người cô đã ra ngoài, cánh cửa bị đóng "rầm --" một tiếng. Vương Tuệ Lâm nhìn thấy tình cảnh đành lắc đầu bất lực, đúng là nha đầu điên mà.

Sau khi Tổng Kiều Kiều vung cửa xong, đi về trước một bước đã nhìn thấy Lục Kinh Tả đứng phía dưới. Cậu mặc một chiếc áo lông đen, làm tôn lên vóc dáng đã cao nay còn cao thêm nữa, cô gọi cậu một tiếng rồi nhanh chóng chạy về phía cậu.

Lục Kinh Tả vội tiến lên một bước, khẽ nhăn mày: "Xuống cầu thang cho cẩn thận, đừng để ngã."

Động tác của Tổng Kiều Kiều cũng không thấy chậm lại, cô thoáng chốc từ trên cầu thang nhảy xuống trước mặt cậu, cười tủm tỉm hỏi: "Đám lão Triệu đâu?"

Lục Kinh Tả đành chịu, cậu đưa tay gõ một cái lên trán cô: "Bọn họ đã qua đó rồi, ở tiệm net đợi bọn mình."

"Được, bọn mình mau đi đi. Đúng rồi, sao hôm nay cậu muốn ra ngoài chơi net vậy?"

Không lạ khi cô hỏi như thế, mấy ngày nghỉ Lục Kinh Tả so với ngày thường đều giống nhau, vẫn như cũ kéo cô cùng ôn tập, căn bản sẽ chẳng có cơ hội ra ngoài chơi.

"Cho thư giãn một chút."

Lúc cả hai đi vào, trong tiệm net gần như ngồi đầy người, đang nhìn xung quanh, bỗng nhiên có người vỗ tay với bọn họ, gọi: "Ồ đây ở đây."

Là Kỳ Vị.

Hai người đi về phía đó, Kỳ Vị nói: "Hôm nay tiệm net thật sự rất đông khách, nếu không phải bọn tớ trả tiền đặt hai chỗ này thì chờ các cậu đến đã hết chỗ từ lâu rồi."

Tổng Kiều Kiều bật cười: "Các cậu giành chỗ giỏi lắm."

Triệu Thanh Nghiên lấy tai nghe: "Đến rồi à, mau đăng nhập game đi, bốn đứa bọn mình lâu lắm rồi không có chơi một trận cho thật đã."

Sau khi ngồi xuống, Kỳ Vị chợt nhớ đến gì đó, cậu nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tả: "Lão Lục, có phải cậu đưa tài khoản game của mình cho lão Triệu chơi không?"

Lục Kinh Tả "uhm" một tiếng.

Kỳ Vị trợn trừng mắt, vũ khí trong game của Lục Kinh Tả vô cùng đỉnh, lần trước cậu đi theo cậu ấy mượn mấy lần mà cậu ấy đều không cho, vậy nên cậu không hài lòng: "Cậu còn không cho tớ chơi."

"Chẳng phải cậu có rồi sao?"

"Thế lão Triệu cũng có vậy." Kỳ Vị phản bác, sau đó lại hỏi: "Cậu vì cái gì mà đưa cho lão Triệu chơi?"

Triệu Thanh Nghiên nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tả, trong đôi mắt sâu xa mang theo ý cười mà chỉ hai người họ mới hiểu.

Lục Kinh Tả liếc tầm mắt, lạnh lùng nói: "Chẳng vì cái gì hết, thích thì cho mượn."

Kỳ Vị ai oán, đáng vẻ bị thương: "Cậu bắt công quá!"

Tổng Kiều Kiều nhìn thấy vẻ mặt cậu ta uất ức, cười thích thú, Kỳ Vị càng tủi thân, tiếp tục làm bàn: "Quá bắt công, tớ muốn đoạn tuyệt với cậu."

"Uhm."

Kỳ Vị: "..."

Kỷ Vị oán thán mãi đến khi game bắt đầu mới ngưng, bởi vì sau khi bắt đầu thì cậu ta chẳng còn thời gian để mà trách móc nữa.

"Bắn nó đi!"

"Trời ơi!"

"Cứu tớ cứu tớ..."

"ĐM..."

...

Thời điểm đang hăng say tấn công, Tống Kiều Kiều chợt phát hiện mình không động đậy được, giọng Kỷ Vị bên cạnh truyền đến: "Sao cậu bất động vậy hả?"

"Tớ bị kẹt lại rồi..." Tống Kiều Kiều chán nản nói.

Lục Kinh Tả nghiêng đầu nhìn cô, duỗi tay ra giúp cô điều khiển một chút, đúng là bị kẹt rồi.

"Thôi xong, tớ phải chết rồi."

"Cậu qua đây chơi của tớ."

Tống Kiều Kiều lắc đầu, cô dứt khoát chịu thua, cô mang thân mình khẽ tựa ra sau, hỏi: "Tớ hơi khát nước, các cậu khát không?"

Kỷ Vị vừa chơi vừa nói: "Muốn chết khát từ lâu rồi."

"Vậy tớ đi mua ít nước."

Lục Kinh Tả nói với cô: "Trong túi áo có tiền."

Tống Kiều Kiều xua tay: "Không sao, chỗ tớ có."

Cô tháo tai nghe xuống đi ra phía trước, lúc đang gọi nhân viên lấy đồ uống, sau khi thanh toán xong Tống Kiều Kiều ôm bốn chai Mizone chuẩn bị quay về, kết quả vừa mới xoay người thì đụng trúng người trước mặt, người bị đụng "ay ya" rồi lại la lên "đm".

Tống Kiều Kiều cúi đầu nói tiếng xin lỗi rồi đi nhặt mấy chai nước bị rơi, sau khi nhặt lên lại lần nữa nói thật có lỗi với người kia rồi mới chuẩn bị quay về. Nhưng vừa đi một bước đã bị người nọ chặn lại, đúng là vừa rồi cô không cẩn thận đã đụng phải một nam sinh, ăn mặc cũng xem như đẳng hoàng, có điều cả đầu lại nhuộm màu tóc kỳ lạ, trên người còn ám mùi thuốc lá, vừa nhìn đã biết là loại côn đồ.

"Bây giờ muốn đi hả?"

Sau khi tên này nói xong, mấy tên khác bên cạnh hắn cũng hòa theo ồn ào chọc ghẹo.

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu liếc nhìn hắn: "Chẳng phải đã nói xin lỗi rồi sao?"

"Xin lỗi thôi là xong chuyện à?"

Vốn dĩ Tống Kiều Kiều đụng người ta trước, nên cô cũng đuối lý, vậy nên cô nhẫn nhịn hỏi: "Thế anh còn muốn gì?"

Tên kia bật cười, quan sát cô từ trên xuống dưới, cuối cùng tầm mắt rơi trên khuôn mặt cô: "Ngược lại cũng rất xinh đẹp..."

Mái tóc dài của Tống Kiều Kiều buông lơ phía sau vai, lộ ra khuôn mặt tinh xảo, nhỏ nhắn lại trắng ngần, mắt to mũi cao, khuôn miệng nhỏ xinh đỏ mọng, rất đẹp.

"Nếu không thì em cùng anh ăn khuya, anh sẽ tha lỗi cho em." Hắn nói.

Mấy tên bên cạnh cũng dụ dỗ: "Đúng đó, em gái, bọn anh mời em ăn khuya thì sao?"

Tống Kiều Kiều như ong mảy, lạnh lùng liếc nhìn hắn, không định tranh cãi với hắn nữa mà trực tiếp bỏ đi, nào ngờ cô vừa xoay người mấy tên kia bèn chặn đường cô.

"Tránh ra."

"Em gái nhỏ, em cũng thật không biết điều, mời em ăn khuya miễn phí cũng không được hay sao?"

Xung quanh không ít người nhìn thấy chuyện này, bọn kia đều là một đám lưu manh, có thể thường xuyên nhìn thấy bọn chúng trong tiệm net này, đến cả chủ tiệm net cũng không có cách nào gây khó dễ với bọn chúng, chuyện như vậy cũng không phải lần đầu xảy ra, vì vậy bọn họ cũng không dám tùy tiện

lo chuyện bao đồng.

Tên kia thấy cô lạnh lùng nhìn mình, còn cảm thấy rất có hứng thú, cho nên đưa tay định ôm vai cô, nhưng còn chưa chạm vào thì đã bị Tống Kiều Kiều nhanh chóng tránh đi, Tống Kiều Kiều nổi giận, nhấc chân đạp hấn.

Tên kia cũng không nghĩ Tống Kiều Kiều nhìn thì gầy gầy nhỏ nhỏ lại đạp người khác, nhất thời không đề phòng bị cô đạp một phát ngay đùi trên. Sức con gái không tính là mạnh, nhưng bất ngờ bị một đạp như vậy, cảm giác đau nhức đương nhiên có.

"Mẹ kiếp..." Tên kia chửi tục. "Không nên bị cái mặt, không nên..."

Tên kia lời còn chưa nói xong, chợt bất ngờ rên nhẹ một tiếng, bởi vì đúng lúc đó hấn lại bị một chai đồ uống đánh thẳng trúng bả vai, tuy rằng mùa đông bên trong mặc cũng không ít, nhưng bị một chai nước đầy như vậy nện vào, vẫn khiến người ta có chút đau chịu không nổi. Hấn nhanh chóng che chỗ bả vai lại, mặt đau đến hơi méo mó, phàn nộ: "Đưa nào! Đưa nào dám nện bố mày!"

Tống Kiều Kiều tiện thể nhìn qua, người đánh đúng là Lục Kinh Tả, mặt cậu lúc này u ám, cậu sai bước sang đây. Sau khi nhìn thấy cậu, tâm tư Tống Kiều Kiều lập tức ổn định lại, cô gọi cậu một tiếng.

Kỷ Vĩ lại cầm một chai đồ uống trên bàn đi theo sau Lục Kinh Tả, Triệu Thanh Nghiên lặng lẽ mang tiền của đồ uống đặt trên bàn bọn họ: "Người anh em, lại mua một chai nữa."

Có lẽ vì sắc mặt Lục Kinh Tả u ám, phong thái không hiểu sao có chút dọa người, vốn có mấy tên đang chặn Tống Kiều Kiều không khỏi lùi bước nhỏ sang hai bên. Lục Kinh Tả đi tới, đưa tay kéo Tống Kiều Kiều ra phía sau, hỏi: "Không sao chứ?"

Tống Kiều Kiều lắc đầu.

Tên kia thấy mình bị xem thường lại còn bị đánh như vậy thành ra vô cùng bức dọc, cho nên cất cao giọng: "Mày là thằng quái nào... ah!"

Hấn còn chưa nói xong, một tiếng hét thảm thiết đã vang lên. Bởi vì vào lúc hấn đang nói, Lục Kinh Tả đã đạp thẳng một cước vào hấn, đáng cậu cao, chân thì dài, đá thẳng một cước vào lưng, tên kia bị đạp thì nằm trên mặt đất sững sờ, lập tức phát ra tiếng hét như heo bị giết.

Mọi người xung quanh đều bị dọa giật mình, vì không ai nghĩ được một chàng trai đẹp thế này mà sức của đôi chân lại có thể mạnh như vậy, một cước đã mang thanh niên to hơn nửa kia đạp ra ngoài.

Đôi mắt Lục Kinh Tả càng tối sầm đi, khắp người tỏa ra hơi lạnh cùng cực, thanh âm thêm phần trầm trầm đáng sợ: "Dám động vào người của tao, chán sống rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thích không ?

Tên kia bị đạp phải đưa tay che thắt lưng lại, hấn ta đau đến mức nổi, thậm chí hấn còn cảm thấy một cước kia đã mang lực phủ ngũ tạng của hấn đá muốn văng ra ngoài mất rồi, cả buổi vẫn không thể bình thường trở lại, mấy tên đàn em bên cạnh hấn cũng vội vây quanh.

"Anh, anh không sao chứ?"

Tên kia hung tợn vung vẩy về phía Lục Kinh Tả. Hấn lẫn lộn ở đây lâu như vậy, vẫn chưa từng bị người nào đạp qua thể này, một cú đạp này không chỉ có cơ thể hấn, mà còn là thể diện của hấn!

"Đều ngu hết rồi à! Đánh tụi nó cho tao!" Tên kia quát, hấn gào lên như vậy, càng tác động đến chỗ thắt lưng bị đạp, lập tức đau đến mặt méo mó. Tiếp đó vẫn còn chưa vãn vẹo xong, một chai đồ uống khác lại nện về phía hấn, kỳ này đập thẳng vào ngực hấn, hấn tiếp tục "ah" một tiếng.

Lần này đánh vào người hấn là Kỷ Vĩ, Kỷ Vĩ trước đó cầm chai nước chính là đợi đến đây: "Ai cũng dám ăn hiếp phải không!"

"Đánh tụi nó cho tao! Đánh tụi nó!" Tên kia tức giận cả mặt đều đỏ ngầu lên.

Hấn quát to như thế, mấy tên khác ngay lập tức xông vào, nháy mắt cảnh tượng đã thành một mớ hỗn loạn. Vốn dĩ bọn hấn chính là một lũ lưu manh, càng không nói gì đến ý nghĩ nhún nhường con gái, liền đi thẳng công kích Tống Kiều Kiều nhìn qua yếu nhất. Tống Kiều Kiều từ nhỏ đã đi theo ba người bọn họ mà lớn, tuy rằng đánh nhau không bằng họ, nhưng mà khả năng tự vệ vẫn phải có, hơn nữa Lục Kinh Tả đã che chắn bên cạnh cậu ấy, kẻ khác cũng không tìm được kẻ hở. Ngược lại cô cầm đồ uống trong tay, đánh chuẩn xác từng tên, bọn chúng bị đánh đau đớn la hét thảm thiết không thôi.

Cảnh tượng trong phút chốc náo loạn hết lên, nhân viên tiệm net cũng vừa mới đến làm chưa bao lâu, chủ tiệm lại không có ở đây, anh ta lúc này căn bản cũng không biết phải làm gì mới ổn. Chạy lên ngăn cản ư? Nhưng đám bọn họ đánh dữ dội như vậy, anh ta xen vào thì chỉ có ngộ thương thêm, báo

cảnh sát cũng không được, vốn dĩ tiệm net không cho trẻ vị thành niên vào chơi, anh ta mà báo cảnh sát chẳng phải gây phiền hà cho ông chủ rồi sao? Vậy nên anh ta không muốn làm chuyện này, anh ta trước sau đều khó xử, sốt ruột sắp khóc tới nơi.

Vốn dĩ anh ta còn cho rằng bốn người bọn họ sẽ bị xử rất thảm, suy cho cùng lấy bốn địch mười là vô cùng chênh lệch. Nhưng thật không ngờ sức chiến đấu của bọn họ mạnh như vậy, còn là thể loại phụ trợ lẫn nhau mà đánh, ngay lập tức mang mười tên kia đánh không còn chút khả năng chống trả. Có điều ít người dù sao vẫn thua thiệt, bốn người liếc nhìn nhau xác định ý nghĩ, theo kế hoạch tiếp cận phía cửa chính, cuối cùng tìm được thời cơ liền xông ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, tay Tống Kiều Kiều bị Lục Kinh Tả nắm chặt lại, nghênh đón gió lạnh mà lao nhanh về phía trước. Phía sau đám côn đồ kia đuổi theo, không cam tâm thả bọn họ, cứ ở sau truy đuổi gắt gao không tha. Nhưng vừa rồi bọn chúng quả thực bị đánh quá ác liệt, chạy chưa bao xa thì thật sự chạy không nổi nữa, cuối cùng chỉ có thể nhìn bốn con người kia ném cả đám bọn chúng lại sau lưng.

Bốn người chỉ lo chạy, rẽ trái rẽ phải, băng qua từng con đường rồi lại từng con phố nhỏ, rất nhanh cũng không nhìn thấy bóng dáng của mấy tên kia nữa, cuối cùng thật sự chạy hết nổi rồi, lúc này bọn họ mới chậm chậm dừng lại. Kỳ Vị cứ thế đặt mông ngồi bệt xuống đường, thở hổn hển.

"Ôi trời... không được rồi... tớ chạy gần chết rồi... bọn oắt con này rất biết đánh nhau đấy nhỉ..."

Ba người nhìn Kỳ Vị đang ngồi dưới đất không chút hình tượng, bốn người mặt đối mặt, đột nhiên bật cười. Lục Kinh Tả và Triệu Thanh Nghiên đưa tay cho cậu ta, hoàn toàn đồng thanh nói: "Đứng lên."

Kỳ Vị thở gấp đưa tay về phía bọn họ, hai người dùng chút sức kéo cậu ta từ dưới đất lên, bốn người kề vai sát cánh bước về phía trước như quãng thời gian còn bé.

"Bọn mình lâu rồi không đánh nhau, bây giờ được đánh thật quá đã!" Kỳ Vị vô cùng mãn nguyện nói.

Bọn họ một lần nữa bật cười, Lục Kinh Tả nhìn qua Tống Kiều Kiều: "Vừa rồi lúc đánh nhau, có làm cậu bị thương không?"

Tống Kiều Kiều lắc đầu, cô nhướn mày: "Tất nhiên không rồi, tớ mà có thể bị tụi kia làm bị thương sao?"

Triệu Thanh Nghiên mỉm cười: "Chuyện này đúng đấy, lão Lục cậu không nhìn thấy thôi, cô ấy đập một cước thật sự hăng say. Hai người đánh lộn cũng giống nhau ghê, đều thích lấy chân đạp thẳng căng." Mỗi khi bọn họ đánh một người nằm bò, cô thuận tiện đi qua bổ thêm một cú.

"Nắm đấm đánh người sẽ làm tay bị đau, nên dùng chân đạp cho lẹ." Hơn nữa dây chằng tốt, một chân chuẩn một tên.

"Đánh nhau xong tớ đói bụng quá, không thì bọn mình đi ăn khuya đi?" Kỳ Vị đề nghị.

Tống Kiều Kiều sờ sờ bụng: "Tớ cũng đói."

"Vậy được, đi, đi ăn khuya!"

Phố ẩm thực nổi tiếng nhất của thành phố S là phố Sư Tử. Đêm đến đèn đuốc sáng rực, hương thơm ngào ngạt, nơi đây quả thực là thiên đường của thực khách và thức ăn.

Bốn người đến quán tôm hùm thường tới, khách vẫn còn rất đông, khó khăn lắm mới tìm được chỗ để ngồi. Lục Kinh Tả không ăn cay, còn Tống Kiều Kiều thì không thể ăn quá cay: "Ông chủ, làm tám cân* tôm hùm đất chua cay với bốn cân tôm hùm đất sốt tỏi."

"Được, chờ một chút!"

(* 1 cân = 0,5 kg.)

Ngay sau khi vài chậu tôm hùm được mang lên, mùi thơm bắt đầu xộc vào mũi, khiến người khác chảy nước bọt lan tràn. Kỳ Vị phấn phát bao tay: "Ăn lẹ ăn lẹ, chết đói rồi."

Tống Kiều Kiều ăn một ít tôm hùm đất sốt tỏi, lát sau lại đi ăn tôm hùm đất chua cay, cuối cùng ăn rồi cô đã hoàn toàn từ bỏ sốt tỏi, mấy loại tôm hùm đất gì đó cần phải ăn kiểu chua cay thế này mới đã ghỉên. Lục Kinh Tả thấy cô ăn đã đòi, mãi cũng không nói gì, mà giữa chừng ra ngoài mua mấy lọ sữa chua đặt ở góc bàn cho cô.

Kỳ Vị nhìn thấy sữa chua định đưa tay cầm một lọ, vừa thò tới đã bị Lục Kinh Tả và một phát phui ra: "Uống nước của cậu."

Kỳ Vị mặt ai oán: "Quá keo kiệt."

Tống Kiều Kiều bị dáng vẻ ấy của cậu ta chọc cười, đẩy một lọ cho cậu ta: "Này, uống đi."

Kỳ Vị ngao nghể khuróc từ: "Không uống, để một lát tớ kêu lão Triệu mua cho tớ."

Triệu Thanh Nghiên: "???"

Sức ăn của Tống Kiều Kiều so ra vẫn kém hơn ba người con trai bọn họ, sau khi ăn no rồi liền ôm lọ sữa chua hút từ từ. Bỗng nhiên di động trong túi

rung lên một cái, cô lấy di động ra xem, là Từ Cám gửi tin nhắn cho cô, còn là một tệp tài liệu.

_ Đây là cái gì vậy?

_ Cậu xem đi rồi biết.

Tổng Kiều Kiều ấn mở tài liệu ra xem, run cầm cập, lọ sữa chua trên tay suýt chút nữa không cầm vững, ba người nhìn qua cô: "Sao vậy?"

Tổng Kiều Kiều lắc đầu: "Không sao không sao, các cậu ăn tiếp đi."

Tài liệu mà Từ Cám gửi cho cô không phải thứ gì khác, chính là bức thư tình trước đó cô ấy đưa cho cô, chỉ có điều lúc trước là phiên bản giấy, còn lần này là phiên bản điện tử.

_ Cậu như này là muốn làm gì?

_ Tôi nghĩ rồi lại nghĩ, tôi vẫn muốn viết thư tình cho Đường Kỳ.

_ Vậy thì sao?

_ Vậy nên cậu hãy giúp tôi xem qua một chút đi.

Tổng Kiều Kiều cũng không biết phải nói gì, đúng lúc điện thoại Từ Cám gọi đến, cô nói với ba người bọn họ: "Tôi ra ngoài nghe điện thoại."

"Được, đi đi."

Điện thoại vừa kết nối, thanh âm nịnh nọt của Từ Cám từ bên kia đã truyền đến: "Kiều Kiều, cậu hãy bằng lòng giúp tôi đi mà."

Tổng Kiều Kiều chỉ biết thở dài: "Cậu thích cậu ta đến thế sao?"

Từ Cám gật đầu: "Phải, thích mà."

"Cậu lúc nào cũng nói thích thích, vậy thích một người là cảm giác thế nào chứ?"

Từ Cám hơi sững sờ, ngẫm nghĩ, kỳ thực cô cũng không nói ra được: "Tôi cũng không thể nói rõ được. Dù sao thì khi nhìn thấy cậu ấy sẽ rất vui vẻ, còn không nhìn thấy cậu ấy sẽ mất mát. Có lẽ đây chính là thích chăng?"

"Chỉ thế thôi?"

"Không phải sao?"

Tổng Kiều Kiều lắc đầu.

Từ Cám tùy ý hỏi: "Vậy cậu có người nào giống như vậy không?"

Tổng Kiều Kiều hơi cau mày, dường như đang rất nghiêm túc suy nghĩ.

"Kiều Kiều?"

Giọng Lục Kinh Tã đột ngột từ sau truyền đến, cô đang mải mê suy nghĩ, sau khi nghe giọng cậu ấy chợt quay đầu lại. Chàng thiếu niên có dung mạo đẹp tính tẻ, khuôn mặt chiếu rọi vào tầm mắt. Cậu cứ đứng đó như vậy, cơ thể cao gầy thẳng tắp.

Lông mi Tổng Kiều Kiều nhẹ nhấp nháy vài cái, đáy lòng dâng lên tầng cảm xúc vô cùng kỳ lạ. Cô không nói được là dạng gì, nhưng điều này khiến cô hơi bồn chồn lại phảng phất kéo theo chút ý nghĩ ngọt ngào.

"Cái đó... ở đây tôi còn chút việc, cúp trước nha." Cô nói với Từ Cám bên kia, tiếp đó bỗng chốc ngắt điện thoại.

"Các cậu ăn xong rồi hả?" Cô hỏi.

Lục Kinh Tã đi đến bên cô: "Uhm, ăn xong rồi."

"Vậy bọn mình về sao?"

"Uhm."

Sau khi đợi Kỳ Vị và Triệu Thanh Nghiên ra, bốn người lúc này mới cùng nhau ra khỏi phố Sư Từ, đến ngã tư đường bọn họ mỗi người đi một ngã.

"Bye."

Buổi tối gió đêm có chút lạnh, Tống Kiều Kiều không nhịn được hít mũi, vừa hít xong, đột nhiên đỉnh đầu có thứ gì đó trù lên, là mũ lông trên áo của cô, Lục Kinh Tà đang cầm góc mũ phủ lên đầu cô.

"Gió mạnh, đội mũ lên sẽ tốt hơn." Cậu dịu dàng nói.

Nhịp chân của cả hai chậm lại, sau khi giúp cô đội mũ xong, cậu lại lấy dây khóa áo khoác của cô kéo cao lên, thẳng đến đỉnh cổ áo, Tống Kiều Kiều khẽ ngẩng đầu nhìn cậu không chớp mắt.

Làn da của cậu thật sự rất trắng, chính là kiểu trắng cực kỳ mịn màng nhìn không thấy lỗ chân lông kia, chân mày cậu ôn hoà, đôi mắt xinh đẹp rũ xuống, lông mi rất dài, sống mũi vừa cao vừa thẳng, có lẽ vì trước đó ăn tôm hùm đất nên đôi môi lại đỏ hơn so với ngày thường, cả người cậu lúc này dịu dàng không nói thành lời.

Tống Kiều Kiều bất chợt cảm thấy tim đập hơi loạn, cô... đây là thể nào?

Lục Kinh Tà cảm nhận được ánh mắt của Tống Kiều Kiều rơi trên mặt mình, sau khi kéo xong dây khóa, cậu khẽ nâng mắt lên, cùng nhìn thẳng vào tầm mắt cô, bờ môi thoáng cong: "Thích không?"

Tống Kiều Kiều gần như theo bản năng buột miệng nói ra: "Thích."

Sau khi ý thức được bản thân vừa nói gì, mặt Tống Kiều Kiều "đoàng" một cái liền đỏ lựng. Cô vờ tay đẩy cậu ra: "Tớ... tớ... cậu..."

Cô tớ tớ cậu cậu cả buổi cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Lục Kinh Tà nhìn hai má cô ửng hồng, cuối cùng đưa tay xoa mũi cô: "Được rồi, bên ngoài lạnh, về thôi."

Lúc này Tống Kiều Kiều nói cái gì cũng không được, chỉ gật đầu lia lịa, cô cũng không đợi cậu, trực tiếp đi trước.

Lục Kinh Tà nhìn bước chân cùng bóng lưng hoảng loạn phía trước, quảng sáng trong đôi đồng tử sâu xa đen kịt lại như mực. Không một ai biết được dưới ánh mắt bình lặng như thế lại ẩn tàng sóng cả mãnh liệt đến cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lưu luyến

Hơn nửa kỳ nghỉ đông đã trôi qua, hương vị tết cũng ngày càng nồng đậm, từng nhà đã bắt đầu dán câu đối lên. Nhưng gia đình Lục Kinh Tà lại là một trường hợp ngoại lệ, bởi vì năm mới ba của Lục Kinh Tà đi công tác không về nhà, nên Lục Kinh Tà sẽ đến chỗ mẹ cậu để ăn tết. Vài ngày trước rồi đi, Tống Kiều Kiều đã tiễn cậu ra sân bay.

Vào ngày đầu năm mới, Lục Kinh Tà đang dán câu đối ngay cửa, Trịnh Tú Vận thì bận rộn làm com tất niên trong bếp. Bữa com tất niên hôm nay chỉ có hai mẹ con bọn họ, kỷ thực mỗi năm như vậy Lục Kinh Tà sớm đã quen rồi. Bắt đầu từ khi lên mười tuổi, năm mới của cậu không phải cùng với Lục Giản thì sẽ là cùng Trịnh Tú Vận.

Trịnh Tú Vận làm xong com tất niên, lúc đi ra ngoài liền nhìn thấy con trai đang dán câu đối ngay cửa, cả năm không gặp, cậu lại cao hơn rất nhiều, nhưng thân thể cũng gầy đi không ít: "Kinh Tà, dán xong chưa? Tớ ăn com đi?"

Lục Kinh Tà lấy tờ đối cuối cùng dán lên phẳng phiu, xách thùng hồ dán đi vào: "Đến rồi."

Trịnh Tú Vận làm thức ăn đầy ắp cả bàn, bà gấp cho cậu một miếng cánh gà: "Mẹ nhớ con rất thích ăn cánh gà cola mẹ làm."

"Cám ơn."

Nghe cậu nói lời cảm ơn, nét mặt Trịnh Tú Vận tối đi vài phần. Trong mấy ngày qua, bọn họ về cơ bản chẳng nói được mấy câu, cho dù ngồi trên cùng một chiếc ghế sofa, cả hai cũng đặc biệt bận rộn. Sâu trong lòng bà hiểu rõ, số lần cậu đến đây ăn tết ngày càng ít đi, hơn nữa cũng càng lúc càng lạnh nhạt, nhưng trước giờ bà chưa từng nghĩ ngờ rằng có phải Lục Giản nói gì đó ảnh hưởng đến quan hệ mẹ con của bọn họ không.

Bởi vì bà vẫn luôn rất rõ, con trai bà từ nhỏ chính là một người tự lập, cậu so với bạn bè đồng trang lứa suy nghĩ nhiều hơn, hiểu chuyện hơn. Cho nên giữa bọn họ lạnh nhạt không phải do Lục Giản, mà do chính cậu không muốn thân thiết với bà.

Lục Kinh Tà ngẩng đầu lên, nhìn thấy sự âm thầm dao động trong đôi mắt bà, cậu rũ mắt xuống, tiếp đó cũng lấy một miếng cho bà: "Mẹ cũng ăn đi."

Ánh mắt Trịnh Tú Vận lập tức sáng lên: "Oh."

Lúc đang ăn cơm, di động trên bàn của Lục Kinh Tà đột ngột vang lên, Trịnh Tú Vận nhìn lướt qua, hiển thị cuộc gọi đến là Lục Giản.

Lục Kinh Tà đặt đũa xuống nhận điện thoại: "Alo?"

"Con trai, hôm nay đầu năm, năm mới vui vẻ, ăn cơm chưa?"

"Uhm, đang ăn, còn ba?"

"Ba sao, lát nữa ba cũng phải ăn."

"Ăn cái gì?"

"Đương nhiên là ăn bữa tiệc lớn rồi."

Lục Kinh Tà vốn dĩ còn muốn hỏi ông có phải chỉ có một mình không, nhưng sau khi nhìn Trịnh Tú Vận đối diện, cậu lại không hỏi nữa.

Bên kia yên lặng mấy giây: "Mẹ con có đó không, để ba nói chuyện với bà ấy."

Lục Kinh Tà ngừng đầu nhìn Trịnh Tú Vận: "Ba con muốn nói chuyện với mẹ?"

Giọng điệu cậu mang theo sự dò hỏi, vậy nên đến khi Trịnh Tú Vận đưa tay ra nhận lấy điện thoại, cậu lúc này mới đưa cho bà.

Trịnh Tú Vận tiếp nhận điện thoại, sau đó nói với Lục Kinh Tà cứ ăn trước rồi đứng dậy đi ra sân thượng.

Lúc này đã hơn bảy giờ tối, bầu trời bên ngoài đã tối đen, nhưng phía dưới lầu vẫn có tiếng vui đùa ầm ĩ của trẻ con vọng lên.

"Alo? Tú Vận?"

"Uhm, em đây."

"Năm mới vui vẻ."

"Anh cũng vậy."

"Có phải hôm nay em làm rất nhiều món ngon không? Nhất định rất nhiều món đều là Lục Kinh Tà thích ăn, chẳng nhóc này..."

"Anh thì sao? Ở đó có ăn chưa?"

"Đang cùng với vài đồng nghiệp, lập tức đi ăn ngay đây."

"Uhm."

Hai bên đầu điện thoại lại là một khoảng lặng, qua hồi lâu, Trịnh Tú Vận lúc này mới mở lời.

"Lục Giản, anh đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?"

"Việc này... Tú Vận, bạn anh gọi anh rồi, anh phải đi qua đó, để tối nay nói sau, tạm biệt."

Trịnh Tú Vận nhìn vào điện thoại đã bị ngắt, sau vài giây, trên mặt bà khôi phục lại vẻ nhả nhặn thường ngày.

Di động đặt nơi góc bàn của Lục Kinh Tà.

"Gọi xong rồi?"

"Uhm."

Lục Kinh Tà gật đầu, cúi xuống tiếp tục ăn cơm, cũng không hỏi thêm nữa.

Tống Kiều Kiều ăn bữa cơm tất niên vô cùng no nê, bụng dưới xưa nay luôn phẳng lì lại hơi nhô lên một chút. Ăn xong cơm tất niên, Tống Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm đều cho cô tiền lì xì, nhiều hơn hai trăm đồng* so với mấy năm trước, Tống Kiều Kiều phấn khởi đến nỗi trên đường đi có thể nhảy cẫng lên.

(* 1 NDT = 3.269 VNĐ.)

Muộn một chút Kỳ Vị gọi điện hẹn cô ra ngoài chơi, giống như những năm trước đó. Bọn họ vốn là ra tiệm net lên mạng, sau khi lên mạng xong lại đi mua pháo hoa mini, gần đến mười hai giờ mới từng người về nhà.

Về đến nhà tắm rửa xong xuôi, cô liền chui rúc vào trong chăn bắt đầu đếm hồng phiếu của mình. Đếm hồng phiếu thật sự là một chuyện khiến người khác sung sướng, mà chuyện vui thì cần chia sẻ, vậy nên cô lấy đi động ra định gọi cho cậu, nhưng vừa mở danh bạ thì điện thoại bên kia của Lục Kinh Tà đã gọi đến.

"Cậu gọi điện thật quá đúng lúc, tớ vừa định gọi cho cậu nè."

Đối diện với thanh âm trong trẻo của cô gái, mang theo sự vui mừng không che giấu được, ngay lập tức khiến cõi lòng trống trải của Lục Kinh Tà có chút ấm áp, cậu thấp giọng mỉm cười: "Có phải hôm nay nhận được rất nhiều tiền lì xì không?"

"Cậu thật hiểu tớ, tớ nói với cậu, năm nay ba mẹ cho tớ nhiều hơn tận hai trăm, hai trăm đó."

"Vui vậy à?"

"Tất nhiên rồi, vui sắp ngất luôn, tớ muốn lấy hết tiền lì xì tích góp lại."

"Tích góp lại để làm gì?"

"Tích góp để sau này cùng cậu đi phương Bắc ngắm tuyết."

Ánh mắt Lục Kinh Tà thoáng dao động, càng thêm sâu thẳm, cổ họng có chút khô ráp: "Thật sao?"

"Đương nhiên rồi, vậy cậu có muốn đi cùng tớ không?"

"Uhm, đi."

"Vậy chúng ta nói rõ rồi nhé."

Bên kia trầm mặc vài giây, giọng Lục Kinh Tà lại truyền đến: "Kiểu Kiểu?"

"Uhm?"

"Hình như tớ nghe thấy tiếng pháo hoa bên cậu, ở ngoài bắn pháo hoa sao?"

Pháo hoa?

Tổng Kiểu Kiểu ngay lập tức trở mình dậy, sau khi tập trung lực chú ý cô mới nghe thấy âm thanh pháo hoa bên ngoài: "Hình như thật sự đang bắn pháo."

Cô vén chăn lên, mang dép vào rồi chạy vài bước đến cạnh cửa sổ, tự mình kéo tấm màn vừa dày vừa nặng ra, trên bầu trời nơi xa thật sự nổ tung từng đóa hoa rực rỡ, xinh đẹp vô cùng: "Đúng là bắn pháo hoa, đẹp thật, còn cậu? Chỗ của cậu có bắn pháo hoa chưa?"

"Vẫn chưa, nhưng mà cũng sắp rồi."

Pháo hoa Tân Xuyên phô diễn đặc biệt đúng giờ, vào đúng thời điểm mười hai giờ, pháo hoa lúc này mới bốc lên không trung. Pháo hoa rực rỡ phản chiếu như Sao Thủy trong đôi mắt của Lục Kinh Tà, thanh âm của cậu mang theo vô văn lưu luyến dịu dàng.

"Kiểu Kiểu, năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ, Lục Kinh Tà."

Vào lúc ngắt điện thoại, lúc Tổng Kiểu Kiểu chuẩn bị đi ngủ, "ding --" một tiếng, Wechat gửi đến một dòng tin nhắn, là của Lục Kinh Tà.

_ Chuyển khoản Wechat

_ Sau này chúng ta cùng nhau tích góp tiền đi phương Bắc ngắm tuyết.

Tổng Kiểu Kiểu vừa nhìn thấy số tiền bên trên thì cặp mắt phút chốc phóng to, cậu ấy chuyển cho cô tận năm trăm đồng! Khoản tiền lớn năm trăm đồng!!! Ngay lập tức ý nghĩ buồn ngủ gì đó đều tan biến, mà lại nhất thời phấn khởi bật dậy, tay cô đánh chữ hơi run rẩy.

_ Tà ca, hu hu hu ~

Lục Kinh Tà mặc dù không nhìn thấy cô cũng mừng rỡ tưởng ra được đáng về cô lúc này, khoe miệng không nhịn được cong lên.

_ Ngủ đi, lại phát thêm tiền lì xì chào buổi sáng cho cậu.

Tiền lì xì chào buổi sáng?

_ Tiền lì xì chào buổi sáng là bao nhiêu vậy?

_ Ngày mai ngủ dậy cậu sẽ biết.

Tổng Kiều Kiều phồng má, nhưng vẫn vô cùng vui vẻ nhận khoản tiền lớn năm trăm đồng lúc này chưa kịp nhận.

_ Được được.

Ba mẹ cô đã cho cô năm trăm, cộng thêm năm trăm của Lục Kinh Tả cho, vậy cô đã nhận được một ngàn năm tiền mừng tuổi!!!

Bởi vì nhớ rõ chuyện tiền lì xì chào buổi sáng kia mà chưa đến sáu giờ sáng Tổng Kiều Kiều đã bắt đầu bò dậy mò di động, sau khi mở Wechat ra, quả nhiên cô thấy Lục Kinh Tả hơn năm giờ sáng đã phát bao lì xì mới, cô cố nén cơn buồn ngủ ẩn mở bao lì xì.

Hai mươi đồng???

Cô thấy rằng gắng gượng cơn buồn ngủ đã không cần thiết nữa, mí mắt ngay lập tức lại lâm vào cơn say mộng đẹp. Thậm chí một giây trước khi rơi vào chiêm bao cô còn nghĩ rằng, có lẽ lúc cậu ấy chuyển tiền đã chuyển thiếu mất một số không rồi.

Lục Kinh Tả đặt vé trở về trước khai giảng một ngày, Trịnh Tú Vận tiễn cậu ra sân bay.

Bà chỉnh lại cổ áo giúp cậu: "Cũng chỉ còn vài tháng nữa là thi đại học rồi, sau khi quay về phải học thật chăm chỉ, biết chưa?"

Lục Kinh Tả gật đầu: "Uhm."

Trịnh Tú Vận nhìn Lục Kinh Tả so với mình đã cao hơn một cái đầu, đáy lòng dâng lên hồi xúc động, khi sắp qua cửa kiểm an, trên mặt bà lộ ra chút lưỡng lự, bà trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn cứ hỏi: "Kinh Tả, nếu như... nếu như mẹ và ba con ly hôn, con sẽ theo ai?"

Động tác của Lục Kinh Tả dừng lại, cậu ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn bình tĩnh như mọi khi: "Con sẽ không theo ai cả."

"Kinh Tả."

"Tháng tám năm nay con sẽ lên đại học."

Sau khi Lục Kinh Tả cất lời, Trịnh Tú Vận hơi sững sờ, bà cứ thế nhìn cậu đắm đắm, nhất thời cũng không biết phải nói gì.

"Được rồi, con phải qua cửa kiểm an, mẹ về đi, lúc lái xe cẩn thận một chút." Lục Kinh Tả cầm chặt vali hành lý, nói tạm biệt với Trịnh Tú Vận, cũng không ngoảnh đầu lại mà cứ thế đi qua cửa kiểm an.

Trịnh Tú Vận nhìn bóng dáng cao gầy kiên cường ấy dần biến mất trong đám đông, bỗng có chút ngẩn ngơ, thời điểm bà bỏ đi cậu cùng lắm vẫn là một đứa bé mười tuổi, bây giờ đã là một thiếu niên cấp ba rồi. Bà đột nhiên đưa tay che ngực, bởi vì lúc này nơi đây là một hồi trống rỗng, khiến bà khó chịu có chút muốn khóc, bà biết mình dường như đã đánh mất thứ gì đó vô cùng quan trọng, dùng cái gì cũng không cách nào bù đắp được nữa.

Sau khi Lục Kinh Tả qua cửa kiểm an, cậu kỳ thực đã ngoảnh đầu lại nhìn xuyên qua đám đông, Trịnh Tú Vận vẫn còn đứng đó, chỉ là nét mặt có chút trống rỗng, trong lòng cậu dâng lên một cảm giác đau xót. Khi cậu mười tuổi, thời điểm ba mẹ tách biệt hai nơi cậu đã hiểu rõ, lúc còn nhỏ, có thể cậu sẽ còn thử cố gắng một chút, nhưng càng lớn cậu dường như càng lý trí, những chuyện tình cảm thế này không phải cứ dựa vào sự cố gắng của cậu là có tác dụng được, cậu cũng chẳng oán trách gì cả, chỉ là sẽ có chút mất mát mà thôi.

Thời điểm mọi người cùng nhau ra ngoài chơi đến khuya, mỗi người đều nhận được điện thoại từ trong gia đình, khi đó chỉ mình cậu không có nên sẽ hơi lạc lõng.

Khi người khác tan học về nhà, trong nhà ba mẹ đều đã bày đủ cơm canh nấu nóng hổi trên bàn, mà lúc đó chào đón cậu chỉ có căn phòng tối mịt nên sẽ có chút mất mát.

Thật ra để nuôi dưỡng một thói quen thật sự rất dễ dàng, chỉ cần ngày này qua ngày khác năm nay qua năm nọ là sẽ có thể, chẳng hạn như việc cứ chờ đợi dài đằng đẳng như thế này.

Có biết tại sao buổi sáng bạn Tả chỉ chuyển cho bạn Kiều 20 đồng thôi không?))

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Áp lực

Sau khai giảng đã là cuối tháng hai, cách kỳ thi đại học vào tháng sáu chỉ ba tháng nữa, Trần Thực viết thời gian đếm ngược đến ngày thi đại học bên dưới góc trái bảng. Từng ngày lại từng ngày vui đi, kỳ thi đại học cũng dần dần đến gần.

Đợt thi thử đầu tiên vào trung tuần tháng ba, sau khi thi xong mọi người không hề có cảm giác nhẹ nhõm, mà ngược lại càng cảm thấy bí bách hơn. Đề thi thử đều không đơn giản, bài thi của kỳ thi đại học năm nay quả thực không cách nào tưởng tượng được, cũng chính vì vậy nên tâm tư xóc nổi của một vài học sinh năm ba sau đợt thi thử đã chìm lắng xuống.

Kiểm tra sức khỏe cho kỳ thi đại học vào đầu tháng tư, trường cao trung số 1 và số 2 khám cùng ngày.

Vào thời điểm xếp hàng lấy máu, Tống Kiều Kiều nhìn mấy bạn học phía trước lấy máu xong ấn miếng bông gòn gục mặt xuống, không nhìn được hỏi một chút: "Đau lắm hả?"

"Lấy máu không đau, nhưng bác sĩ này lấy đau, một bạn nữ trước tớ bị cô ta lấy ba lần mới lấy được." Có lẽ quá đau, lúc nói đến đây về mặt cô gái khẽ run giật.

Nỗi sợ hãi vô cùng nặng nề lập tức bao phủ Tống Kiều Kiều, thật ra cô cũng không sợ đau lắm, duy chỉ có khi đối diện với tiêm lấy máu là không cưỡng lại được cảm giác sợ hãi. Nếu cho thẳng một kim thì còn được, còn nếu rút của cô liên tục mấy kim, nghĩ đến đây, sắc mặt cô đều trở nên trắng bệch.

Từ Cầm xếp trước, sau khi lấy xong cô quay lại bên cạnh Tống Kiều Kiều: "Bác sĩ này y thuật quá tệ, đã hung dữ, còn rút đau, tớ phải khiếu nại cô ta."

Sau khi nói xong cô mới chú ý mặt Tống Kiều Kiều trắng bệch, lập tức nhớ đến Tống Kiều Kiều sợ mấy việc tiêm chích thể này, cô cắn răng: "Thật ra... thật ra cũng không tới nỗi."

Tống Kiều Kiều xua tay bắt lực: "Cậu không cần giải thích nữa, đã hình thành bóng ma."

Từ Cầm: "..."

Cuối cùng đến thời điểm Tống Kiều Kiều lấy máu, quả nhiên bị lấy tận hai lần mới lấy xong, sau khi quay người đi những giọt nước mắt liền rơi xuống "lách tách", Từ Cầm sốt ruột vội dùng khăn giấy lau nước mắt cho cô: "Được rồi được rồi, không sao, không đau."

Một người trưởng thành khóc khi bị lấy máu là chuyện rất mất mặt, nhưng lúc này không có ai cười nhạo các cô, bởi vì bọn họ ở hàng này phạm đã bị lấy qua đều là nữ sinh học cùng, không ứng hồng đôi mắt thì cũng rơi lệ "lách tách" giống Tống Kiều Kiều. Cảnh tượng hoành tráng thế này nên các học sinh khác xếp hàng lấy máu phía sau, đặc biệt là nữ sinh đều lặng lẽ ra đứng ở hàng khác.

Từ Cầm kéo cô đi ra ngoài: "Đừng khóc nữa, tớ mời cậu ăn sáng, tớ mới thấy ngoài cổng bệnh viện có một phở quả vật."

Tống Kiều Kiều khóc thút thít "uhm" một tiếng.

Vào lúc đi đến đại sảnh, bước chân hai người ăn ý ngừng lại.

"Đó... đó là Lục Kinh Tã phải không?"

"Uhm"

"Cô gái cạnh cậu ấy thật quen mắt nha, có phải đã gặp ở đâu đó rồi không nhì?" Từ Cầm gãi đầu, khẽ "oh" một tiếng: "Chẳng phải cô ấy chính là hoa khôi trường cao trung số 2 An Thắm sao?"

Lúc này Lục Kinh Tã đang nhú chặt mày nhìn cô gái trước mặt: "Nói xong rồi?"

An Thắm cảm nhận được sự lạnh nhạt của cậu, cô mỉm cười, lắc đầu: "Chưa xong."

Lục Kinh Tã đã không có ý định nghe tiếp nữa, cậu quay người đi, nhưng vừa động liền bị An Thắm nắm chặt cổ tay lại.

"Buông ra!" Giọng cậu mang theo sự giận dữ kiềm nén.

"Lục Kinh Tã, tớ thật sự rất thích cậu, tớ cũng xấu hổ lắm, sao cậu đối xử với tớ lạnh lùng vậy?"

"Tôi không thích cậu, buông tay cho tôi."

An Thắm không buông, nhướn mày với cậu: "Nếu tớ không buông tay, cậu còn có thể đánh tớ luôn hay sao?"

Đúng là Lục Kinh Tã thật sự không làm mấy chuyện như đánh con gái, mi tâm cậu lúc này vì tức giận mà run lên không kiểm soát, cậu nhắm mắt lại: "Tôi có thích một cô gái."

Về mặt của An Thâm hơi sững sờ, hỏi dò: "Các cậu chưa quen nhau phải không?"

"Chuyện này không cần cậu quan tâm."

An Thâm nhìn cậu như thế đã hiểu: "Nếu như chưa quen nhau, vậy thì tớ có đủ tư cách để theo đuổi cậu công bằng. Dù sao tớ chính là thích cậu, cậu cũng đâu quản được."

Tổng Kiều Kiều kéo Từ Cẩm, thanh âm vẫn còn chút khàn: "Đi thôi, không nên nhìn, chẳng phải muốn mời tớ ăn sáng sao?"

"Hả? Giờ đi sao? Kiều Kiều?"

Có lẽ do tiếng Kiều Kiều cuối cùng Từ Cẩm gọi có chút lớn, Lục Kinh Tả theo tiềm thức quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng thân thuộc ra khỏi đại sảnh, sự nóng nảy bị đè nén tạm thời không thể áp chế được nữa, cậu dùng sức vung tay An Thâm ra, sai bước rời khỏi.

An Thâm nhìn bóng lưng cậu rời đi, bất đắc dĩ nhún vai: "Ngay cả khi vứt bỏ tớ vẫn rất đẹp trai."

Từ Cẩm đuổi theo Tổng Kiều Kiều, cô ôm bả vai cô ấy đổi hướng: "Chị gái, chị đi lộn hướng rồi, bên này nè."

"Vậy hả?"

"Uhm, cậu nói xem sao cậu phải chạy đi thế?"

"Đói bụng chứ sao."

"Oh?" Con người Từ Cẩm đảo một vòng: "Mà nói chứ cô nàng kia cũng đáng cảm thật nhỉ? Cậu nói xem lúc này cô ấy nói gì với Lục Kinh Tả?"

Tổng Kiều Kiều liếm môi: "Sao tớ biết được?"

"Tớ đoán chắc chắn là tỏ tình."

Nhịp chân Tổng Kiều Kiều hơi dừng lại, nhưng không đáp lời.

"Kiều Kiều!" Thanh âm quen thuộc truyền đến từ phía sau.

Từ Cẩm ngoảnh đầu lại nhìn, là Lục Kinh Tả, cô vươn tay kéo Tổng Kiều Kiều vẫn còn đang đi lên phía trước: "Là Lục Kinh Tả."

Tổng Kiều Kiều ngừng lại, mà Lục Kinh Tả cũng đã đứng trước mặt bọn cô: "Kiều Kiều?"

Tổng Kiều Kiều cúi đầu "uhm" một tiếng.

Tầm mắt Từ Cẩm đảo quanh trên người cả hai, tiếp đó nói: "Tớ đột nhiên nhớ ra lúc này tớ để di động chỗ Kỷ Vỹ rồi, tớ phải đi lấy đây, vậy... các cậu đi trước đi."

Sau khi Từ Cẩm rời đi thì chỉ còn lại hai người bọn họ, Lục Kinh Tả cũng cùng lúc nhìn rõ lông mi cô uрон ướt: "Cậu... khóc sao?"

Tổng Kiều Kiều đưa tay sờ mi mắt: "Tớ..."

"Tớ với cô ấy không có gì cả." Lục Kinh Tả gấp gấp giải thích trước Tổng Kiều Kiều.

"Hả?"

"Tớ với cô ấy không có gì cả, tớ không thích cô ấy."

"Cậu... cậu nói với tớ làm gì?"

"Tớ sợ cậu hiểu lầm."

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới: "Tớ khóc là vì vừa nãy lúc lấy máu bác sĩ kia lấy đau quá."

Lục Kinh Tả tiến một bước lại gần cô, mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể cậu khẽ lan tỏa: "Kiều Kiều, thật ra tớ..."

Tổng Kiều Kiều cảm thấy tim đập mạnh kịch liệt, cô vô thức lùi về sau một bước, mà khi cô lùi về sau, trong đôi mắt thâm sâu của Lục Kinh Tả lộ ra chút âm đạm.

"Thế... tớ đói rồi, cậu đói không?"

"Vậy bọn mình đi mua chút gì đó ăn?"

"Uhm, được."

Tổng Kiều Kiều cũng không biết bản thân mình thế nào, cô cảm nhận được dạo gần đây mình trở nên hơi kỳ lạ. Cô mà nhìn thấy Lục Kinh Tả thì trong lòng sẽ có một cảm giác vô cùng phức tạp, nhưng cô lại không nói rõ được rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra.

Tuy nhiên nỗi niềm này không tồn tại bao lâu đã bị bài thi thử số hai và số ba lũ lượt kéo đến phá nát tan tành. Bài thi thử số hai Tổng Kiều Kiều thi không tệ, nhưng bài thi thử số ba rõ ràng có chút kém. Thiếu một điểm sẽ thay đổi toàn bộ tình hình quỹ đạo cuộc đời thành đi xuống, Tổng Kiều Kiều trở nên vừa buồn bực lại vừa sợ hãi.

Cô bỗng nhiên rất lo lắng cho chính mình, nếu thời điểm thi đại học thi không tốt thì phải làm sao đây? Nếu không thể cùng Lục Kinh Tả lên cùng trường đại học thì làm thế nào bây giờ?

Đến cả Vương Tuệ Lâm và Tống Khánh Quốc cũng nhận thấy cô áp lực nặng nề. Mấy ngày nay Vương Tuệ Lâm đều theo chỉ dẫn mà làm đồ ăn ngon cho cô, hy vọng có thể thuyền giảm áp lực trong cô đôi chút, nhưng mà đều tốn công vô ích.

Một buổi tối tháng năm, vào lúc hai người mở video đề ôn thi. Tổng Kiều Kiều nhìn Lục Kinh Tả bên kia màn hình di động, có lẽ do gần đây áp lực quá lớn, cộng thêm bài thi thử số ba vừa rồi của cô lại không phát huy tốt. Ngay lập tức cô có chút suy sụp, nước mắt thoáng chốc rơi xuống.

Lục Kinh Tả nói xong một đề mà không nhận được lời hồi đáp của cô liền ngẩng đầu lên, cậu nhìn đầu cô rũ xuống, bờ vai nhỏ của Tống Kiều Kiều run rẩy từng hồi, trong mắt lộ ra chút lo lắng: "Kiều Kiều, cậu sao vậy? Có phải tớ giải thích nhanh quá rồi không?"

Tổng Kiều Kiều ngẩng đầu lên, cũng không nói gì, chỉ là nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Đột nhiên "cạch --" một tiếng, bên kia video đã cúp máy. Tâm trạng Tống Kiều Kiều cũng trầm xuống, nước mắt rơi càng dữ dội hơn, cô vốn dĩ cũng không muốn như vậy...

Đang lúc cô định nằm vùi xuống cánh tay khóc, điện thoại lại vang lên, hiển thị cuộc gọi là Lục Kinh Tả.

"Alo?" Giọng cô nức nở nghẹn ngào.

"Ra ngoài, tớ đang đợi cậu ngay cửa."

Tổng Kiều Kiều lau nước mắt qua loa, cũng không ngắt điện thoại, tùy tiện cất vào túi áo rồi chạy ra ngoài. Sau khi mở cửa, cô nhìn thấy Lục Kinh Tả đứng ngay đó, cô đóng cửa lại rồi dựa vào, cúi đầu không nói gì.

Lục Kinh Tả nhét di động vào túi quần, cậu đi về phía cô, đưa tay dặt tay cô: "Xuống dưới dạo bộ?"

Tổng Kiều Kiều "uhm" một tiếng.

Đêm tháng năm gió hơi lạnh, gió đêm còn mang theo hương hoa dành dành nhàn nhạt, phía chân trời xa xấp ánh trăng sáng vô cùng, rọi tỏa bạc trắng đầy mặt đất, trong tiểu khu hơn mười một giờ sẽ không huyền ảo như ban ngày.

Hai người cứ xuôi theo con đường trong tiểu khu mà chậm chậm đi, đi rồi lại đi, tâm trạng buồn bực của Tống Kiều Kiều cũng dần dần lắng xuống.

Lát sau, Lục Kinh Tả mới mở lời hỏi cô: "Tâm tình tốt hơn chút nào chưa?"

"Uhm, tốt hơn nhiều rồi."

"Có phải gần đây áp lực quá lớn không?"

"Uhm." Tống Kiều Kiều nghiêng đầu nhìn cậu: "Tớ rất lo tớ sẽ thi không tốt, tớ sợ rằng tớ thi không đậu vào Đại học S."

Lục Kinh Tả dừng lại, Tống Kiều Kiều cũng dừng theo, cậu nhìn cô chăm chăm: "Thành tích của cậu đã rất ổn rồi, chỉ cần trước kỳ thi đại học cậu cố gắng ôn tập, điều chỉnh tốt tâm thái thì sẽ không có trở ngại gì lớn cả."

"Thật sao?"

"Tất nhiên, thời điểm đầu học kỳ tên cậu vẫn còn bên ngoài top một trăm, bây giờ cũng đã ở top năm mươi rồi, chắc chắn là có thể."

"Nhưng mà bài thi thử số ba tớ phát huy không tốt."

"Chính vì bài thi thử số ba không phát huy tốt, nên tiếp theo cậu phải cố gắng điều chỉnh lại, nếu không sẽ thật sự ảnh hưởng đến kỳ thi đại học."

Tổng Kiều Kiều hơi lưỡng lự, rất lâu sau, cô mới buồn bã hỏi một câu: "Nếu tớ thật sự không thi đậu Đại học S, cậu sẽ làm sao?"

Đầu mũi phảng phất hương hoa dành dành, tâm tư Tống Kiều Kiều bắt đầu thấp thỏm nỗi bất an, cô thậm chí hơi hối hận, vì sao bản thân lại muốn hỏi cậu ấy như vậy. Ngay vào lúc cô cảm thấy vô cùng dằn vặt, cô đã nghe được lời hồi đáp của cậu.

"Cậu đi nơi nào thì tớ đi nơi ấy."

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Đêm hôm trước

"Cậu đi nơi nào thì tớ đi nơi ấy."

Tống Kiều Kiều thoáng chốc ngây ngốc, đầu óc trống rỗng, tiếp đó nước mắt vốn dĩ đã sắp ngừng bắt chợt rơi xuống.

Lục Kinh Tà thấy cô lại khóc, lập tức có chút luống cuống, cậu duỗi tay ra muốn lau nước mắt cho cô, nhưng lại bị Tống Kiều Kiều né tránh: "Kiều Kiều..."

"Cậu thu hồi lại... lời cậu vừa nói." Tống Kiều Kiều vừa khóc vừa lấy tay lau qua loa nước mắt. Từ nhỏ đến lớn, cô biết rõ cậu chưa bao giờ thất hứa với mình, vì thế khi nghe cậu nói vậy cô cũng không vui vẻ hay cảm động như trong tưởng tượng, ngược lại đau buồn còn lần lượt kéo đến.

Lục Kinh Tà ba năm cao trung ngồi vững ở vị trí đầu lớp, là khảo thần của trường cao trung số 1 bọn họ. Học sinh như vậy không cần nói nhiều cũng biết, trong tương lai nhất định sẽ là sinh viên mà vô số trường đại học nổi tiếng muốn giành giật lẫn nhau. Nhưng nếu quả thật nguyên nhân vì cô mà để cậu ấy rút lui và theo nguyện vọng hai, nghĩ đến khả năng này, cả người cô đều bất ổn, cô thậm chí ân hận tại sao lại hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy.

Đôi mắt Lục Kinh Tà trĩu nặng, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhưng cậu chưa từng thấy cô khóc đến như vậy, cậu đưa tay ấn chặt bờ vai run rẩy mỏng manh của cô: "Được, tớ thu hồi lời tớ vừa nói, đừng khóc nữa, hmmm?"

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ nhìn cậu mông lung: "Thật ư?"

Lục Kinh Tà vươn ngón tay ra nhẹ nhàng lau đi giọt lệ nơi đuôi mắt cô: "Thật, tớ sẽ đến Đại học S."

Nhận được những lời này, tâm tình Tống Kiều Kiều hồi phục không ít. Ngay lúc này, cô thật sự sợ hãi, so với việc không thể cùng cậu ấy lên chung đại học, trái lại cô càng sợ việc lên cùng đại học với cậu ấy hơn: "Bất luận có ra sao, cậu đều phải đến Đại học S, nhất định phải đi."

Lục Kinh Tà nhắm đôi mắt lại: "Uhm."

Cậu nhìn tất cả nỗi buồn vờ vụn nơi cô, bờ môi mỏng mấp máy, lúc này cậu lại không thể nói thành lời hãy cố gắng thêm chút nữa, nói rằng hãy cùng tớ vào chung Đại học S.

Thời gian cứ thế trôi đi, trong quãng thời gian này cả hai đều không nhắc lại chuyện lần trước, tựa như hình thành một loại ấn ý trong lòng của đối phương. Mà Lục Kinh Tà mỗi tối đều giúp cô ôn tập đến mười một giờ, vừa đúng mười một giờ, Lục Kinh Tà sẽ nhắc nhở cô: "Nghỉ ngơi sớm một chút, đừng để quá mệt mỏi."

Những ngày trước, sau khi Tống Kiều Kiều ngắt video thì cái gì cũng không muốn chỉ muốn lên giường đi ngủ. Nhưng từ sau ngày hôm đó, cô không còn lòng dạ nào để ngủ nữa. Sau khi nói tạm biệt với Lục Kinh Tà, cô cũng không tắt đèn trên giường, mà tiếp tục lấy bài thi ra làm từng đề từng đề một, mặc dù phần lớn thời gian đều là vừa làm vừa khóc.

Rạng sáng Tống Khánh Quốc ra ngoài đi vệ sinh, nhìn thấy đèn phòng Tống Kiều Kiều vẫn còn sáng, từ nửa khe cửa khép hờ ông bắt gặp Tống Kiều Kiều đang nằm bên cạnh bàn học. Ông nhớ lại vừa nãy mình nhìn vào thời gian trên di động, lúc này đã hơn hai giờ sáng rồi, con gái ông hơn hai giờ sáng vẫn còn ôn tập?

Tống Khánh Quốc mang chuyện này kể lại với Vương Tuệ Lâm, vành mắt hai người đều phấp phỏng. Bọn họ tuy rằng đau lòng, nhưng kỳ thi đại học chỉ có một lần, vì thế bọn họ cũng không cản trở, chỉ là mỗi tối sau khi Tống Kiều Kiều ôn tập xong đều sẽ ăn một bữa khuya nóng.

Một tuần trước kỳ thi đại học, nghỉ định kỳ để các học sinh năm ba tiến hành tự mình ôn tập.

Vì để nâng cao hiệu suất ôn tập, mấy người bọn họ quyết định cùng nhau ôn, địa điểm chính là cửa hàng KFC bán suốt hai mươi bốn giờ mà họ thường xuyên lui tới.

Cũng vì vậy, mỗi ngày có rất nhiều khách hàng đến KFC đều sẽ nhìn thấy vài chàng trai cô gái trẻ ngồi ngay góc bàn phía Đông Nam. Trên mặt bàn của họ đều để bài thi, đề thi gốc, vừa nhìn đã biết là học sinh năm ba ôn tập, cũng không ai làm gì quá trớn, nhưng các thực khách mấy bàn bên cạnh đều

ngầm hiểu mà hạ thấp giọng.

Bọn họ cứ ngồi xuống như vậy đều sẽ đến rạng sáng. Từ Cám và Sở Nhập Ngô đi khá sớm, bình thường vào khoảng chín giờ liền rời khỏi. Tiếp đó là Kỳ Vị và Triệu Thanh Nghiên, xấp xỉ mười giờ. Rồi đi cuối cùng chắc chắn là Tống Kiều Kiều và Lục Kinh Tả.

Bình thường Lục Kinh Tả sẽ cho Tống Kiều Kiều khoảng thời gian hai tiếng rưỡi để hoàn thành một bài thi, vào lúc Tống Kiều Kiều vui đầu làm đề, Lục Kinh Tả cũng đồng thời làm bài thi của mình. Đầu chàng trai rũ xuống, vẻ mặt ôn hòa, ngón tay thon dài cầm cây bút đen viết lên bộ đề thi sạch sẽ.

Cảm nhận được ánh mắt của Tống Kiều Kiều, Lục Kinh Tả ngẩng đầu nhìn cô: "Sao vậy? Không hiểu đề?"

Tống Kiều Kiều lắc đầu: "Không phải."

"Nếu không phải thì đừng có thử người ra, cố gắng làm bài thi đi, sau khi làm xong tớ sẽ giảng rồi phân tích đề cho cậu."

"Oh."

Tống Kiều Kiều lần nữa cúi mặt xuống làm đề, thật ra lúc sau cô đã ngẫm nghĩ, cô không phải sợ chung trường đại học với Lục Kinh Tả, mà là cô sợ phải chung một trường đại học tầm thường với Lục Kinh Tả. Cô cũng muốn cùng trường đại học với Lục Kinh Tả, nhưng trường đại học đó nhất định phải là Đại học S.

Vào mười hai giờ sáng, Lục Kinh Tả bắt đầu thu xếp đồ đạc: "Bọn mình nên đi về thôi."

"Bây giờ về sớm quá, thêm một lát nữa." Nói rồi cô lấy ra một bộ đề ngữ văn.

Lục Kinh Tả nhìn cô mấy lần, cuối cùng vẫn tiếp tục làm bài.

Mãi đến gần hai giờ, cả hai lúc này mới dọn đồ quay về, trước khi đi Lục Kinh Tả mua cho cô một cái bánh ốc quế.

Cửa hàng KFC này cách tiểu khu bọn họ không xa, bởi vì suy xét đến việc rất khuya sẽ không có xe buýt hay tàu điện ngầm để về nên họ đi xe đạp đến.

Đường phố rạng sáng không một bóng người, xe cũng thưa thớt, Lục Kinh Tả đạp xe phía trước, còn Tống Kiều Kiều thì ngồi phía sau, một tay ôm balo của cậu, một tay cầm bánh ốc quế, gió đêm tháng sáu ấm áp thổi qua làn tóc đen cùng y phục của hai người.

Một ngày trước kỳ thi đại học, Lục Kinh Tả lần lượt nhận được điện thoại của Lục Giản và Trịnh Tú Vận.

"Con trai, ngày mai phải thi rồi, con chuẩn bị tốt chưa?"

"Thư giãn đầu óc, đừng quá căng thẳng, cố gắng lên, ba tin tưởng ở con."

"Vội lại nhất định không được quên mang theo thẻ dự thi các thứ đấy, tối nay phải kiểm tra cho thật kỹ."

Vào buổi tối cậu nhận được điện thoại của Trịnh Tú Vận.

"Kinh Tả, ngày mai sẽ phải thi đúng không?"

"Uhm."

"Đồ đạc đều mang hết chưa?"

"Đều mang hết rồi, ba con vừa gọi điện nhắc con."

Bên kia dường như khựng lại: "Ông ấy gọi cho con? Vậy thì tốt rồi."

Hai người trầm mặc hồi lâu, thanh âm Trịnh Tú Vận dịu dàng truyền đến: "Kinh Tả, con có muốn thi vào Đại học Tân Xuyên không? Đại học ở đây vừa khéo..."

"Con đã quyết định thi vào Đại học S."

"S... Đại học S?"

"Uhm."

"Đến Tân Xuyên chẳng phải tốt hơn sao? Như vậy con gần mẹ, mẹ cũng có thể chăm sóc cho con."

"Mẹ, con đã không cần chăm sóc nữa."

Sau khi Lục Kinh Tả nói xong câu ấy, bên kia trầm mặc rất lâu, lâu đến nỗi Lục Kinh Tả phải cất ngang bầu không khí ngọt ngào này.

"Ngày mai con còn phải thi, cúp máy trước."

Sau khi nói xong Lục Kinh Tà liền ngắt điện thoại.

Cửa chính truyền đến một loạt âm thanh ầm khóa, "tít tít tít --" vô cùng rõ ràng, cậu theo bản năng đi thẳng ra ngoài, vừa ra đã thấy Lục Giản mở cửa bước vào.

"Con trai, con ngạc nhiên khi thấy ba đây đúng không?"

Khóe miệng Lục Kinh Tà run run: "Sao ba lại quay về?"

"Ngày mai con phải thi đại học, ba lo chứ sao? Lúc nào cũng lo con đến trễ, còn không thì quên mang đồ, ba cảm thấy ba vẫn nên quay về, ngày mai tự mình đưa con đi thi mới được."

Lục Kinh Tà nhìn ông đột nhiên mỉm cười, đáy lòng dâng lên một cảm giác ấm áp nhỏ nhoi.

Ngày bảy tháng sáu, ánh mặt trời vô cùng rạng rỡ.

Chưa đến bảy giờ Tống Kiều Kiều đã bị Vương Tuệ Lâm gọi dậy, bởi vì việc cô thi đại học mà hôm nay cả hai người bọn họ đều đến đơn vị xin nghỉ, muốn cùng cô đi thi. Mặc dù Tống Kiều Kiều cảm thấy không cần thiết, nhưng nhìn vẻ mặt hai người họ hồi hộp, bộ dạng lại còn kích động, vẫn là mang mấy lời kia nuốt xuống.

Lục Giản đến tối mới quay về nên cũng không đi gõ cửa nhà đối diện, song hai nhà vừa ra khỏi cửa lại được dịp đụng mặt.

"Lão Lục ca, anh về hồi nào vậy?" Tống Khánh Quốc ngạc nhiên hỏi.

"Về tối qua, về trễ quá nên không làm phiền mấy người."

"Ồ hay, nói cái gì vậy chứ."

Vương Tuệ Lâm nhìn hai anh em đã rất lâu không gặp tán gẫu, mặc dù trong lòng cũng vui mừng khôn xiết, nhưng nghĩ đến vẫn còn chuyện quan trọng hơn không thể không cắt ngang bọn họ: "Hai người các ông cũng thật là, vừa gặp đã nhiều chuyện, buổi tối qua nhà tôi ăn cơm, hai người muốn uống rượu thì uống rượu, muốn tán dóc thì tán dóc, nhưng hiện tại chúng ta phải đưa tụi nhỏ đi thi."

Vừa nhắc như thế, hai người lúc này mới phản ứng lại.

"Đúng đúng đúng, thi, là thi đại học, đi đi đi."

Tống Kiều Kiều nháy mắt với Lục Kinh Tà, khóe miệng nồng đậm ý cười.

"Mang theo đủ đồ hết chứ?"

"Uhm, mẹ tớ thu xếp giúp tớ hết rồi, kiểm tra kĩ lưỡng nhiều lần nữa, còn cậu?"

"Tớ cũng vậy."

Ngày bảy và tám tháng sáu hàng năm là thời điểm mà các trường đại học náo nhiệt cùng hỗn loạn nhất, bởi vì hai ngày này là thời khắc quan trọng nhất đối với các học sinh năm ba và phụ huynh của họ. Cổng trường đông nghẹt những phụ huynh đến đưa đón, mặc dù chen lấn chật chội, nhưng các phụ huynh vẫn vô cùng tự giác nhường một lối đi cho các thí sinh, không đến mức chặn tụi nhỏ không vào được cổng trường.

Môn thi đầu tiên vào chín giờ sáng chính là ngữ văn, sau khi thi ngữ văn xong đã mười một giờ rưỡi trưa. Giữa trưa bọn họ đi theo mấy người Tống Khánh Quốc ra ngoài trường ăn cơm.

"Thi ngữ văn thế nào?" Đang ăn, Vương Tuệ Lâm không nhịn được hỏi Tống Kiều Kiều.

Tống Kiều Kiều suy nghĩ, lúc cô im lặng, Tống Khánh Quốc đều không ăn, chỉ hăm hờ mà nhìn cô, mãi đến sau khi cô nói cũng không tẻ lắm, hai vợ chồng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lục Giản gấp đồ ăn cho Tống Kiều Kiều: "Buổi chiều thi toán, cố gắng hết sức."

"Cám ơn Lục thúc thúc."

Sau khi ăn trưa xong bọn họ quay lại trường, cách đợt thi toán buổi chiều hơn hai tiếng nữa. Tống Kiều Kiều không muốn nhàn rỗi, vì thế lại tiếp tục để Lục Kinh Tà ôn tập cho cô vài câu trong đề thi toán tương đối khó hiểu.

Toán học là môn Tống Kiều Kiều nhứt đầu nhứt mắt, vì vậy sau khi thi toán xong cô suýt nữa bật khóc.

"Thi toán thế nào?" Vừa kết thúc kỳ thi, Lục Kinh Tà liền chạy đến địa điểm thi của cô.

Cậu nhìn vành mắt cô ửng đỏ, trong lòng thoáng hồi hộp: "Là... thi không tốt sao?"

Tổng Kiều Kiều thấy được sự sốt ruột và lo lắng trên mặt cậu, nhắm mắt lắc đầu, nhưng khoảnh khắc nhắm mắt lại nước mắt liền rơi xuống, càng khiến cậu sợ hơn, thế rốt cuộc là thi tốt hay thi không tốt?

"Không có, tớ cảm thấy thi cũng không tệ lắm."

"Vậy cậu khóc vụ gì?"

"Tớ chính là vui đến phát khóc."

"Hả?"

"Toán học đã dày dọa tớ bao nhiêu năm, vừa nghĩ đến việc từ giờ trở đi tớ có thể thoát khỏi nó, không vui sao được?"

Lục Kinh Tà không khỏi bật cười: "Vậy à, vậy chắc mừng dữ lắm."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Kết thúc

Năm giờ chiều, kỳ thi đại học chính thức kết thúc, thời điểm tiếng chuông chấm dứt kỳ thi vang lên, không biết ai đó đã hét lớn "tự do rồi", dẫn đến trong sân trường vốn dĩ yên tĩnh bùng nổ một tràng tiếng hò reo vang dội.

Kết thúc kỳ thi đại học, tất cả ngột ngạt, áp bức,... đều tan biến sạch sẽ. Có lẽ nhàn hạ quá mức trái lại Tổng Kiều Kiều hơi không thích ứng được, suy cho cùng lúc trước cô giống như một đường dây cao thế hoạt động suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, đột nhiên bây giờ được thả lỏng thật sự khiến người khác có chút ăn không ngồi rồi.

Mấy ngày sau, Tổng Kiều Kiều nhận được tin nhắn của Từ Cám, nói rằng muốn hẹn cô đi ăn, vốn dĩ ở nhà đang vô cùng rảnh rồi, cô hiển nhiên thẳng thắn đồng ý.

Rốt cuộc khi gặp Từ Cám, câu nói đầu tiên chính là: "Kiều Kiều, tớ đã bày tỏ với Đường Kỳ."

Tổng Kiều Kiều kinh ngạc, vội hỏi: "Rồi sao nữa?"

Từ Cám gục xuống, trên mặt mang theo chút hui quạnh, Tổng Kiều Kiều thấy vậy bèn nhanh chóng an ủi: "Không sao, cậu ta nhìn cậu không cao, là cậu ta không có mắt, không trách cậu."

Từ Cám nhỏ giọng lầm bầm: "Cậu ấy rất có mắt."

"Hmm?" Tổng Kiều Kiều nghe không rõ.

Nét cười trên khóe miệng Từ Cám càng đậm thêm: "Tớ nói Đường Kỳ rất có mắt nhìn!"

"Hả?"

Từ Cám cầm ống hút trà sữa, rướn nhẹ đuôi mày: "Tớ với Đường Kỳ quen nhau rồi, cậu nói cậu ấy có mắt không?"

Đôi mắt Tổng Kiều Kiều dần dần mở to, đuôi mấy ngón tay mảnh khảnh ra chỉ vào cô ấy: "Cậu cậu... cậu... các cậu..."

"Hãy để tớ kiêu ngạo đi, tự hào nữa!"

Tổng Kiều Kiều áp sát lại đưa tay ra hiệu sẽ gọi cho cô ấy.

"Vậy các cậu sẽ báo cùng một trường đại học sao?"

Trên mặt Từ Cám khó lắm mới lộ ra chút e lệ: "Uhm, nhà Đường Kỳ ở thành phố T, cho nên bọn tớ định báo vào Đại học T."

Nghe vậy, mặt Tổng Kiều Kiều ngay lập tức nghiêm túc lại: "Báo nguyện vọng đại học là chuyện rất quan trọng, cậu và cậu ấy quen nhau mới bao lâu mà

cậu đã muốn báo vào Đại học T cùng cậu ấy rồi."

Từ Cám mỉm cười: "Cậu nói tớ hiểu, nhưng mà tớ thật sự rất muốn vào chung đại học với cậu ấy."

"Tớ thấy chuyện này trước mắt cậu đừng nên nôn nóng kết luận, tốt nhất cậu hãy trao đổi cùng gia đình một chút rồi hãy quyết định."

Vào quãng thời gian sống phóng túng ngồi ăn rồi chờ chết, thành tích thi đại học cuối cùng cũng đã có.

Từ hôm có mặt ở nơi thi trở đi Tống Kiều Kiều chưa từng căng thẳng, nhưng hôm nay bỗng nhiên lại vô cùng hồi hộp. Cô vừa nghĩ có thể lập tức tra được điểm của bản thân liền lo lắng đến hai tay run rẩy, cô không có cách nào tra điểm, đúng lúc cô đang khẩn trương không biết phải làm sao thì tin nhắn của Lục Kinh Tà gửi đến.

_ Tra điểm chưa?

Tống Kiều Kiều cố gắng kiểm soát đôi tay run rẩy hồi âm lại cho cậu.

_ Vẫn chưa.

_ Không dám..

_ Vậy cậu qua nhà tớ, bọn mình cùng tra.

Tống Kiều Kiều ngay lập tức cắt di động rồi chạy ra ngoài, Vương Tuệ Lâm và Tống Khánh Quốc mặt lơ mơ đợi bên ngoài còn muốn cùng cô tra điểm: "Không tra điểm ư? Đi đâu vậy?"

"Con đi nhà đối diện cùng tra." Tống Kiều Kiều mở cửa, đến cả dép cũng không thèm thay bèn chạy ra ngoài.

Cô còn chưa gõ cửa, cánh cửa trước mặt đã mở ra.

Lục Kinh Tà mặc một chiếc áo thun trắng đơn giản, quần jean đen, tôn lên thân hình cao lớn thẳng tắp của cậu: "Đến rồi."

"Uhm!"

Sau khi vào nhà cô hỏi cậu: "Cậu tra điểm chưa?"

"Vẫn chưa."

"Hay là bọn mình tra điểm của cậu trước đi?"

Lục Kinh Tà thấy vẻ mặt cô căng thẳng, vì thế mỉm cười: "Được, tra của tớ trước."

Tống Kiều Kiều gật đầu.

Lục Kinh Tà nhanh chóng nhập mã số dự thi cùng mật khẩu, sau mấy giây trên trang web máy tính xuất hiện một bức ảnh ghi lại thành tích của mỗi môn. Tống Kiều Kiều không nhìn vào thành tích của mỗi môn, cô chỉ nhìn tổng điểm.

452!!!

Cô đột nhiên nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tà: "452!! 452!! Tà ca!! Anh thi được 452 điểm ư!!!"

Lý do Tống Kiều Kiều kích động như vậy vì cô biết năm ngoái điểm của thủ khoa đại học ban tự nhiên thành phố S là 445 điểm. Nhưng cậu ấy lại còn cao hơn 7 điểm so với thủ khoa ban tự nhiên năm ngoái, tổng điểm cao hơn tận 7 điểm!! Không biết vì sao, cô có linh cảm rằng năm nay Lục Kinh Tà sẽ trở thành thủ khoa ban tự nhiên thành phố S của bọn họ!!

Lục Kinh Tà khẽ cong môi, điểm số này đối với cậu, cậu đã hài lòng rồi.

Điểm trúng tuyển của Đại học S năm ngoái là 405, cậu cao hơn điểm trúng tuyển tận 47 điểm!! Nếu cậu thi không đậu Đại học S thì có làm quý!! Nghĩ đến đây, Tống Kiều Kiều lập tức xúc động nói với cậu: "Cậu chắc chắn có thể vào Đại học S! Chắc chắn!!!"

Lục Kinh Tà mỉm cười vươn tay vuốt mái tóc cô: "Bọn mình tra điểm của cậu nhé?"

Vừa nhắc tới tra điểm của cô, ý cười đọng bên khóe miệng Tống Kiều Kiều từ từ khựng lại, điểm của cô ư... cô thật sự có chút không muốn biết...

"Cậu cho tớ mã số dự thi với mật khẩu."

Tống Kiều Kiều cắn môi, nhắm mắt lại, dù sao cái gì nên đến cũng phải đến, vậy nên cô nghiêng đầu chậm rãi đọc cho cậu mã số dự thi và mật khẩu, cô

nghe thấy âm thanh cậu ấn phím "enter", im lặng đợi mấy giây, cũng không nghe Lục Kinh Tà lên tiếng.

Cô từ từ mở to mắt ra, lại đợi thêm mấy giây, cậu vẫn không nói gì, lập tức trong lòng cô có linh cảm hơi xấu, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Tớ... có phải tớ thi tệ lắm không?"

"415."

Tổng Kiều Kiều nghe không rõ, mím môi hỏi: "Hà? Cái... gì?"

"Tớ nói cậu thi được 415 điểm."

Lần này Tổng Kiều Kiều thật sự nghe rõ ràng, cô ngoảnh mặt lại: "Bao nhiêu? 415?"

Lục Kinh Tà gật đầu.

"Tớ... tớ thi được 415? Cậu không gạt tớ chứ?"

Trong mắt Lục Kinh Tà thấm đẫm ý cười, ra hiệu cô nhìn vào máy tính.

Tổng Kiều Kiều liếc nhìn điểm số trên máy tính, tầm mắt rơi vào tổng điểm, 415, nhìn qua họ tên một lần nữa, phía trên đúng thật ghi Tổng Kiều Kiều.

"Ah!!!" Cô hét lớn rồi mãnh liệt nhào vào Lục Kinh Tà: "Tà ca Tà ca Tà ca, em... em thật sự thi được 415!!! 415 ah ah ah!!"

Hiện tại Tổng Kiều Kiều quá xúc động, cô căn bản không phát giác ra vấn đề giữa hai người. Lục Kinh Tà vốn dĩ ngồi ở mép giường, lúc này đột nhiên bị cô nhào đến, phòng thân gì cũng không có nên thuận thể ngã xuống, mà cô hiện tại còn đè trên người cậu, đuôi mắt cô vẫn phấp phồng, nhưng trong đôi đồng tử lại vô cùng rạng rỡ, rõ ràng là hưng phấn quá mức rồi.

Ngày hè bản thân sẽ mặc ít, cùng lắm chỉ có hai lớp vải mỏng manh, đâu thể chịu được độ ẩm cùng sự mềm mại của da thịt. Đầu mũi vương vấn hương thơm đọng trên người cô, hô hấp của cậu không chịu được chút dồn dập, đôi đồng tử vốn dĩ sâu thẳm nay lại càng u tối thêm, cậu nhắm mắt lại, hơi thở bất ổn gọi tên cô: "Kiều Kiều..."

"Hà?" Tổng Kiều Kiều lúc này mới phản ứng, nhất thời lại ngây dại ra.

Mà cô cứ ngẩn ngơ như vậy, chịu gầy vò chính là Lục Kinh Tà.

"Con trai, con tra điểm chưa? Ba mua xương sườn, một lát hầm cho con... canh... oh... uống."

Lục Giản xách túi thức ăn đứng ở cửa phòng ngủ Lục Kinh Tà, qua một giây, ông cảm thấy mình muốn mù tột nơi, ông mới nhìn thấy cái gì vậy?!!!

Ông nhìn thấy con trai mình bị cô gái nhỏ đè dưới thân, ông lặng lẽ siết chặt túi thức ăn: "Vậy chuyện đó... hai đứa... uh... ba đi nấu cơm trước, Kiều Kiều lát nữa ở lại ăn cơm." Nói rồi ông lập tức quay người đi vào bếp, thuận tiện đóng cửa nhà bếp lại, nếu hai đứa nó mà đổi vị trí, ông khẳng định đã giờ dép lên đánh rồi, nhưng mà... uhm... lo muốn hói đầu luôn.

Cả hai thật sự bị tai nạn này hù dọa, Tổng Kiều Kiều khê kêu lên một tiếng, đôi má trắng nõn bị nhuộm đỏ hồng: "Tớ... tớ về trước đây..."

Vừa dứt lời, cô ngay lập tức vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ của cậu, thật không may Lục Giản từ trong bếp lại thò đầu ra: "Kiều Kiều, chú nấu canh sườn, ở lại ăn cơm chứ?"

Bàn tay đặt sau lưng khăn trương đến xoắn quýt cả lại: "Không... không ăn đâu, tạm biệt chú!"

Sau khi Tổng Kiều Kiều rời đi, Lục Kinh Tà từ trong phòng ngủ đi ra, cậu lúc này đã khôi phục dáng vẻ trước kia, Lục Giản lại nói xéo cậu: "Lục Kinh Tà, vừa nãy anh làm cái gì vậy?"

Lục Kinh Tà đi đến trước tủ lạnh, cầm chai nước suối từ bên trong ra: "Con làm gì ấy nhỉ?"

"Anh còn hỏi ngược lại tôi sao?"

Lục Kinh Tà vặn mở nắp chai, ngửa đầu uống vài ngụm nước, vừa định nói chuyện thì điện thoại trong túi quần vang lên: "Con vào phòng nghe điện thoại, cơm xong rồi thì gọi con."

"Đại thiếu gia thật nhì, anh thi đại học được bao nhiêu điểm anh còn chưa báo cho tôi biết đấy nhé, đồ ranh con..."

"452."

Lục Giản sững sờ hồi lâu, lẩm bẩm suy nghĩ: "452... 452, điểm vậy là cao đúng không? Tổng điểm thi đại học là 480, nó thi được 452, ôi trời, nhóc con, thi tốt ghê nhì!"

Đáp lời ông chính là tiếng đóng cửa của Lục Kinh Tà, dù gì ông cũng không để tâm, con trai ông thi đại học được 452 điểm lận! Vui mừng hớn hở đi nấu cơm cho đại thiếu gia của ông!

Lục Kinh Tà mang nước sôi đặt trên bàn học, lấy di động từ trong túi quần ra, là Trịnh Tú Vận gọi đến.

"Alo, Kinh Tà?"

"Uhm?"

"Hôm nay có điểm thi đại học, con tra điểm rồi chứ?"

"Tra rồi."

"Thi được bao nhiêu điểm?"

"452." Lục Kinh Tà nói thật với bà.

Trịnh Tú Vận bên kia trầm mặc hồi lâu, sau đó hỏi khẽ: "Tổng điểm thi đại học của tỉnh các con là 480 điểm đúng chứ?"

"Uhm."

"480 điểm, con thi được 452, thi tốt lắm, Kinh Tà." Thanh âm vui mừng của Trịnh Tú Vận truyền đến.

"Cũng được, con rất hài lòng."

"Kinh Tà, mẹ thấy điểm trúng tuyển của Đại học Tân Xuyên là 404, con xem..."

"Con đã chuẩn bị báo vào Đại học S." Lục Kinh Tà lạnh nhạt cắt ngang lời bà.

Im lặng mấy giây, giọng Trịnh Tú Vận lại truyền đến: "Kinh Tà, mẹ biết là mấy năm nay rất có lỗi với con, nhưng mẹ cũng hy vọng con có thể cho mẹ một cơ hội. Đến Tân Xuyên, sau này mẹ sẽ chăm sóc cho con thật tốt được không?"

Lần này là Lục Kinh Tà trầm mặc, sau khi bình tĩnh lại, cậu nghe thấy ngoài cửa vọng đến loáng thoáng tiếng Lục Giản ngâm nga bài hát dân gian cùng với âm thanh nôi nung và chạm lẫn nhau. Cậu gọi bà một tiếng: "Mẹ?"

"Uhm."

"Hôm thi đại học, cổng trường bọn con bị bao quanh bởi rất nhiều phụ huynh, con nhìn ra trên mặt bọn họ đều mang theo hồi hộp lo âu." Cậu chỉ lạnh nhạt tự thuật lại.

"Kinh Tà... mẹ bên này còn có việc, rất bận..."

"Uhm, con có thể hiểu cho mẹ."

"Con có thể hiểu thì..."

"Con biết rõ rằng mẹ và ba đều rất bận rộn, nhưng mẹ biết không?" Lục Kinh Tà ngừng một chút, rồi mới nói tiếp: "Ba con bận như thế, nhưng một tuần ông ấy đều sẽ gọi cho con một lần. Đi công tác về rõ ràng thời gian nghỉ ngơi chỉ có nửa ngày, nhưng ông ấy đều quay về nhà nán lại một đêm để nhìn con. Một đêm trước kỳ thi đại học, ông ấy nói rằng lo lắng ngày mai con sẽ quên mang đồ nên đã đặc biệt quay trở về, sau đó ông ấy cùng con đi thi ba ngày liền."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thủ khoa đại học

Lục Kinh Tà nói những lời này thật ra không vì điều gì, cậu chỉ muốn nói sự thật với bà mà thôi. Từ nhỏ đến lớn, ba mẹ cậu đều rất bận rộn, mỗi người đều bẽ bộn với công việc của chính mình. Trịnh Tú Vận bận rộn hơn cả năm, số lần gọi điện cho cậu có thể đếm trên đầu ngón tay, những lúc khác thì tựa như đã bốc hơi khỏi trần gian. Nếu không phải cách một năm cậu đến chỗ bà một lần, chắc có lẽ cậu cũng quên mất mình vẫn còn có một người mẹ.

Lục Giản cũng vô cùng bận bịu, căn bản một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều ở trên máy bay, chạy trong nước rồi ngoài nước. Nhưng cho dù là vậy, cậu vẫn có thể nhận được điện thoại từ ông, quan tâm cuộc sống của cậu, chú ý đến việc học của cậu. Bình thường ông đi công tác, nửa đêm quay

về sẽ lên vào phòng kéo mền lên giúp cậu, buổi sáng nấu cho cậu một bữa điểm tâm đơn giản, ăn xong rồi lại vội vã đến sân bay. Cứ như vậy ngày này qua ngày nọ, năm này qua năm khác, tìm cậu cũng kết lại từ máu thịt.

"Kính Tả, mẹ thương con..." Giọng Trịnh Tú Vận hơi run rẩy.

Lục Kính Tả nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu: "Mẹ, con tin là mẹ thương con, nhưng con cảm thấy ba con thương nhiều hơn một chút."

Trịnh Tú Vận bên kia hoàn toàn im bặt.

"Mẹ, sau này mẹ không cần phải lo lắng cho con nữa. Con với ba con... con sẽ khuyên nhủ ông ấy."

Sau khi gác điện thoại, có một cảm giác mà Lục Kính Tả không thể diễn tả thành lời, thoáng chút buồn bã, cậu chậm chậm đi đến cạnh cửa sổ, đưa tay mở cửa ra, thử mang sự buồn bực này xả tan ra ngoài.

Bàn tay Lục Giác giờ lên từ từ buông thõng xuống, sống hơn bốn mươi năm cuộc đời, đây là lần thứ hai ông cảm thấy mình sống không uống phí. Lần đầu tiên là năm hai mươi ba tuổi, năm ấy là thời điểm kết hôn với Trịnh Tú Vận, lần thứ hai chính là sau khi nghe những lời nói vừa rồi.

Ông đột nhiên cảm thấy bản thân mình có lỗi nhất không phải với Trịnh Tú Vận, mà chính là với con trai ông. Ông cho con trai sinh mệnh, nhưng lại không cho cậu tuổi thơ và một mái ấm gia đình hạnh phúc.

Trước nay ông chưa từng biết rằng, điện thoại mỗi tuần một lần, đi công tác quay về có thể nhìn cậu đôi chút thì con trai ông cũng đã rất hài lòng rồi. Nhưng mà so với Kiều Kiều nhà đối diện, cậu bị thiếu hụt rất rất nhiều, ấy thế mà, cậu vẫn luôn cảm thấy ông yêu thương cậu nhất.

Đôi mắt Lục Giác bất chợt ửng đỏ, ông lặng lẽ quay lại nhà bếp, cúi đầu xắt rau, trong đôi đồng tử sâu thẳm lóe lên chút trầm tư, có lẽ, thật sự phải hạ quyết tâm rồi.

Tổng Kiều Kiều thi đại học được 415 điểm lại có thể khiến Vương Tuệ Lâm và Tống Khánh Quốc vui mừng hết cỡ, 415 điểm, tổng điểm bài thi là 480 mà thi được 415, chuyện này trước đây bọn họ còn không dám nghĩ tới. Cũng nghĩ đến tương lai tốt xấu gì có thể đậu nhị bản* đã là giỏi rồi, nhưng bây giờ thành tích vừa có, thỏa đủ điều kiện của nhất bản*, nhất bản còn có khả năng tuyển cô, bọn họ sao có thể không tự hào đây?

(* Thông thường trúng tuyển chia làm ba loại:

_ Loại thứ nhất 《Nhất bản》 dùng để chỉ những đại học trọng điểm hàng đầu Trung Quốc, bên đó gọi những trường học này là Dự Án 211/Project 211 [muốn biết thêm chi tiết về những trường có mặt trong đó các bạn có thể tra Google].

_ Loại thứ hai 《Nhị bản》 là tuyển sinh chính quy bình thường trên cả nước, thấp hơn một bậc so với nhất bản.

_ Loại thứ ba 《Tam bản》 để chỉ những đại học địa phương, chủ yếu tuyển sinh ở các tỉnh lẻ, là cấp bậc thấp nhất.)

Trước đó bọn họ cũng biết điểm chuẩn năm ngoái của Đại học S, tuy rằng năm nay vẫn chưa có, nhưng năm ngoái là 405, điểm của cô so với điểm trúng tuyển năm ngoái cao hơn tận mười điểm. Nhìn chung điểm chuẩn của Đại học S thường lên xuống 5 điểm, vậy nên ghi danh vào Đại học S hoàn toàn có hy vọng!

Hơn nữa chủ ý của Tống Kiều Kiều cũng là muốn báo vào Đại học S, vì thế cả nhà cùng nhau bàn bạc, nguyện vọng liền diên là Đại học S. Đại học S ngay thành phố S, cách nhà khá gần, và lại bọn họ còn biết Lục Kính Tả cũng dự định báo vào Đại học S, như vậy đôi trẻ ở cùng một nơi cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Như Tống Kiều Kiều đã nói, quả nhiên Lục Kính Tả chính là thủ khoa đại học ban tự nhiên của tỉnh bọn họ. Vào lúc Trần Thực nhận được tin, vui mừng suýt chút ngắt xiu, khóc ngay tại chỗ. Kỳ thi đại học của tỉnh bọn họ không sử dụng đề thi toàn quốc, đề thi toàn quốc tổng điểm là 750 điểm, tổng điểm tỉnh S là 480 điểm, tổng điểm toàn quốc nếu chia ra sẽ không có lợi thế, kiểu đề cũng nổi tiếng là phức tạp. Nếu như giành được thủ khoa của tỉnh S, thì trên cơ bản cũng chính là thủ khoa toàn quốc!

Chuyện này không chỉ là vinh quang của riêng Lục Kính Tả, mà còn là vinh quang của cả trường cao trung số 1 bọn họ, thông tin Lục Kính Tả là thủ khoa thành phố chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp nơi.

Sau khi tuôn ra là thủ khoa đại học thì giới truyền thông đã liên lạc với trường cũ của Lục Kính Tả, muốn tiến hành phỏng vấn cậu. Nếu giới truyền thông mà thông qua cửa khác thì chắc chắn Lục Kính Tả sẽ không tiếp nhận phỏng vấn, vì cậu rất không thích cách thức thế này.

Trước cuộc phỏng vấn, đầu tiên phóng viên phỏng vấn trường khoa cùng với Trần Thực, biểu hiện của trưởng khoa so với Trần Thực rõ ràng ổn trọng hơn một chút. Dù gì vào thời điểm khóa 07, trường bọn họ có xuất hiện thủ khoa đại học ban tự nhiên Phó Dịch, lúc ấy ông cũng có tiếp nhận phỏng vấn qua rồi.

Vào lúc hai người nói đến Lục Kính Tả, trên mặt đều ngập tràn kiêu hãnh và tự hào, đặc biệt là khi đề cập đến việc Lục Kính Tả ba năm liền đều giữ hạng nhất lớp, thật sự rất hãnh diện. Nghe thấy mấy chuyện này cũng khiến đám phóng viên thêm vài phần tò mò truy xét đối với thủ khoa đại học kỳ này.

Trước lúc phỏng vấn chính thức Lục Kinh Tà, trưởng khoa chỉ đơn giản căn dặn cậu vài câu, bởi vì ông tuyệt đối yên tâm ở Lục Kinh Tà, đứa trẻ này dù nói chuyện hay làm việc đều rất biết chừng mực. Quả đúng như vậy, đối với mấy câu hỏi phỏng vấn nêu ra, cậu đều trả lời đúng đắn, khiêm tốn lễ độ.

Trong cuộc phỏng vấn, ấn tượng của phóng viên đối với thủ khoa đại học trẻ này vô cùng tốt, chẳng những lớn lên đẹp trai mà còn học giỏi. Hóa ra trên thế giới này thật sự tồn tại người được chúa trời cực kỳ ưu ái!

Sau khi kết thúc phỏng vấn, Lục Kinh Tà cúi chào bọn họ rồi mới rời đi. Ra đến nơi liền nhìn thấy Tống Kiều Kiều đợi ở đó, Tống Kiều Kiều thấy cậu ra, ngay lập tức chạy chậm chậm đến bên cậu.

"Phỏng vấn xong rồi sao? Thế nào, cậu căng thẳng không?"

Lục Kinh Tà thấy đáng vẻ cô còn muốn căng thẳng hơn cả cậu, không khỏi mỉm cười: "Sao phải căng thẳng?"

"Sắp được lên tivi này, người xem cả nước đều nhìn thấy cậu này!"

Đang nói bất chợt nghe thấy tiếng tách tách rất nhỏ, cả hai vô thức men theo nguồn âm thanh nhìn qua, đúng là phóng viên lúc này phỏng vấn cậu, khuôn mặt phóng viên có chút gượng gạo, áy náy nói: "Ngại thật, tại cảnh tượng đẹp quá nên không nhìn được chụp một tấm."

Nói rồi cô ta đi tới hỏi: "Em cũng là học sinh của trường cao trung số 1 à?"

Tống Kiều Kiều gật đầu: "Uhm, đúng vậy."

"Hai người là bạn học sao?"

"Uhm" Tống Kiều Kiều gật đầu lần nữa.

"Vậy em có tiện tiếp nhận phỏng vấn của chị một chút không?"

"Hả?" Tống Kiều Kiều ngẩn người.

Phóng viên hỏi cô: "Em và Lục Kinh Tà là bạn cùng lớp sao?"

"Uhm, đúng vậy. Bọn em ngồi cùng bàn."

"Cảm nhận lớn nhất của em khi ngồi cùng bàn với học bá là gì?"

"Uhm... thật ra, em cảm thấy ngồi cùng bàn thật sự rất quan trọng, đặc biệt là khi bạn có một học bá ngồi cùng bàn. Bởi vì cậu ấy có khả năng sẽ thay đổi vận mệnh cuộc đời bạn. Nếu không có cậu ấy, có lẽ cuối cùng em chỉ có thể thi đậu bữa vào một trường đại học nào đó, nhưng nhờ có cậu ấy thường xuyên hướng dẫn bài tập giúp em, giải thích đề giúp em, nên thành tích của em mới có thể tiến bộ nhanh như vậy."

Phóng viên nghe xong, cảm thấy rất có ý nghĩa, vì thế hỏi: "Vậy tiện thể hỏi em một chút, thành tích thi đại học của em là bao nhiêu?"

"415."

Đôi mắt phóng viên khẽ trừng to, tuy rằng trước mặt đang có một học bá 452, nhưng mà 415 cũng đã thỏa đủ điều kiện nhất bản rồi.

"Cậu ấy lợi hại lắm, lúc trước tên của em vẫn bên ngoài top một trăm, toán học thường không đủ điểm, nhưng sau khi cậu ấy hướng dẫn em, thành tích tất cả các môn của em đều được nâng lên. Mặc dù lúc ôn tập thật sự rất mệt, nhưng em cảm thấy vô cùng xứng đáng."

Buổi chiều sau khi về nhà, Tống Kiều Kiều nói với Vương Tuệ Lâm mình được phỏng vấn, cũng sắp được lên tivi, hai vợ chồng liếc nhìn nhau, sau đó im lặng làm chuyện của mình, rõ ràng bọn họ đều không quá tin mấy lời cô nói.

Buổi tối đài truyền hình phát phỏng vấn.

Mấy loại tin thời sự phỏng vấn thế này sẽ không có kính lọc làm đẹp cho bạn, còn hơn cả máy ảnh gốc. Thế cho nên khi mặt Lục Kinh Tà xuất hiện trên tivi, các chị em bên ngoài đều điên cuồng! Trọng điểm của bọn họ đều là giá trị nhan sắc của thủ khoa! Thế này cũng quá đẹp trai rồi! Học bá bây giờ đều đẹp như vậy sao! Giá trị nhan sắc thật cao!!!

Các bậc phụ huynh cũng không tốt hơn chỗ nào, nhìn Lục Kinh Tà trong tivi, nhìn qua con của mình, cõi lòng bẽ tắc: "Con nhìn con nhà người ta kia, lớn lên đã đẹp trai rồi mà thành tích còn đình như vậy!" "Đều chung một trường cả, sao trông người ta ung con mắt thế chứ!"

Ủa? Chẳng phải đang nói về thành tích ư? Thế nào lại nói qua giá trị nhan sắc rồi? Chơi như vậy cũng được sao?

Nhưng phần phỏng vấn ấn tượng sâu sắc nhất chính là hình ảnh cuối cùng. Phóng viên phỏng vấn một nữ sinh xinh đẹp, mà đứng bên cạnh nữ sinh này không phải ai khác, chính là Lục Kinh Tà, dựa theo phỏng vấn bọn họ mới biết hóa ra cả hai là bạn cùng bàn.

Đang nghe đến Lục Kinh Tà dùng quãng thời gian một năm hướng dẫn bạn cùng bàn của mình trở thành sinh viên chưa tốt nghiệp, các bậc phụ huynh dậm chân dậm ngực bình bịch, vì sao!!! Vì sao con của họ không gặp được một người ngồi cùng bàn như vậy!!! Một người thay đổi vận mệnh cuộc đời

ngồi cùng bàn!!!

Mà sau khi mấy học sinh trường cao trung số 1 xem đến đoạn phỏng vấn này, đặc biệt là những học sinh năm nhất và năm hai, bọn họ cơ hồ vô thức nhớ đến trận ném tuyết năm ngoái, nữ sinh xinh đẹp bên cạnh Lục Kinh Tả kia chẳng phải chính là chị gái cùng trường lúc trước đây sao?

Sau đó, chủ đề thủ khoa đại học Lục Kinh Tả trên mạng gây ra độ hot rất cao, chẳng những bản thân trở thành học bá không nói, mà còn dẫn theo bạn cùng bàn thành công tiến vào nhất bản. Từ trước đến nay, cậu có lẽ là người đầu tiên, các bậc phụ huynh chính là đề ý đến thành tích của cậu, cậu ưu tú, nhưng mấy học sinh lại càng quan tâm nhiều hơn đến giá trị nhan sắc của cậu, giá trị nhan sắc này thật sự quá đỉnh! Trưởng thành đã đẹp trai như vậy rồi, sau này bước vào đại học còn thể nào nữa!!!

Cuối tháng sáu, Quyền Gia Lệ đã tổ chức một bữa liên hoan tốt nghiệp trong nhóm.

Kỳ thực sắp ăn xong, tâm tình mọi người đều có chút gượng gượng không đành. Ba năm làm bạn học, về sau tất cả mỗi người một hướng, đường ai nấy đi, cũng chẳng biết hôm nay chia tay, mai này có còn cơ hội gặp mặt nhau không? Vậy nên cuối cùng mấy chàng trai đều ửng đỏ đôi mắt, mấy cô gái thì bắt đầu "lách tách" rơi lệ.

Trần Thục nhìn thấy, thật ra trong lòng cũng khó chịu, thoáng chốc bà lại tiễn giao một nhóm học sinh, đau xót phức tạp, cảm xúc ngổn ngang: "Được rồi, đừng khóc, chúng ta đến đây là để vui vẻ, bất luận thế nào, sau này cũng phải thường xuyên liên lạc." Trần Thục lau khóe mắt phiếm hồng, nói với bọn họ.

"Cô Trần, bọn em không nhớ xa cô."

"Cô dĩ nhiên cũng không nhớ xa các em, nhưng trên đời này chẳng có bữa tiệc nào không tàn. Các em đều có mục tiêu của riêng mình, ước vọng của bản thân, hãy nỗ lực phấn đấu hướng tới những thứ ấy."

Sau khi ăn xong, lần đầu tiên Tổng Kiêu Kiêu cảm thấy cô giáo nói với bọn họ nhiều như vậy, trong đó có một câu là chính xác nhất.

Ba năm mà chúng ta đã trải qua này, từ nay về sau sẽ không bao giờ có lại nữa, hóa ra quãng thời gian ba năm ấy thật sự ngắn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Liếm

Sau khi tàn tiệc thì đã hơn chín giờ tối, nhưng mọi người không muốn cứ thế tan cuộc, vậy nên có bạn đề nghị chi bằng đi thêm KTV. Các bạn học đều không có ý kiến, nhưng Trần Thục có chút không đỡ nổi, cuối cùng cũng chỉ căn dặn cẩn thận hai tiếng: "Chơi thật vui, chú ý an toàn."

Trần Thục về rồi, các bạn học rất nhanh đã đặt xong một phòng KTV, bởi vì đông người nên đặt phòng siêu lớn. Trước đó do có chủ nhiệm lớp ở đây mà các bạn học cũng không dám càn rỡ quá mức, chỉ ngoạn ngoạn ăn com, uống nước, nhưng lúc này bản tính của bọn họ đã phóng thích, từng thùng bia rượu đều được mang vào phòng.

"Này, các cậu lấy nhiều như vậy, uống có hết không?" Đường Khả hỏi.

"Uống hết, yên tâm đi."

Đường Khả ngồi lại: "Bọn con trai lớp mình bộ điên hết rồi sao?"

"Còn không phải ư? Khó sở lắm mới có dịp, sao có thể không uống đã đòi được chứ?"

Nói rồi mấy cô gái đều không nhịn được bật cười.

Đúng lúc cửa phòng lại mở, lần này bọn họ mang trái cây và các món ăn nguội vào, một người bụng hai khay to, Quách béo mập vừa cười vừa nói: "Các nàng tiên, trái cây của các nàng tới rồi đây."

Đường Khả ho khan: "Tốt, đặt ở đây đi, các người có thể quỳ xuống mà sắp xếp."

"Dạ."

Cả hai kẻ xướng người họa khiến bầu không khí trong phòng lần nữa sôi động lên.

Sau khi đồ uống và món ăn nhẹ đều được mang lên đầy đủ, mọi người đóng cửa lại, tắt đèn led, chỉ giữ lại mấy ngọn đèn nhỏ lơ mờ màu sắc sặc sỡ, toàn

bộ bầu không khí trong phòng cũng khác đi, lại thấp thoáng cảm giác xa hoa trụy lạc.

Lục Kinh Tà lấy cho Tống Kiều Kiều một ly nước trái cây: "Uống chút đi."

Tống Kiều Kiều nhìn bia bên cạnh cậu: "Tớ không thể uống bia sao?"

"Cậu muốn uống?"

Tống Kiều Kiều gật đầu: "Muốn."

Cô đã lớn chừng này mà vẫn chưa từng uống bia, khó có dịp, cô cũng muốn uống chút đỉnh.

Ngũ quan thanh tú xinh đẹp của cô bị những vệt sáng loang lổ mờ ảo phân tách, trong đôi mắt to đong đầy ánh đèn ấm áp, nhìn sóng sánh lấp lánh, Lục Kinh Tà bặm môi dưới, cuối cùng vẫn rót cho cô một ly bia: "Chỉ được uống một ly."

"Được thôi, vậy thì uống một ly."

Từ Cẩm nhìn thấy, bất chợt mỉm cười, cô sáp lại bên tai Tống Kiều Kiều, thì thầm: "Lục Kinh Tà đối với cậu cũng tốt thật đấy."

Tống Kiều Kiều nghiêng đầu nhìn cô ấy: "Tốt... tốt sao?"

"Dĩ nhiên tốt rồi, bạn trai cũng không tốt được như cậu ấy."

Nghe nói thế, tay Tống Kiều Kiều ngay lập tức run lên, bia trong ly suýt nữa đổ ra ngoài, cô vội đặt ly bia lên bàn, đôi má trắng ngần ửng hồng. Cũng không biết vì uống bia nên bị nhiễm? Hay do những lời này của Từ Cẩm làm cho xấu hổ?

Cô chậm rãi nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tà đang ngồi cạnh trò chuyện cùng mấy người Kỳ Vĩ. Hôm nay cậu mặc một chiếc áo thun trắng, quần jean đen, giày thể thao. Cả người sạch sẽ lại thoải mái, tần số tim bỗng nhanh hơn vài phần, cô vô thức nói với Từ Cẩm: "Cậu đừng nói vớ vẩn."

Từ Cẩm thấy cô như vậy, nhếch miệng cười, dù sao cô chỉ gọi ý đến đó thôi, nếu nói thẳng toẹt ra thì không còn thú vị nữa.

"Phải rồi, chuyện tớ không vào Đại học T nữa, đã nói với cậu ấy rồi."

Lúc trước cô rất muốn vào chung đại học với Đường Kỳ, nhưng sau khi có thành tích thi đại học, cô thi được 406 điểm. Điểm trúng tuyển Đại học S năm nay giảm 5 điểm, cô hoàn toàn có thể vào Đại học S, hơn nữa nhiều bạn học trong lớp đều vào Đại học S, Kiều Kiều cũng vào đó, cho nên cuối cùng cô vẫn chọn ở lại.

"Vậy cậu ấy nói sao?"

"Nói rồi, cậu ấy không có ý kiến, dù gì sau này bọn tớ cũng phải yêu xa thôi. Nhưng mà có câu: Lương tình nhược thị cử trường thi, hựu khởi tại triều triều mộ mộ*. Bọn tớ chắc chắn cũng có thể!"

(* Đây là hai câu cuối trong bài thơ 《Thước Kiều Tiên》 của nhà thơ Tần Quán, dịch nghĩa là: Hai mối tình nếu như đã lâu dài, thì hà tất cứ phải bên nhau sớm tối.)

Thời gian trôi qua, không khí trong phòng dần dần trở nên cuồng nhiệt hơn, đến mấy cô gái ban đầu không đụng vào rượu cũng bắt đầu cầm trong tay một ly.

"Hôm nay mấy bạn nữ lớp mình có thể uống thoải mái, cho dù các cậu say cỡ nào, bọn tớ chắc chắn cũng sẽ đưa mỗi người các cậu trở về nhà an toàn. Nhưng sau này không còn bọn tớ bên cạnh nữa, các cậu không được uống như vậy ở ngoài đấy nhé."

"Đúng vậy, mai này có thể sẽ không gặp được bạn học bảo vệ các cậu như bọn tớ đâu."

Viên mặt mày cô gái dù đồ lụng, nhưng vẫn dính một câu: "Xi, nói không chừng sau này các cậu cũng không gặp được mấy tiểu tiên nữ như bọn tớ nữa đâu."

Mấy chàng trai mỉm cười: "Đúng đúng đúng, tất cả nữ sinh lớp số 1 chúng ta đều là tiểu tiên nữ hết. Cho dù sau này không còn bên nhau nữa, nhưng nếu ai dám ức hiếp các cậu, cứ việc đến tìm bọn tớ, bọn tớ tuyệt đối sẽ không để tiên nữ lớp mình bị người khác bắt nạt!"

Tất cả mọi người đều mỉm cười, nhưng đồng thời, vành mắt cũng phấp phỏng.

"Nào, mọi người cùng nhau uống một ly."

"Cạn ly!"

Ly rượu của Tống Kiều Kiều đã cạn, vì vậy cô vừa lẳng lặng rót cho mình một ít vừa dùng ánh mắt còn lại nhìn Lục Kinh Tà, cũng may cậu không nhìn

sang bên này.

Uống đến cuối cùng, mọi người bắt đầu kính rượu lẫn nhau. Tổng Kiều Kiều đang nói chuyện với Từ Cẩm, bỗng nhiên Quách béo mập bụng rượu đi tới: "Đội trưởng, tương lai chúng ta mỗi người một nơi, cậu thế nào cũng phải uống cùng tớ một ly nhé!"

Tổng Kiều Kiều không ngần ngại cầm ly rượu lên, nhưng chưa kịp uống lại nghe thấy một giọng nam khác vang lên: "Đội trưởng, tớ cũng muốn kính cậu một ly!"

"Tớ cũng vậy!"

"Còn tớ nữa!"

Tổng Kiều Kiều thoáng chốc ngây ngốc, nhiều người như thế, mỗi người muốn một ly, cô đâu thể chịu nổi?

Ngay khi cô có chút lúng túng, Lục Kinh Tà đã qua đây, cậu đến bên cạnh Tổng Kiều Kiều, hồ hững nói: "Cậu ấy không uống rượu."

Mấy chàng trai không nghe theo: "Vì sao vậy?"

Lần này không đợi Lục Kinh Tà lên tiếng, mấy cô gái nhìn không nổi: "Các cậu còn không biết xấu hổ mà đi hỏi vì sao ư, kính một ly còn được, các cậu mấy người mỗi người một ly, vậy thì Tổng Kiều Kiều người ta phải uống bao nhiêu ly hả? Mới vừa nãy còn kêu muốn bảo vệ bọn tớ, rốt cuộc lại bị ăn hiếp rồi?"

"Đúng vậy, khinh thường đám con gái bọn tớ không có ai à?"

"Các cậu bị trừng trị chưa đủ phải không?"

Bị mấy cô gái bao vây tấn công như vậy, đầu óc đám con trai nhanh chóng hồi tỉnh, nét mặt ngượng ngập: "Được rồi được rồi, đi qua bên đây, uống tiếp nào."

Quyền Gia Lệ lặng lẽ nhìn cảnh tượng vừa rồi trong mắt, khóe miệng chậm chậm vẽ nên ý vị chua chát. Qua hồi lâu, cô rũ mắt xuống rồi rút cho mình một ly rượu, cất bước đi về phía Lục Kinh Tà, đứng trước mặt cậu.

Lục Kinh Tà ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt bình thản.

"Lục Kinh Tà, chúng ta dù sao cũng hợp tác ba năm trời, tớ kính cậu một ly." Cô đưa ly rượu về phía Lục Kinh Tà, thấy cậu bất động nên lại nói: "Không phải cậu xem thường tớ, không thêm uống với tớ đây chứ?"

Đôi mắt Lục Kinh Tà thu lại, sau đó nâng ly rượu đứng lên, nhẹ nhàng đưa ra cạ cùng cô một cái.

Quyền Gia Lệ ngửa đầu uống hết ly rượu, mọi người xung quanh lập tức vỗ tay: "Không hổ danh là lớp trưởng, tốt lắm!"

Uống xong, Quyền Gia Lệ mỉm cười với bọn họ rồi xoay người quay về chỗ của mình, sau đó, tầm mắt cô cũng không còn rơi trên người chàng thiếu niên cao gầy ấy nữa.

Sau khi kết thúc KTV, các chàng trai chủ động chịu trách nhiệm đưa mấy cô gái về nhà, khi ánh mắt của ai đó rơi vào Tổng Kiều Kiều, lập tức có người trên đũa: "Người ta có bạn cùng đường rồi, còn cần cậu chi nữa?"

Bị chọc ghẹo nên mặt chàng trai liền đỏ lên.

"Được rồi được rồi, xe bọn tớ gọi đến rồi, đi trước đây, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Qua một lúc, các bạn học đều đi không bao lâu, xe Lục Kinh Tà gọi cũng đã đến, cậu mở cửa xe, dùng tay đỡ bên trên, nói với Tổng Kiều Kiều: "Lên xe đi."

Tổng Kiều Kiều mở to đôi mắt hơi say, chậm chạp bước qua, sau khi cô vào, cậu lúc này mới ngồi vào, nói với tài xế phía trước: "Bác tài, tiểu khu Hoa Loan."

"Được."

Lúc này đã là rạng sáng, ngoài cửa sổ xe cộ trên đường như nước chảy, đèn đuốc sáng rực, Tổng Kiều Kiều nhìn mà chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, cô vô thức tựa đầu vào bả vai Lục Kinh Tà.

Lục Kinh Tà hơi sững sờ, nhưng rất nhanh lại thả lỏng. Cậu nghiêng đầu nhìn cô, dáng vẻ yên giấc đẹp tựa búp bê, đôi mắt cậu mang theo dịu dàng cùng nuông chiều không nói thành lời: "Cô bé ngoan này, rốt cuộc là lên uống bao nhiêu ly đây chứ?"

Có lẽ do tư thế này không thoải mái lắm, cô hơi thay đổi một chút, cả khuôn mặt đều vùi vào hõm cổ trần trụi của cậu, hơi thở ấm nóng thỉnh thoảng thổi lướt qua, khiến cơ thể cậu vốn dĩ đã thả lỏng lập tức lại căng thẳng, cuối cùng chỉ có thể siết chặt tay từ từ bình tĩnh lại. Một tay mang mấy sợi tóc lộn xộn của cô vén ra sau tai, tay còn lại nhẹ nhàng khoác lên bờ vai mỏng manh của cô.

Khoảng cách của họ với tiểu khu Hoa Loan cũng không xa lắm, tầm ba mươi phút chạy xe, sau khi đến cổng rồi trả tiền, cậu đầm giọng đánh thức cô: "Kiều Kiều, chúng ta đến rồi."

Tổng Kiều Kiều mở to đôi mắt mơ màng: "Đến... rồi sao?"

"Uhm, đến rồi, xuống xe nào."

"Oh."

Sau khi xuống xe hai người sánh bước vào tiểu khu, Lục Kinh Tả thấy cô đi đường không vững, đến khi nhìn lại thì đôi mắt còn không thêm mở, cậu tiến lên trước một bước, chặn trước mặt cô, nhịp chân Tổng Kiều Kiều theo tiềm thức dừng lại, mắt cô say lờ mờ nhìn cậu mộng lung: "Sao... sao vậy?"

Lục Kinh đưa tay về phía cô: "Đưa tay cho tớ."

Tổng Kiều Kiều lập tức ngoan ngoãn đưa tay cho cậu, bàn tay nhỏ bé ấm áp mềm mại. Cậu thuận theo bàn tay cô chậm chậm chuyển hướng, ngón tay thon dài chuẩn bị đan vào kẽ tay cô, sau đó hoàn toàn nắm chặt.

"Nắm chặt tớ."

Sau khi cậu nói xong, Tổng Kiều Kiều vẫn nghe lời nắm chặt tay cậu.

Mười ngón tay hai người đan chặt nhau, lòng bàn tay áp lòng bàn tay. Trái tim nóng rực của Lục Kinh Tả đập càng kịch liệt, hóa ra sau khi cô uống say sẽ ngoan ngoãn nghe lời như vậy sao?

"Không về... nhà ư...?" Tổng Kiều Kiều lẩm bẩm hỏi.

Lục Kinh Tả bật cười, tay còn lại ngắt chóp mũi cô một cái: "Về."

Cậu nắm chặt tay cô, tiếp tục đi về phía tòa nhà.

Sau khi quẹt thẻ, đèn cảm ứng âm thanh trong hành lang rõ ràng không sáng lên, Lục Kinh Tả với tay chạm một cái, vẫn không lên, có lẽ hư rồi.

"Không thấy... đường..."

Lục Kinh Tả lấy di động ra mở đèn pin: "Bây giờ sẽ thấy, đi nào."

"Oh."

Lục Kinh Tả đưa cô tới cửa, nói với cô: "Gõ cửa đi, về nhà rồi."

Tổng Kiều Kiều giơ tay lên sắp gõ cửa, nhưng cô còn chưa kê vào, bàn tay nhỏ bé đã bị một bàn tay to lớn khác bao phủ toàn bộ, ngay sau đó bị ôm mạnh vào lòng. Dường như có âm thanh đồ vật rơi xuống đất, tầm mắt lập tức tối mịt đi.

Tựa như có thứ gì đó mềm mại áp sát vào bờ môi, ẩm ướt ấm áp, mang theo hương thơm phảng phất, giống như thạch trái cây vậy, cô không nhận được nhẹ nhàng liếm thử một cái.

"Ừm..."

Phải cắn thạch trái cây nhà người.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ly hôn

Đầu tháng bảy, Tổng Kiều Kiều nhận được điện thoại của Trần Thực, bảo cô đến trường lấy thư báo trúng tuyển của Đại học S.

Trên đường đến trường cô nhận được tin nhắn của Lục Kinh Tả.

_ Kiều Kiều, cậu nhận được điện thoại của chủ nhiệm rồi sao?

_ Nhận được rồi, chủ nhiệm bảo tớ đi lấy thư báo trúng tuyển.

_ Của tớ cũng có rồi, cậu lấy giúp tớ luôn đi.

_ Nhưng mà... thư báo trúng tuyển phải do mình lấy mới được, tớ sợ chủ nhiệm không cho lấy đâu.

_ Chủ nhiệm sẽ cho cậu lấy, tớ đã nói qua với cô rồi.

_ Vậy được, tớ lấy giúp cậu luôn.

_ Uhm.

Đến trường rồi, Tống Kiều Kiều đi thẳng đến văn phòng của Trần Thực, Trần Thực giao hai tờ thư báo trúng tuyển vào tay cô: "Tự mở ra kiểm tra lại một chút."

"Dạ." Tống Kiều Kiều mở hai tờ thư báo ra, xác nhận thông tin viết trên giấy đúng là tên mình và Lục Kinh Tả. "Chủ nhiệm, kiểm tra rồi, không có vấn đề gì."

"Được."

Sau khi xuống lầu, đúng lúc chạm mặt Từ Cám cũng đến đây lấy thư báo trúng tuyển. Cô ấy thấy hai tờ thư báo trúng tuyển trong tay Tống Kiều Kiều: "Chỉ mình cậu đến thôi sao? Lục Kinh Tả đâu?"

"Cậu ấy đến chỗ ba cậu ấy rồi."

"Qua kỳ nghỉ hè luôn à?"

"Uhm."

Tống Kiều Kiều bên dưới đợi Từ Cám về cùng, vì đều mang theo thư báo trúng tuyển mà cả hai cũng không la cà ở ngoài, sau khi ra khỏi trường thì mỗi người trở về nhà.

Về đến nhà, Vương Tuệ Lâm đang bỏ dưa hấu trong bếp: "Kiều Kiều, về rồi sao, mau lại đây ăn dưa hấu, rất ngọt. Đúng rồi, lấy được thư báo trúng tuyển chưa?"

Tống Kiều Kiều đi về phía bà, từ trong balo lôi ra: "Lấy được rồi."

"Cũng lấy của Kinh Tả luôn à?"

"Uhm."

Vương Tuệ Lâm lau tay sạch sẽ, mở thư báo trúng tuyển như báu vật ra: "Thật giỏi, đặt trên kệ sách đi, phải bảo quản cho kỹ lưỡng."

"Dạ."

Tống Kiều Kiều đặt thư báo trúng tuyển trên kệ sách, ngắm nghía một chút lại chụp tấm hình gửi cho Lục Kinh Tả.

_ Đã lấy được thư báo trúng tuyển của bọn mình rồi.

Đợi mấy phút, bên kia Lục Kinh Tả cũng không hề hồi âm, cô nhìn tên bên trên màn hình, ngón tay vô thức cọ xát mép điện thoại, vẻ mặt khó hiểu.

"Kiều Kiều, đặt thư báo đăng hoàng chưa? Đặt xong rồi thì ra ăn dưa hấu đi."

Giọng Vương Tuệ Lâm phá vỡ mạch suy nghĩ của Tống Kiều Kiều, cô đáp lại một tiếng, thuận tay đặt di động trên bàn rồi đi ra ngoài.

Thành phố C.

Lục Giản vừa mới về vào buổi tối, ông mặc một chiếc áo sơ mi trắng, áo khoác âu phục vắt tùy tiện trên khuỷu tay. Đúng lúc Lục Kinh Tả từ phòng tắm đi ra sau khi tắm xong, cậu ngẩng đầu lên nhìn ông.

"Ba về rồi?"

"Uhm, ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa."

Lục Giản ném áo khoác lên ghế salon: "Đề ba đi nấu cơm cho con."

"Con phụ ba."

Sau khi nấu cơm xong, Lục Giản lấy chai rượu từ trong tủ lạnh ra: "Con trai, uống với ba một ly chứ?"

Lục Kinh Tả liếc nhìn ông, không từ chối.

Trên mặt Lục Giản lập tức nhuốm ý cười: "Đã cùng uống với nhiều người như vậy rồi, nhưng đây là lần đầu tiên được uống với con trai của mình cơ đấy."

Ban đầu Lục Giản còn có chút tinh thần, nhưng uống đến cuối lại dứt khoát không cần ly nữa, lấy chai rượu đổ thẳng vào miệng. Lục Kinh Tả nhìn thấy khẽ nhủ mày, nhưng cũng không can ông.

"Con có biết vào thời điểm kết hôn với bà ấy ba hạnh phúc như thế nào không? Ba chỉ hận không thể mang những điều tốt đẹp nhất trên thế gian này dâng lên trước mặt bà ấy, dù bà ấy có muốn những vì tinh tú trên bầu trời kia ba cũng sẽ không chùn bước mà hái xuống cho bà ấy. Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm nọ, ba nghĩ rằng cuối cùng đã có thể cạy mở cảm hóa được trái tim của bà ấy rồi. Nhưng bây giờ ba đã hiểu, hoang phí nhiều năm như vậy, e rằng ba không bao giờ còn cơ hội ấy nữa..." Lục Giản say rồi, ông lèm bèm nói rất nhiều, hốc mắt đỏ rực không còn thần sắc.

Nghe ông nói như vậy, Lục Kinh Tả đã hiểu ra, hôm nay ông ra ngoài là để xử lý chuyện ly hôn. Cậu buông ly rượu trong tay rồi đi về phía ông, sai tay khoác lên bả vai ông, nhẹ nhàng vỗ về. Cậu hiểu rõ ông yêu Trịnh Tú Vận nhiều bao nhiêu, thậm chí còn biết rõ ông yêu bà ấy hơn cả cậu và chính bản thân mình.

Tuy rằng đã say, nhưng Lục Giản vẫn cảm nhận được sự an ủi từ con trai, ông không nhịn được ôm chầm lấy cậu: "Ba... Lục Giản ba đây chưa từng yêu ai nhiều như vậy, ba thật sự yêu bà ấy, yêu bà ấy hơn cả bản thân mình... nhưng vào khoảnh khắc cả hai bước ra khỏi Cục Dân Chính, ba lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết, thật tốt... cuối cùng sau này cũng không cần phải mệt mỏi nữa..."

"Uhm, tương lai sẽ không phải mệt mỏi nữa, ba còn có con."

Sau con say, còn đâu dáng vẻ Lục Giản mạnh mẽ cứng rắn của ngày thường, lập tức giống như đứa trẻ ba tuổi, Lục Kinh Tả rất khó khăn đỡ ông ngủ rồi mới thờ gấp, cậu ngoảnh đầu nhìn ông một cái, nhìn về mặt khi say rượu của ông, đưa tay lấy tấm chăn mỏng bên cạnh phủ lên người ông rồi mới quay người rời đi.

Mà cậu không biết rằng, sau khi cậu quay người đi, lông mi của người đàn ông đang ngủ ấy đã ẩm ướt, những giọt lệ xuôi theo đuôi mắt chảy dài từ thái dương đến ngọn tóc đen nhánh.

Sau khi Lục Kinh Tả dọn dẹp sạch sẽ mớ hỗn độn ở phòng khách, lúc này mới quay về phòng, điện thoại để trên giường, mở khóa nhìn lướt qua, trên màn hình có một tin nhắn Tống Kiều Kiều gửi đến, thời gian gửi là ba tiếng trước.

Lục Kinh Tả mở hình ảnh cô gửi, chính là hai thư báo trúng tuyển của họ.

_ Mở ra kiểm tra chưa?

Khoảng hơn mười giây sau, tin nhắn của cô đã gửi lại.

_ Đã kiểm tra rồi, chính xác là hai đứa mình.

Vốn dĩ Tống Kiều Kiều định hỏi cậu khi nào quay về, nhưng chữ đã đánh ra, cuối cùng vẫn xóa đi hết.

Lục Kinh Tả cứ thế nhìn phía trên màn hình, lúc này đang hiển thị dòng chữ "đối phương đang soạn tin...", hết lần này đến lần khác, nhưng lại chẳng có chữ nào được gửi qua. Rốt cuộc cậu không chịu được hiển thị "đối phương đang soạn tin..." nữa bèn cắt lại hình ảnh gửi cho cô.

_ Hình ảnh.jpg

_ Nhìn bên trên sẽ rõ.

Tống Kiều Kiều sau khi nhìn thấy thì có hơi xấu hổ, cô mím môi, cuối cùng gửi cho cậu một câu.

_ Cũng không có gì, chỉ muốn cậu ở bên đó chơi vui chút thôi.

Bờ môi Lục Kinh Tả hơi cong lên, không cảm lòng được nhớ đến chuyện tối hôm ấy, tất cả những gì hiện ra trong tâm trí đều là ký ức về đôi môi hé mở kia, mềm mại ấm áp, mùi rượu nhàn nhạt kèm theo hương thơm hòa vào nhau đã trở thành yếu tố mê người nhất, khiến cậu mị hoặc ngẩn ngơ.

_ Kiều Kiều, chuyện tối hôm ấy cậu vẫn nhớ rõ chứ?

Đầu tháng chín là ngày khai giảng của các trường đại học và cao đẳng. Ngày ấy đi báo tin, vốn dĩ Tống Kiều Kiều nghĩ rằng bản thân có thể tự đi một mình, nhưng hai vợ chồng kiên quyết không đồng ý, vậy nên vẫn là Tống Khánh Quốc tự lái xe đưa cô đi.

Đại học S là một trường đại học lâu năm, vô cùng nổi tiếng, tấm bảng hiệu hoành tráng treo ngay vị trí cổng trường, tỏa ra ánh vàng lấp lánh khi được ánh nắng rọi vào.

Tống Kiều Kiều nhớ ra, lần trước đến Đại học S đã là chuyện của năm ngoái. Khi ấy đến đây tham gia thi đấu cùng với Lục Kinh Tả, lúc đó cô nào dám nghĩ sau này có thể thi đậu vào Đại học S. Vậy nên ở thời điểm hiện tại, khi cô dùng thân phận tân sinh viên của Đại học S để bước vào sân trường, cô vẫn cảm thấy cực kỳ không tương xứng nổi, cả người tựa như đang nằm mơ vậy.

Tống Kiều Kiều báo vào chuyên ngành ngôn ngữ Anh, nơi tiếp đón của khoa tiếng Anh có rất nhiều học trưởng học tỷ, vào lúc đang nhìn thì bọn họ lập tức chạy đến chào đón nhiệt tình.

"Là tân sinh viên khoa tiếng Anh sao?" Một chàng trai cao cao gầy gầy nói, lúc cười lên lộ ra hàm răng trắng tinh.

"Đúng vậy."

Chàng trai nhiệt tình tự giới thiệu: "Anh là sinh viên năm hai khoa tiếng Anh, anh là Cao Khải, để anh dẫn em đến tòa nhà ký túc xá của tụi em trước. Chú, con cầm hành lý giúp chú."

"Phiền cậu rồi chàng trai." Tống Khánh Quốc vừa cười vừa nói.

Cao Khải lắc đầu: "Chú đừng khách sáo, chuyện nên làm mà."

Cao Khải đưa bọn họ đến lầu dưới ký túc xá nữ: "Cô chú, con sẽ đưa đến đây thôi. Phía trước ký túc xá chỗ nào mấy cô cũng ghi đầy đủ phân bố phòng hết rồi, mọi người đi vào là có thể thấy."

"Cám ơn cậu trai."

"Không có gì, vậy cô chú, học muội, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Ký túc xá có bốn người, dọn dẹp vô cùng gọn gàng sạch sẽ, sau khi Vương Tuệ Lâm và Tống Khánh Quốc thu xếp hành lý giúp cô xong thì mới rời đi. Tống Kiều Kiều vừa nghe thấy trong hành lang vọng ra tiếng nói chuyện ồn ào cùng với tiếng bước chân vừa dọn dẹp giường chiếu, thanh âm từ xa đến gần, cuối cùng dừng lại ngay cửa ký túc xá.

Tống Kiều Kiều vô thức ngẩng đầu lên nhìn, hai cô gái kéo vali hành lý vô cùng lớn đứng ngay cửa, một cao một thấp.

"Chào các cậu." Tống Kiều Kiều chủ động chào hỏi các cô ấy.

Hai cô gái cũng lập tức nhiệt tình đáp lại cô: "Chào cậu."

Hiểu rõ nhau một chút, cô gái có dáng người cao ráo ban nãy gọi là Phương Du Nhiên, còn cô nàng có vóc dáng thấp bé vừa rồi gọi là Tân Mẫn. Phương Du Nhiên gốc thành phố, Tân Mẫn ở ngoại tỉnh, vậy còn một cô gái nữa chưa đến chắc có lẽ là Thang Viên Viên.

Cuối cùng vào buổi chiều, cô gái gọi là Thang Viên Viên kia mới thông dong đến muộn, tên của cô ấy gọi là Thang Viên Viên, rất dễ khiến người khác suy nghĩ liên miên. Kết quả cô gái gọi là Thang Viên Viên này chẳng những không tròn mà ngược lại còn vừa cao vừa gầy*, nhìn dáng vẻ đoán tầm phải một mét bảy mươi lăm.

(* Thang Viên Viên (汤圆) dịch ra có nghĩa là bánh trôi tròn.)

Thang Viên Viên thấy mặt của ba cô gái sừng sốt, nét tươi cười trên mặt như đã quá quen thuộc: "Có phải kinh ngạc lắm không?"

Chiều cao của cô ấy quả thực chính là ước mơ của cô, cao gầy mỏng manh, tỷ lệ 7:3, làn da trắng nõn, vậy nên Tống Kiều Kiều buột miệng nói: "Không phải kinh ngạc, mà là kinh diễm."

Hai người còn lại cũng ra sức gật đầu: "Kinh diễm kinh diễm."

Thang Viên Viên không nhịn được bật cười.

Tuổi tác của mọi người xấp xỉ nhau, hơn nữa ấn tượng đầu tiên về từng người đều vô cùng tốt. Sau này phải sống chung với nhau bốn năm, vì vậy trong vài giờ ngắn ngủi đã hòa thành một. Khi mọi người thu xếp xong toàn bộ, tiện thể dọn dẹp lại một lượt ký túc xá bị làm dơ, sau đó bốn người đều quyết định phải đi siêu thị một chuyến.

Tổng Kiều Kiều rất nhanh đã liệt kê ra một danh sách đồ đạc mình muốn mua, bốn người cùng nhau đi siêu thị lớn cách trường không xa. Thời điểm đi ngang qua, trên cả dãy đường đều là đủ loại nỳ thực via hè, cửa hàng bánh ngọt, quán cơm.

"Tớ cảm thấy sau này nếu có thể mở hàng quán gì đó, nhất định phải mở gần các trường học."

"Bởi vì tiền của học sinh là dễ kiếm nhất, đặc biệt là nữ sinh!"

"Không sai! Đồng cảm!"

Mặc dù ở đây Tổng Kiều Kiều và Phương Du Nhiên đều là dân thành phố, nhưng mà siêu thị cạnh Đại học S này bọn cô thật sự chưa từng đến dạo chơi bao giờ. Siêu thị lớn ba tầng trên dưới, bọn họ lẩn quẩn suốt ngu muối, cuối cùng lạc đường trong siêu thị.

Phương Du Nhiên đột nhiên la nhỏ: "Ồi mẹ ơi, nhìn kìa! Có trai đẹp!!!"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thon thả

Tổng Kiều Kiều dõi theo tầm mắt ban nãy của Phương Du Nhiên, quả nhiên không xa phía trước trông thấy mấy chàng trai cao gầy lêu nghêu đang đẩy xe hàng, hơn nữa cả đám kia còn nhìn rất quen mắt nữa là chuyện thế nào!!!

Bởi vì bốn người đứng trước không phải ai khác, chính là Lục Kinh Tã, Kỷ Vĩ, Triệu Thanh Nghiên và Sở Nhập Ngộ!

"Mẹ ơi, nguyên một đám đều đẹp trai hết như vậy ư?"

"Quá đẹp trai rồi, là trường của bọn mình phải không, là học trường hay sao?"

Tổng Kiều Kiều lí nhí nói: "Không phải."

"Hả?" Ánh mắt ba người đồng loạt chiếu vào người cô.

"Cậu bảo không phải ý là không phải trường mình? Hay ý muốn nói không phải là học trường?"

"Sùi cảo, không phải là cậu biết bọn họ đấy chứ?"

"Hả hả hả??"

Tầm mắt Tổng Kiều Kiều dừng trên người Lục Kinh Tã, tựa như có thần giao cách cảm, phía bên kia Lục Kinh Tã cũng nhìn qua đây, ánh mắt hai người lộ liễu chạm nhau trong không gian, khuôn mặt cậu chậm chậm thả lỏng, một giây sau đi về phía cô.

Phương Du Nhiên và Tần Mẫn kích động nắm chặt hai tay lại: "Cậu ấy... cậu ấy đang đi về phía chúng ta, phải không?"

Tần Mẫn gật đầu: "Uhm, phải phải."

Tổng Kiều Kiều nhìn cậu, đây hình như là lần đầu tiên cả hai gặp lại nhau từ sau buổi tối đêm hôm ấy.

"Cậu đến khi nào?"

"Đến hồi trưa."

"Sao không đợi chung với tớ?"

"Uhm... ba mẹ tớ cứ khăng khăng muốn đưa tớ đến đây."

Ba người còn lại nhìn thấy bọn họ điềm nhiên tán gẫu, im lặng liếc nhìn nhau, sùi cảo nhỏ của các cô đúng là có quen biết. Song vừa nãy Phương Du Nhiên hơi nhú mày, có gì mà cô cảm thấy anh chàng này trông quen mắt thế nhỉ?

Đang lúc Tổng Kiều Kiều không nhịn được trầm tư suy nghĩ, cánh tay bị đụng nhẹ một cái, cô lập tức phản ứng lại.

"Kiểu Kiều, trùng hợp vậy?" Đám Kỷ Vĩ cũng nhìn thấy Tổng Kiều Kiều, cả bọn một mạch đi đến.

"Sao cậu không đi cùng bọn tớ?"

Tổng Kiều Kiều mỉm cười, tiếp đó nói: "Đúng rồi, đây là bạn cùng phòng của tớ."

Mọi người mở lời chào hỏi lẫn nhau, bởi vì buổi chiều bọn họ còn có việc, nên mấy người bèn tách ra ngay siêu thị.

"Tối nay tớ sẽ gọi cho cậu." Lục Kinh Tả nói.

Tổng Kiều Kiều gật đầu: "Được."

"Sùi cảo, hình như bọn họ đều quen biết cậu đúng không?" Giọng Tần Mẫn ngờ ngẩn hỏi.

"Tớ với bọn họ là bạn học cấp ba."

"Không đúng, bạn học cấp ba mà quan hệ tốt thế sao? Vậy cũng quá thân thuộc quá tự nhiên rồi?"

Tổng Kiều Kiều ngẫm nghĩ một chút: "Trừ Sở Nhập Ngô là bạn học cấp ba ra, thì ba người còn lại... từ nhỏ lớn lên cùng nhau."

Ba người: "!!!"

"Cậu cậu cậu... tu phúc đức gì vậy, lại có thể lớn lên cùng ba người đẹp trai kia! Đây chính là thanh mai trúc mã mà người ta vẫn thường nói đó!"

"Nghe nói tỉ lệ thanh mai trúc mã phát triển gian tình là rất cao, cậu nói mau, cậu vừa ý ai vậy?" Phương Du Nhiên đung bả vai cô một cái.

Bị Phương Du Nhiên nói như thế, tâm trí Tổng Kiều Kiều không khỏi nhớ đến vẻ mặt dịu dàng thanh tú kia, cùng với hơi ấm từ làn môi tối hôm ấy, cô không nhận ra hai má có chút nóng ran, cô siết chặt chỗ đồ trong tay lại, ánh mắt lẩn tránh: "Giữ chứ... có đi mua đồ nữa không?"

"Sùi cảo nhỏ không đúng lắm nhì?"

"Hơi hơi."

Buổi tối sau khi tắm xong, Tổng Kiều Kiều quả nhiên nhận được điện thoại của Lục Kinh Tả, vì không muốn làm phiền bạn cùng phòng, cô mang dép vào rồi ra ngoài hành lang nghe điện thoại.

"Alo?"

"Uhm."

Âm nói của cậu theo mạng sóng truyền đến, đắm chìm vào sự dịu dàng: "Vừa mới khai giảng, có gì không thích ứng được không?"

"Không có, rất tốt, còn cậu?"

"Tớ cũng rất tốt."

Tổng Kiều Kiều bất chợt không biết phải nói gì nữa, bầu không khí dường như hơi tĩnh lặng, nhưng bọn họ của lúc trước sẽ không như thế này, cả hai của trước kia đều có chuyện nói không dứt, nghĩ đến đây, trong lòng cô có chút lạc lõng, không chịu được gọi một tiếng: "Lục Kinh Tả..."

"Uhm, tớ đây."

Cô gọi cậu, nhưng vào thời điểm này đầu óc lại chập mạch, cô thậm chí còn không biết phải nói gì tiếp theo.

"Kiểu Kiều, tối mai đi ăn cùng tớ."

"Ăn... đi ăn ư?"

"Uhm."

Tổng Kiều Kiều khẽ cắn môi dưới: "Uhm, được."

Bên kia Lục Kinh Tả cười một tiếng: "Được rồi, mau vào đi, bên ngoài gió khá lạnh."

Tổng Kiều Kiều giật mình: "Sao cậu biết tớ đang ở ngoài?"

"Bên cậu có tiếng gió thổi lại còn có tiếng nói chuyện ầm ĩ nữa."

Lúc này Tổng Kiều Kiều mới phát hiện, hóa ra chỗ mình đứng vừa hay là nguồn gió, mà trên hành lang mấy cô gái bùng chậu rùa mặt đi qua đi lại, cô không khỏi bật cười theo: "Uhm, vậy tớ đi vào trước đây, cúp nhé?"

"Được."

Lục Kinh Tà nghe thấy tiếng ngắt bên kia, cậu từ từ bỏ đi động vào túi áo, tầm mắt trầm tĩnh nhìn về nơi xa xăm, cũng không rõ đang suy nghĩ điều gì. Đột nhiên có người gọi cậu, giây sau một quả táo ném về phía cậu, Lục Kinh Tà nhanh chóng chụp được.

Triệu Thanh Nghiên mỉm cười đi đến bên cạnh cậu, hỏi: "Vẫn định chờ đợi tiếp sao?"

Lục Kinh Tà nghiêng đầu nhìn cậu ấy: "Vẫn chưa đến lúc."

"Thế khi nào mới được xem là đến lúc đây hả?" Cậu ấy hỏi lại cậu.

Lục Kinh Tà xoay quả táo trong tay: "Rất nhanh thôi."

Triệu Thanh Nghiên mỉm cười.

"Lão Triệu, còn không phải anh em ư, mua táo mà không chia cho tớ." Kỳ Vị tóc tai ẩm ướt từ trong ký túc xá đi ra.

Triệu Thanh Nghiên ngoảnh đầu lại nhìn cậu ta, cười nói: "Tự đi vào ký túc xá của tớ mà lấy."

"Được thôi."

Buổi chiều Thang Viên Viên đề nghị: "Bọn mình đi ăn thịt nướng với nhau đi, được không?"

Phương Du Nhiên lật mình giãy nảy như con cá chép rồi ngồi xuống: "Được, muốn ăn."

"Thêm một người muốn ăn."

Tống Kiều Kiều vừa định mở miệng, chợt nhớ đến lời Lục Kinh Tà nói tối qua, đột nhiên lên tiếng: "Buổi tối tớ không đi ăn cùng các cậu được rồi, hôm qua có hẹn với bạn."

Phương Du Nhiên bò từ giường của cô ấy qua, rút quyển sách trong tay cô ra: "Bạch dạ hành? Hay không?"

Tống Kiều Kiều mới định nói, đã nghe thấy Phương Du Nhiên hỏi: "Cậu vừa nói bạn, bạn gì vậy?"

Cô giật sách trong tay cô ấy về, đặt cẩn thận ngay đầu giường: "Thì là bạn thôi."

Phương Du Nhiên thấy cô trịnh trọng đặt quyển sách ấy ngay đầu giường, không khỏi đổi lực chú ý: "Sùi cảo, hình như cậu rất yêu quý quyển sách này nhỉ?"

Động tác trên tay Tống Kiều Kiều thoáng khựng lại: "Có... có sao?"

"Có mà, tối qua tớ đã trông thấy cậu đặt sách vô cùng cẩn thận ngay đầu giường."

Tống Kiều Kiều thoáng cười: "Tớ... tớ chỉ là yêu sách hơn chính mình mà thôi."

"Vậy ư?"

"Uhm!"

Đang nói, điện thoại đột nhiên rung lên một cái, là Lục Kinh Tà nhắn tin, cậu đã đến dưới lầu ký túc xá của bọn cô rồi?! Sao... nhanh như vậy chứ?!

Cô nhấn lại một tin cho cậu, nhanh chóng trèo từ trên giường xuống, sau đó mở tủ đồ nhỏ ra bắt đầu tìm quần áo.

"Sùi cảo, làm gì vậy?"

"Bạn tớ đến rồi, tớ phải thay quần áo."

"Ah."

Sau khi thay đồ cầm theo đi động xong, Tống Kiều Kiều vẫy tay với các cô ấy: "Đi nhé, tạm biệt."

Ba người còn chưa nói "tạm biệt" ra khỏi miệng, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia đã mất hút ngay cửa ký túc xá.

Thang Viên Viên lẳng lặng thu hồi tầm mắt, bất chợt thốt lên một câu: "Chưa từng nghĩ vóc dáng của sùi cảo nhỏ lại đẹp như vậy."

Phuong Du Nhiên gật đầu: "Uhm, eo nhỏ xiu, chân thon, đẹp thật."

Tần Mẫn: "Vậy lát nữa bọn mình vẫn ăn thịt nướng chứ?"

Cả hai nhìn nhau một cái, ngẫm hiểu mà đồng thanh: "Ăn!"

Sau khi Tống Kiều Kiều ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Lục Kinh Tả đứng cách ký túc xá không xa. Lúc này cậu đang tựa vào lan can, đầu có hơi rũ xuống nghịch chiếc điện thoại trong tay, sống mũi cậu từ góc độ này nhìn qua vừa cao vừa thẳng, tim bất chợt tăng nhanh, khẽ siết chặt di động cảm trong tay vài phần.

Giây sau, Lục Kinh Tả cất điện thoại ngẩng đầu lên, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy cô gái đứng gần đó. Cô gái ấy mặc chiếc áo thun màu xanh khói, đôi chân bọc trong chiếc quần skinny đen, hình dáng chân cô cực kỳ đẹp, thon thả thẳng tắp, phía dưới lộ ra đoạn cổ chân trắng ngần, mái tóc dài đen nhánh dịu dàng cứ thế buông tùy tiện sau vai, hiện ra đôi má trắng nõn mịn màng, cặp mắt tựa nai con đang nhìn mình.

Lục Kinh Tả vô thức đứng thẳng người, thanh âm cậu hơi khàn: "Lại đây."

Tống Kiều Kiều mím môi, đi về phía cậu: "Sao cậu đến nhanh vậy?"

Cả hai sánh bước đi ra ngoài: "Tớ đến sớm quá à?"

"Cậu cũng không nói trước với tớ nữa."

"Vậy lần sau tớ nói trước với cậu một tiếng."

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn cậu, vừa vặn nhìn thấy hình dáng nét nghiêng góc cạnh rõ ràng của cậu: "Uhm... được..."

"Muốn ăn gì nào?"

"Tớ ăn gì cũng được."

"Vậy bọn mình đi ăn lẩu, nghe nói gần Đại học S có một nhà hàng lẩu ăn rất ngon, dắt cậu đi ăn thử?"

"Được."

Nhà hàng lẩu mà Lục Kinh Tả nói cách Đại học S thật sự không xa, hai người đi bộ thẳng qua đó. Vào lúc vừa mới bước vào, Tống Kiều Kiều đã bị cách trang trí điểm lệ của nhà hàng làm cho kinh ngạc, bởi vì không gian rộng lớn mà trang trí còn xinh đẹp, kính thủy tinh được lau chùi bóng loáng, khiến người khác có hiệu quả thị giác rất tốt ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cả hai tìm chỗ ngồi xuống, Lục Kinh Tả hỏi cô: "Ăn lẩu uyên ương?"

"Được."

Lục Kinh Tả đưa thực đơn cho cô: "Cậu xem một chút, muốn ăn gì thì đánh dấu."

Tống Kiều Kiều nhận thực đơn đánh dấu mấy món rồi đưa cho cậu: "Đánh dấu xong rồi."

Lục Kinh Tả nhìn thoáng qua: "Ít vậy thôi sao?"

"... Uhm..."

Lục Kinh Tả cầm bút qua, đánh dấu "xoẹt xoẹt xoẹt" lên thực đơn: "Chẳng phải cậu đều thích ăn mấy món này sao? Từ khi nào mà cậu lại tiết kiệm tiền cho tớ như vậy hả?"

Hai má Tống Kiều Kiều hơi đỏ hồng, cô không lên tiếng.

"Làm thêm một ly trà chanh xí muối nữa."

"Cái này... có nước..."

Lục Kinh Tả bật cười, đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ: "Làm sao? Sợ tớ không có tiền phải giữ cậu ở đây à?"

Tống Kiều Kiều chớp mắt: "Gi... có giữ cũng là giữ cậu đó, giữ cậu ở lại đây lau chùi chén đĩa."

Ánh mắt Lục Kinh Tả nuông chiều: "Được, giữ tớ, tớ sẽ lau chùi chén đĩa, cậu cứ việc ăn thoải mái đi."

Qua một lúc, nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, Tống Kiều Kiều nhìn thấy đáy nồi đã bắt đầu sùng sục, vô thức nuốt nước bọt, các loại lẩu

thật sự là món ngon trong lòng rất nhiều người. Lục Kinh Tả nhìn cô lén lút nuốt nước bọt, cậu rướn nhẹ khoe miệng, sau đó thành thạo lùa thịt và rau vào nôi: "Chờ chút nữa là có thể ăn rồi."

Tống Kiều Kiều gật đầu, vừa đúng lúc trà chanh xí muối có giá trị nhan sắc siêu cao của cô cũng được bùng lên: "Đẹp quá đi."

Lục Kinh Tả nói: "Có muốn tớ chụp cho cậu tấm hình không?"

"Chụp... chụp hình? Vậy cũng được chứ?"

Lục Kinh Tả lấy điện thoại ra: "Sao lại không được?"

Tuy rằng Tống Kiều Kiều có hơi ngại ngùng, nhưng cô vẫn không nhận được mà phối hợp. Thật ra cô cũng không nghĩ cậu có thể chụp cho cô xinh đẹp cỡ nào, chỉ cần nhìn qua ổn thôi là đã mừng rồi, nhưng mà sau khi nhìn những tấm hình cậu chụp, cô vẫn hơi sốc.

"Hóa ra thiết bị của cậu chụp hình đẹp như vậy ư?" Tống Kiều Kiều rướn nhẹ đuôi mày.

Lục Kinh Tả nhìn về phía cô, vừa cười vừa nói: "Không phải thiết bị chụp hình đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hot boy khoa

Đây là lần thứ ba Tống Kiều Kiều phải vén giữ tóc mình, cô hơi hối hận vì không mang theo dây thun, nếu mang theo dây thun thì bây giờ cô đã có thể búi đồng tóc phiền toái này lên buộc gọn rồi.

Lục Kinh Tả đột nhiên nói: "Đội tóc một lát."

"Hả?" Tống Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn cậu.

Lục Kinh Tả cười với cô một cái, sau đó đẩy ghế đứng dậy đi ra ngoài.

Tống Kiều Kiều nghiêng người nhìn bóng dáng thẳng tắp của cậu: "... Là sao?"

Sau vài phút, Tống Kiều Kiều nhìn thấy cậu từ cửa bước vào.

"Cậu đi đâu vậy?"

Lục Kinh Tả ngồi xuống, lấy một dây thun đen từ trong túi ra đưa cho cô.

Trong mắt Tống Kiều Kiều lộ ra chút ngạc nhiên: "Cậu... đi ra ngoài mua dây thun sao?"

"Uhm, cậu đã cầm tóc của mình tới lui ba lần rồi."

Khoe miệng Tống Kiều Kiều nhếch lên, đôi mắt chớp chớp vài cái, cô đưa tay nhận dây thun trong lòng bàn tay cậu, thừ thà vuốt tóc lên buộc gọn vào: "Cậu mua ở đâu thế?"

"Có một cửa hàng trang sức đằng trước, lúc đi ngang qua có nhìn thấy."

Điện thoại đặt trên bàn của Tống Kiều Kiều chợt sáng lên, là nhóm nhỏ trong ký túc xá của các cô.

Phương Du Nhiên: Ăn chưa? @suicao

Thang Viên Viên: Ăn nhiều chút nha ~

Tần Mẫn: Đẹp mê người* luôn nha ~

(* Câu này trong truyện tác giả dùng thành ngữ "Tú sắc khả xan", có hai ý: Ý thứ nhất là chỉ người phụ nữ có sắc đẹp hoặc sự quyến rũ mê người, ý thứ hai là miêu tả phong cảnh thanh tú tươi đẹp. Trong trường hợp này mình nghĩ có thể Tần Mẫn nói dáng của Kiều Kiều đẹp như chương trước có đề cập, hoặc cũng có thể ám chỉ lúc Kiều Kiều và Kinh Tả bên nhau nhìn đẹp đôi, nói chung cái nào cũng được.)

"Có chuyện gì sao?"

Tổng Kiều Kiều hồi âm tin nhắn: "Không có gì, trả lời tin nhắn cho nhóm nhỏ trong ký túc xá của tớ thôi."

Vào lúc ăn xong tính tiền, nhân viên phục vụ nhìn vào hóa đơn trên máy tính, nói: "Tổng cộng 387 đồng."

Tổng Kiều Kiều nhìn về phía Lục Kinh Tả, hai người bọn họ cùng nhau liền ăn hết 387 đồng ư? Đây cũng tham ăn quá mức rồi!

Lục Kinh Tả lấy điện thoại ra quét mã hai chiều trả tiền, cả hai chậm chậm đi về trường.

Lúc tạt ngang qua phố ẩm thực, Lục Kinh Tả kéo cô vào một nhà hàng tôm hùm, Tổng Kiều Kiều vội giữ chặt tay cậu: "Không ăn nữa đâu... no rồi no rồi."

"Không phải cho cậu ăn?"

"Hà?"

"Mang về cho ba người bạn cùng phòng của cậu ăn, chắc mấy cô ấy sẽ thích."

"Ah."

Khi đến cửa ký túc xá, Lục Kinh Tả lúc này mới đưa tôm hùm đất trong tay cho cô: "Được rồi, lên đi."

Tổng Kiều Kiều xách tôm hùm đất: "Vậy tớ lên nhé."

"Uhm."

Sau khi đi vào, cô lên tiếng chào cô quản lý, đi vài bước về trước, cô không nhận được ngoảnh đầu lại nhìn một chút, ấy vậy mà vừa nhìn lại thấy Lục Kinh Tả vẫn đứng ngay nơi cũ dõi theo, tầm mắt hai người giao nhau.

Cô thấy cậu cười với mình, cười như vậy khiến Tổng Kiều Kiều sợ đến mức xách tôm hùm đất nhảy hai ba cái lên lầu ký túc xá.

Lục Kinh Tả nhìn hành động của cô thu vào mắt, ý cười nơi khóe miệng không khỏi sâu thêm

Tổng Kiều Kiều xách tôm hùm đất quay về ký túc xá, ba người đều đang ở trong ký túc xá.

Phương Du Nhiên ngửi thấy mùi thơm mê người: "Sùi cảo nhỏ, buổi tối cậu ăn tôm hùm đất sao?"

Tổng Kiều Kiều lấy tôm hùm đất vừa nhắc đến ra lắc lắc: "Không ăn, nhưng mà có mang về cho các cậu."

Ba người lập tức đồng bộ từ trên giường xuống, ngoan ngoãn ngồi ngay giữa bàn ăn đợi nhảy vào.

Tổng Kiều Kiều bật cười, cô đặt tôm hùm đất lên bàn.

Ba người bắt đầu tìm bao tay, sau đó mừng rỡ lột tôm hùm. Tuy rằng Tổng Kiều Kiều đã ăn no rồi, nhưng cô vẫn kéo ghế ra ngồi xuống.

"Sùi cảo nhỏ, ăn tối cùng cậu chính là anh chàng kia phải không?" Phương Du Nhiên nói rề rề.

Về mặt Tổng Kiều Kiều ngạc nhiên: "Sao cậu biết... ah..." Cô bị cô ấy nhét một miếng thịt tôm.

Ba người liếc nhìn nhau, lặng lẽ mỉm cười.

"Tớ không chỉ biết là anh chàng ấy, mà tớ còn biết là anh chàng ngày hôm qua chúng ta gặp mặt trong siêu thị, chính là người đầu tiên đi về phía cậu."

Tổng Kiều Kiều kinh ngạc thật sự, cô bỗng nhiên nhớ đến trước đó lúc đang ăn, mấy cô ấy có gửi tin nhắn trong nhóm, thoáng chốc hiểu rõ: "Có phải các cậu đã nhìn thấy không hả?"

"Đúng vậy, đầu nhỏ như hạt dưa nhưng cũng không tính là ngốc." Phương Du Nhiên bật cười một tiếng.

Tổng Kiều Kiều có chút xoắn quýt, cô bắt giác cuộn ngón tay thành mảnh lại.

"Sùi cảo nhỏ, nói thật đi, cậu cùng cậu ấy rốt cuộc là quan hệ gì vậy?"

"Là quan hệ bạn bè mà thôi."

"Chỉ đơn giản là bạn bè thôi sao?"

"Uhm, thật sự là bạn bè."

"Nếu thật sự chỉ là bạn bè, vì sao còn đặc biệt mang đồ ăn về cho bọn tớ?"

"Hả?" Tống Kiều Kiều hơi mơ hồ, hai chuyện này khác biệt gì ư?

"Chẳng lẽ cậu không nhìn ra, cậu ấy mời bọn tớ ăn nhưng trên thực tế là vì cậu sao?"

Tống Kiều Kiều càng choáng hơn: "Vi... tớ?"

Ba người nhìn về mặt mũi mờ của cô, không khỏi thở dài, Phương Du Nhiên xích lại gần cô một chút: "Lẽ nào cậu không nhìn ra cậu ấy thích cậu sao?"

"Cái này --" Tống Kiều Kiều bỗng nhiên bật dậy, chiếc ghế phát ra một loạt tiếng ma sát với mặt đất: "Sao... sao có thể được?" Chân tay cô có chút lúng túng mà cầm lấy bình thủy của mình: "Vậy... vậy thì... tớ xuống dưới rót nước nóng."

Ba người nhìn bóng dáng mỏng manh kia, Tần Mẫn nói: "Có phải dọa cậu ấy rồi không?"

Thang Viên Viên chăm chú vào nước sôi rồi nhét vào miệng: "Chắc vậy."

Phương Du Nhiên nhú mày: "Linh cảm của tớ không sai mà, tớ cảm thấy anh chàng kia thích sùi cỏ nhỏ. Nhưng mà không biết vì sao, tớ thấy anh chàng đó nhìn khá quen mắt ấy nhỉ?"

Thang Viên Viên bật cười: "Hôm nay trên đường cậu thấy mười người đẹp trai, thì cậu đã nói quen mắt hết chín người rồi."

Tần Mẫn không nhịn được cười "hi hi" một tiếng.

Chập tối, Phương Du Nhiên từ ngoài cửa xông vào: "Sùi cỏ nhỏ, tớ hỏi cậu, anh chàng thanh mai trúc mã với cậu kia có phải tên là Lục Kinh Tả không? Trường cao trung số 1?"

Tống Kiều Kiều càng bị cô ấy làm sợ hãi thêm: "Ah? Đúng rồi! Sao vậy?"

Phương Du Nhiên mang máy tính bảng của mình gác trên bàn, hai người kia cũng nhào đến: "Lục Kinh Tả, chính là thủ khoa đại học thành phố của chúng ta! Tổng điểm 480 mà thi được 452 đấy ư!"

Trên máy tính bảng có rất nhiều tin tức về Lục Kinh Tả, có cả tấm ảnh chụp màn hình lúc cậu tiếp nhận phỏng vấn, còn có vài tấm hơi mờ nhưng bối cảnh ảnh chính là ở Đại học S, trên diễn đàn còn có cả thông tin của cậu.

Lục Kinh Tả, thủ khoa đại học thành phố, lấy thành tích hạng nhất toàn trường để bước vào Đại học S, hiện đang học lớp tài chính số 2.

"Sùi cỏ nhỏ, cậu chính là bạn cùng bàn thi đậu Đại học S được Lục Kinh Tả hướng dẫn một năm đấy ư?"

"Chuyện này... chuyện này mà cậu cũng biết sao?"

Phương Du Nhiên chỉ vào tấm ảnh chụp màn hình trên máy tính bảng, gõ nhẹ một cái.

Tống Kiều Kiều nhìn qua, tấm ảnh chụp màn hình chính là ảnh cô tiếp nhận phỏng vấn, mà Lục Kinh Tả còn đứng bên cạnh cô.

Vừa mới khai giảng vài ngày mà Lục Kinh Tả đã hoàn toàn nổi tiếng, trên Tieba hay trên diễn đàn của trường đều là hình của cậu. Máy cô gái hoặc là bị tưởng mạo của cậu thu hút triệt để, hoặc là bị thành tích của cậu làm cho hâm mộ, leo thẳng lên vị trí hot boy số một khoa tài chính, trở thành hot boy học bá có bộ đôi giá trị nhan sắc lẫn chỉ số IQ xứng với tên thực.

Về phần Tống Kiều Kiều cũng đã sớm chìm ngập trong lực lượng fan hâm mộ cuồng nhiệt của Lục Kinh Tả.

Qua một thời gian, thông tin huấn luyện quân sự được báo xuống, vào ngày mười tháng chín, kỳ huấn luyện quân sự kéo dài nửa tháng sẽ được tiến hành, địa điểm ngay tại Đại học S. Toàn thể tân sinh viên kêu gào hàng loạt, đây vừa hay là quãng thời gian nóng nhất, nếu mà sĩ quan huấn luyện nghiêm khắc, sau nửa tháng chắc phải thay hần một lớp da.

Trước kỳ huấn luyện quân sự, vài người trong bọn cô bắt đầu điên cuồng mua kem chống nắng, ngày nào cũng phải ba chân bốn cẳng bôi một lớp kem chống nắng mới được.

Sĩ quan huấn luyện của bọn họ là người đàn ông họ Trương, tốt nghiệp Học viện Cảnh sát Vũ trang, nghe nói hiện tại đang là trung đội trưởng của Lực lượng Cảnh sát Vũ trang, hơn nữa còn nổi tiếng nghiêm khắc.

Giữa trưa, ánh nắng mặt trời chiếu xuống gắt gao, nhưng lúc này bọn họ vẫn đứng chịu trận trong tư thế quân đội với nhiệt độ rực lửa, tư thế quân đội đúng chuẩn là bọn họ phải đứng như vậy trong vòng nửa tiếng. Sau hai mươi phút có hơi không chịu nổi, chân đứng bắt đầu tê rần, mà cho dù trên đỉnh đầu có mũ quân đội thì vẫn có thể cảm nhận được độ nóng đến phỏng người. Tống Kiều Kiều cảm giác mình sắp bị phơi khô rồi, giọt mồ hôi to như hạt đậu men theo hai má rơi xuống, thấm ướt mép cổ áo đồng phục quân đội, cô nuốt cổ họng một cách khó khăn, thậm chí đến cả giọng cũng khàn đặc đi.

"Có một người động đây, tất cả mọi người đều tăng thời gian thêm năm phút nữa."

Bởi vì sĩ quan Trương nói một câu như vậy, lúc đầu bên dưới còn có người hơi chộn rộn ngay lập tức đã cứng đờ lại, bọn họ hiện tại khó chịu bức bối, nhưng nếu vì bản thân mình mà liên lụy tất cả mọi người thì bọn họ sẽ càng khó chịu hơn.

Cuối cùng khi sĩ quan Trương cúi đầu nhìn đồng hồ bấm giờ trên tay lần nữa, ông mới lên tiếng: "Được rồi, huấn luyện giữa trưa đến đây là kết thúc, giải tán tại chỗ!"

Chỉ với một câu của ông mà hàng ngũ vốn dĩ còn nghiêm chỉnh thoáng chốc đã chia năm xẻ bảy, ai ai cũng duỗi tay tự đâm bóp bả vai và bập đui của mình, Tống Kiều Kiều cũng không ngoại lệ, lúc này cô cảm thấy xương cốt cùng cơ bắp toàn thân đều đau nhức âm ỉ.

Buổi chiều sau khi quay về ký túc xá, mấy người đều mang theo quần áo và vật dụng vệ sinh ngay lập tức xông vào nhà tắm. Nhà tắm nữ của Đại học S là nhà tắm công cộng lớn, chỉ có điều là phân theo năm, có tất cả bốn nhà tắm, sinh viên từ năm nhất đến năm tư trên cơ bản đều tách ra hết.

Trên đường đi, Thang Viên Viên hình như nhớ đến chuyện gì buồn cười: "Này, hôm nay các cậu có biết chuyện của hai học trưởng năm ba không?"

"Chuyện gì vậy?"

"Còn chẳng phải hôm nay lúc tân sinh viên bọn mình huấn luyện quân sự vừa khát vừa phơi nắng sao, hai học trưởng đó một người bụng trái dưa hấu đi theo đến trước mặt các tân sinh viên rêu rao gây sự chú ý, nếu chỉ một lần còn có thể là vô tình, nhưng bọn họ lại cứ thế lượn lờ qua nhiều lớp, thời điểm sắp lượn đến chỗ bọn mình thì bị mấy thầy cô phòng giáo vụ bắt được, các cậu có biết mấy thầy cô phòng giáo vụ xử phạt bọn họ thế nào không?"

Ba người lắc đầu, nhưng trong mắt đều mang theo vẻ khoái chí.

Thang Viên Viên bật cười một tiếng, nói: "Mấy thầy cô phòng giáo vụ ném hai người đó ra huấn luyện quân sự chung với các lớp tân sinh viên."

Nói đến đây, bọn họ không khỏi phì cười: "Đáng đời, ai bảo bọn họ nghịch ngợm làm gì?"

"Thì có ai nói sai đâu chứ?"

Các cô cười nói đi vào, đúng lúc chạm mặt mấy cô gái đối diện vừa mới tắm rửa xong đi ra, bọn họ dường như đang bàn luận gì đó.

"Này, các cậu có nghe nói gì chưa?"

"Nghe nói cái gì?"

"Chẳng phải hôm nay là huấn luyện quân sự sao? Hoa khôi của khoa mỹ thuật hội họa đã tự mình đi đưa nước cho hot boy khoa tài chính Lục Kinh Tà, các cậu nói xem thế không phải là cô ấy thích Lục Kinh Tà sao?"

"Thật hay造谣 đó?"

"Tớ gạt cậu làm gì chứ? Lúc ấy rất nhiều người có mặt, bọn họ cũng nhìn thấy mà."

"Hoa khôi khoa mỹ thuật hội họa, tân sinh viên giống bọn mình ư? Phải tên là An Thắm không?"

"Đúng rồi đó, chính xác là An Thắm, tớ nghe nói lúc trước cô ấy còn là hoa khôi trường cao trung số 2 nữa."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ứng hồng

"Cái gì mà An Thắm? Cái gì mà hoa khôi của khoa?" Tần Mẫn hơi ngơ ngác.

Thang Viên Viên ngược lại biết An Thắm này: "Cùng khóa với bọn mình, khoa mỹ thuật hội họa, trước đây đã từng gặp qua một lần rồi, rất xinh đẹp, đoán chừng cũng vì vậy mà được phong làm hoa khôi của khoa đó."

"Cô ta đưa nước cho Lục Kinh Tà sao? Cô ta có ý gì chứ?" Tần Mẫn vẫn ngơ ngẩn như trước hỏi.

Mà Phương Du Nhiên và Thang Viên Viên ngẫm hiểu liếc nhìn cô ấy, sau đó lại nhìn về phía Tống Kiều Kiều.

"Sùi cáo nhỏ, tớ cảm thấy chắc chắn là có hiểu lầm gì đó thôi."

"Đúng vậy, sủi cảo nhỏ, mấy chuyện thế này vẫn nên giải thích rõ ràng trước mặt nhau sẽ tốt hơn."

Tổng Kiều Kiều nhìn đáng vẻ từng người bọn họ giải thích vì Lục Kinh Tả, đột nhiên mỉm cười một chút: "Mấy cậu làm gì vậy hả? Tớ đã nói rồi, tớ với cậu ấy chỉ là bạn bè mà thôi. Được rồi, mệt mỏi cả ngày trời, mau đi tắm đi."

Nói rồi Tổng Kiều Kiều đi lên đặt chậu rửa xuống trước mặt các cô, nghiêng đầu nhìn thấy ba người họ vẫn đứng sừng sững đằng kia, bèn gọi một tiếng: "Lại đây nhanh nào."

Ba người liếc nhìn nhau, đi về phía cô.

Tắm xong trở về ký túc xá, một cô gái đáng người mỏng manh đang đứng ngay cửa ký túc xá, khoe miệng Tổng Kiều Kiều nhướng lên: "Từ Cám!"

Từ Cám lên tiếng chào hỏi với ba người kia, sau khi Tổng Kiều Kiều cất đồ dùng vệ sinh xong liền kéo tay cô đi ra ngoài, hai người lòng vòng ngoài sân tập của ký túc xá.

"Sao cậu lại đến đây?"

"Cậu biết chuyện của An Thâm chứ?"

Tổng Kiều Kiều khẽ gật đầu: "Uhm"

"Cậu nói An Thâm kia sao luôn âm hồn không tan vậy chứ, lúc bọn mình ở cao trung đã quán lấy Lục Kinh Tả rồi, bây giờ lên đại học vẫn quán cậu ấy tiếp."

Tổng Kiều Kiều rũ mắt xuống, không nói gì.

Từ Cám thấy đáng vẻ này của cô, kéo cánh tay cô đi ra ngoài.

"Đi đâu vậy?"

"Tìm Lục Kinh Tả, đứng trước mặt hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc là có ý gì?"

"Tớ không đi." Tổng Kiều Kiều rút cánh tay trong tay cô ấy ra.

"Vì sao chứ?" Từ Cám thật sự chỉ tiếc rên sắt không thành thép. "Cậu không nhìn ra là An Thâm thích Lục Kinh Tả sao?"

Tổng Kiều Kiều trầm mặc cắn môi dưới.

"Trời ạ, tớ nói Tổng Kiều Kiều cậu..." Từ Cám đang nói bỗng im bật, cô đưa tay vỗ cô ấy một cái: "Cậu nhìn kìa, cậu không chịu đi tìm người ta, người ta đến tận nơi luôn rồi?"

Tổng Kiều Kiều nhìn Từ Cám trước rồi sau đó lia quanh một vòng, vừa nhìn đã thấy Lục Kinh Tả đi về hướng bọn họ, trên người cậu vẫn còn mặc bộ đồng phục huấn luyện quân sự vào ban ngày.

Tầm mắt Từ Cám lướt nhanh trên người cả hai, sau đó lùi về sau một bước: "Nếu như cậu ấy đã đến tìm cậu rồi, vậy thì các cậu hãy nói chuyện cho đàng hoàng đi, tớ về trước đây." Sau khi nói xong, Từ Cám không cho Tổng Kiều Kiều một chút cơ hội phản ứng, xoay người sai bước rời khỏi.

"Eh... Từ Cám..."

Lục Kinh Tả đã đi đến bên cạnh cô, cô gái nhỏ vừa mới tắm xong, trên người mặc chiếc váy cotton đáng dãi màu kem, vạt váy che đến đầu gối, lộ ra đôi chân nhỏ thon trắng ngần, mái tóc dài hơi ướt rơi tùy ý sau vai, hương thơm nhàn nhạt trên người cô theo làn gió đêm mát lạnh phả đến, thanh âm của cậu trầm thấp thêm vài phần, nói với cô: "Nước tớ không uống."

Cậu vừa mở miệng chính là câu nói này, Tổng Kiều Kiều hơi ngậy ngốc: "Sao chứ?"

Lục Kinh Tả một bước lại gần cô, nhắc lại cả câu: "Nước tớ không cần, tớ cũng không uống."

Đôi môi Tổng Kiều Kiều hơi rướn lên: "VẬY... cậu nói với tớ làm gì chứ?"

Đôi đồng tử đen láy sâu thẳm của cậu nhìn cô đau đáu: "Bởi vì sợ cậu hiểu lầm"

Tổng Kiều Kiều nằm trên giường, qua hồi lâu, cô đột nhiên kéo tấm chăn mỏng phủ khắp đỉnh đầu, khoe miếng chậm chậm cong lên, giây sau, trọng lượng tấm chăn mỏng trên người chợt nhẹ đi, ý cười bên khoe miệng cô cứng đờ lại, ngồi lên trong vô thức, cô có chút lúng túng nhìn tấm chăn bị Phương Du Nhiên kéo xuống.

"Kiểu Kiểu, cậu đọc xong quyển sách kia rồi chứ?"

"Sách nào?"

"Chính là quyển Bạch dạ hành kia của cậu đó, tớ thấy cậu đã đọc nó mấy lần rồi."

"Uhm, đọc xong rồi."

Phuong Du Nhiên sáp lại gần cô: "Vậy nếu cậu đọc xong rồi, cậu có thể cho tớ mượn đọc được không?"

Tổng Kiểu Kiểu liếc nhìn Bạch dạ hành trên đầu giường.

"Không được sao?" Phuong Du Nhiên hỏi một câu.

"Nào có... được chứ." Tổng Kiểu Kiểu lấy Bạch dạ hành cạnh gối đưa cho cô ấy, cô bặm môi dưới: "Vậy cái này... lúc đang ăn không được đọc, khi đọc cậu cũng đừng làm gãy sách, không được làm nhăn sách..."

Tổng Kiểu Kiểu đang nói, bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người cô, theo tiềm thức hỏi một câu: "Gì vậy?"

Phuong Du Nhiên liếm môi dưới: "Sùi cào nhỏ, cậu yêu quý quyển sách này vậy ư, ai tặng cậu thế?"

"Uhm... bạn thôi."

"Bạn nào vậy, bạn rất quan trọng sao, trai hay gái?"

Tổng Kiểu Kiểu phồng má, Thang Viên Viên phía đối diện cười một cái, nói: "Tớ đoán chắc chắn là trai, tớ nói này tiểu Phuong, hay ngày mai bọn mình đi thư viện mua một quyển đi?"

Phuong Du Nhiên "oh" một tiếng, cười vô cùng nham hiểm: "Hiểu, tớ hiểu."

"Tớ có thể cho cậu mượn đọc mà." Tổng Kiểu Kiểu vội đưa sách cho cô ấy.

Phuong Du Nhiên mỉm cười trèo lên giường cô, đặt sách cạnh gối cho cô, tiện tay vỗ nhẹ hai cái: "Không sao, ngày mai tớ tự mua."

Đang nói chuyện, đèn nhìn đột nhiên tắt mất, căn phòng rơi vào khung cảnh mờ mịt.

"Chết tớ, bây giờ đã mười một giờ rồi, còn chưa tháo mặt nạ nữa!" Tần Mẫn gào lên.

Hàng ngày ký túc xá của bọn họ đứng mười một giờ đêm sẽ tắt đèn, thật sự chưa từng quá một giây.

"Được rồi, vẫn còn chút ánh trăng, cậu mau đi tháo đi, sáng mai còn phải huấn luyện quân sự nữa, mọi người ngủ thôi."

"Uhm, ngủ đây, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Tổng Kiểu Kiểu nằm trên giường, cô trở mình một cái, bàn tay chạm vào vỏ bìa bên ngoài mát lạnh kia, là 《Bạch Dạ Hành》 của cô, cô duỗi tay cọ nhẹ hồi lâu, trong đầu bắt gặp hiện ra nét mặt của Lục Kinh Tã, cô cắn chặt môi rồi dần dà nhắm mắt lại.

Nhiệt độ ngày hôm sau cao hơn nhiều so với ngày hôm trước, vừa đứng bên dưới ánh nắng mặt trời vô cùng nóng, thiếu điều chưa mang người khác ra nướng chín nữa mà thôi, một buổi sáng ngắn ngủi cũng đã khiến cho mấy tân sinh viên nóng đến say nắng, vào lúc giải lao giữa giờ bọn cô ra ngồi trên bãi cỏ nghỉ ngơi một lát.

"Bọn mình đi mua nước đi?"

"Được."

Tổng Kiểu Kiểu đứng lên sớm nhất, vừa đứng vững bỗng nhiên cơ thể bị người khác đụng một cái, lập tức cảm thấy khung cảnh trước mắt tối ngòm, liền mềm oặt ngã xuống đất, đúng lúc một đôi cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy cô: "Không sao chứ?"

Mấy người Phuong Du Nhiên cũng đứng lên, cô ấy vươn tay đẩy anh chàng kia ra, Thang Viên Viên lập tức dìu Tổng Kiểu Kiểu.

"Đằng ấy đi đường kiểu gì vậy?"

Cao Khải nhanh chóng nhận lỗi: "Thật ngại quá, vừa nãy thật có không để ý."

Anh ấy liếc nhìn cô gái mới bị mình đụng phải, vừa nhìn thấy trong mắt đã lộ ra chút kinh ngạc: "Là em?"

Tổng Kiều Kiều cũng trấn tĩnh lại tinh thần, cô nhìn anh chàng kia ngẫm nghĩ một hồi, dường như không nhớ ra anh ấy là ai.

Cao Khải nói rõ: "Em quên rồi sao? Anh là Cao Khải, lúc em đi báo danh anh còn dẫn em đến ký túc xá, khi ấy em ở cùng với ba mẹ nữa."

Vừa nghe anh ấy nói, trong tiềm thức Tổng Kiều Kiều liền có chút ấn tượng, sau đó ký ức rõ nét lại: "Là anh à, học trưởng Cao Khải."

"Đúng vậy, là anh, vừa rồi đụng phải em thật ngại quá, em ổn chứ? Có muốn anh đưa em đến phòng y tế không?"

"Em không sao, tại nóng dữ quá nên hơi chóng mặt thôi."

"Nóng?" Cao Khải cúi đầu nhìn nước suối trong tay mình, vội vàng đưa cho cô: "Huấn luyện quân sự đuổi quá sao? Lại đây, uống chút nước đi, mới mua chưa uống đâu."

"Cám ơn."

"Không sao, đừng khách sáo."

Triệu Thanh Nghiên khoác cánh tay lên bả vai Lục Kinh Tã: "Eh, anh chàng kia là ai vậy nhỉ? Anh ta không mặc đồng phục quân sự, là học trưởng sắp ra trường à? Bọn họ quen nhau sao? Anh ta lấy cả nước của mình cho Kiều Kiều, cậu nói xem anh ta có ý gì với Kiều Kiều chẳng, cũng phải, thật ra Kiều Kiều lớn lên rất dễ nhìn, bây giờ là đại học rồi, học trưởng học muội tùm lùm, rất dễ khiến người khác tơ tưởng linh tinh..."

Lục Kinh Tã lạnh nhạt nghiêng đầu nhìn cậu ấy, Triệu Thanh Nghiên vô cùng tự giác ngậm miệng lại.

Cậu duỗi tay hất cánh tay của cậu ấy từ bả vai mình xuống, sau đó sai bước rồi đi.

Kỷ Vĩ vụt qua: "Eh, lão Lục muốn đi đâu vậy?"

Triệu Thanh Nghiên nghiêng đầu: "Ai biết?"

Kỷ Vĩ: "???"

Mấy người đi về phía căn tin, Tần Mẫn hiếu kỳ hỏi một câu: "Lúc cậu nhập học là anh ấy tiếp đón sao?"

"Uhm, đúng vậy."

"Cao cao gầy gầy, nhìn sơ qua đáng đáp cũng rất bắt mắt, còn chưa kể, trông cũng rất đẹp trai."

Đến cửa căn tin, cánh cửa chặt nứt đầy người, Thang Viên Viên nhớ ra ban nãy cô chóng mặt, vậy nên nói với cô: "Cậu đợi bọn mình ngay cửa đi."

Tổng Kiều Kiều cũng không muốn chen lấn vào: "Uhm, được."

Sau khi mấy cô ấy đi rồi, Tổng Kiều Kiều đi đến nơi có bóng râm, lúc đang cúi đầu dùng chân cọ sát mặt đất, một đôi giày thể thao màu trắng xuất hiện trong tầm mắt mình, cô vô thức ngẩng đầu lên nhìn.

"Lục Kinh Tã?"

Lục Kinh Tã nhìn hai má cô bị say nắng đến ửng hồng, giầy sau tầm mắt rơi vào nước suối trong tay cô, nói: "Tớ vừa kết thúc huấn luyện, cho tớ uống miếng nước."

Tổng Kiều Kiều cũng không nghĩ nhiều, vừa nghe cậu nói như vậy lập tức đưa nước cho cậu, cậu vặn mở nắp chai, đưa miệng chai sát cạnh bờ môi, ngửa đầu uống "ực ực ực". Nhìn thấy yết hầu cậu chuyển động lên xuống, cô không khỏi nuốt nước bọt, khẽ lẩm nhẩm: "Tớ vẫn chưa uống mà..."

Sau đó bỗng nhiên phát ra một loạt âm thanh thân chai bị bóp chặt, Tổng Kiều Kiều ngẩng ngẩn trơ mắt nhìn cậu uống một hơi hết sạch chai nước, cô lại nuốt nước bọt: "Cậu uống hết cả rồi ư, rốt cuộc cậu khát cỡ nào vậy chứ?"

Lục Kinh Tã vừa nhìn cô vừa giơ ngón tay hơi cong lên lau môi dưới, cười nói: "Rất khát."

Tổng Kiều Kiều bị động tác lau môi của cậu hấp dẫn, không hiểu sao cảm thấy mặt có chút nóng ran, cô cuống cuống dịch chuyển tầm mắt: "Cái đó... tớ còn chưa uống nữa."

Lục Kinh Tã nhìn góc nghiêng xinh đẹp của cô, bờ môi cong lên, thuận tay ném chai nước suối rỗng vào thùng rác gần đó, một phát trúng ngay tức thì: "Uhm, vậy nên tớ muốn đền cho cậu."

"Đền cho tớ? Đền cho tớ cái gì?" Đang nói, đỉnh đầu bất chợt bị một đôi bàn tay to lớn xoa nhẹ một cái.

"Đội tớ, tớ đi mua cho cậu."

Chương 34: Cường hôn

Thời tiết nóng bức trước đó đã xoay chuyển vào ngày kết thúc kỳ huấn luyện quân sự, bầu trời âm u râm mát, có vẻ như muốn đổ mưa. Đúng như dự đoán, buổi chiều sau khi tiễn các sĩ quan huấn luyện rời đi, những hạt mưa nhỏ bắt đầu rả rích rơi xuống, cuốn theo mùi nước hanh nhàn nhạt trong không khí.

An Thâm lờ mờ theo sau Lục Kinh Tả. Trên người cậu vẫn mặc bộ đồng phục huấn luyện quân sự màu xanh quân đội ấy, thân hình cao lớn thanh gầy, trên mặt cũng không có dấu vết mồ hôi như những nam sinh khác, cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái. Cô khẽ nhướn mày: "Cậu ghét tớ vậy ư?"

Bước chân Lục Kinh Tả không dừng lại chút nào, cũng chẳng mấy may phản ứng, giống như vừa rồi cô không phải đang nói chuyện với cậu vậy.

"Lục Kinh Tả?"

Vẫn không hồi đáp như cũ.

An Thâm dứt khoát chạy thẳng hai bước lên trước, chặn trước mặt cậu, cậu lúc này mới không thể không khựng lại, chỉ có điều ánh mắt nhìn về phía cô lại bình lặng không chút gợn sóng.

"Chẳng phải tớ thích cậu sao? Cậu trốn tránh tớ đến mức như vậy à?"

"Tớ đang nói chuyện với cậu đấy? Cậu có thể trả lời tớ một chút không?"

"Cái người này cũng thật là."

Một chút bức bối vụt qua trong mắt Lục Kinh Tả, thẳng thừng lách qua cô tiếp tục đi về phía trước.

An Thâm thật sự bị chọc điên, cô xông lên quát với cậu: "Tớ biết người cậu thích, tớ biết người cậu thích chính là Tống Kiều Kiều."

Lúc này bước chân của Lục Kinh Tả mới hơi dừng lại, An Thâm hiển nhiên hiểu rõ vì sao cậu phải dừng lại, lập tức bức bối trở mặt khinh khinh, cô đuổi theo kịp, nhìn cậu: "Cậu thích cô ấy đúng không, chính là nhóc ngồi cùng bàn kia?"

Lục Kinh Tả lạnh lùng nhìn cô, không đáp lại bất kỳ lời nào, nhấc chân lên tiếp tục đi về trước.

"Cậu không muốn biết cô ấy có thích cậu hay không sao?" An Thâm phát ngôn lần nữa, cô bước lên trước, mỉm cười nói: "Tớ có cách có thể biết rõ rốt cuộc cô ấy có thích cậu hay không."

Đôi đồng tử Lục Kinh Tả hơi xáo động một chút: "Không cần."

"Eh, cái con người này..."

"Tôi muốn biết rõ rằng cô ấy có thích tôi hay không, nhưng tôi không muốn dùng cách của cậu." Sau khi nói xong những lời này, Lục Kinh Tả thẳng thừng rời khỏi cũng không ngoảnh đầu lại.

An Thâm nhìn bóng lưng thẳng tắp của cậu, tức giận vùng nắm đấm nhắm về phía cậu.

Tống Kiều Kiều hỏi các cô ấy: "Các cậu có muốn đi tự học chung không?"

"Tớ không đi đâu, tự học thì chỉ bằng tớ về ký túc xá ngắm chông của tớ."

Tần Mẫn và Thang Viên Viên cũng tỏ ý không đi: "Tớ sẽ đi một mình."

"Được, vậy tớ đi qua đó trước."

Tống Kiều Kiều tìm một căn phòng tự học không nhiều người lắm, cô đi thẳng đến chỗ cuối cùng. Sau một lúc học thuộc từ vựng, một cái bóng mờ tự nhiên bao phủ trên đỉnh đầu xuống, cô theo tiềm thức ngẩng đầu nhìn qua, trong lòng chọn rộn: "Lục Kinh Tả?"

Lục Kinh Tả đặt sách trong tay lên bàn, sau đó ngồi xuống ngay đối diện cô, cậu liếc nhìn sách trong tay cô: "Học thuộc từ vựng à?"

Tổng Kiều Kiều gật đầu: "Uhm."

Lục Kinh Tả tựa lưng ra phía sau, đôi chân dài duỗi ra, nhưng đã lấn sang địa phận của cô, cô cảm nhận được chân cậu chạm vào mình, tuy rằng chỉ chạm khẽ khàng một cái, cô vẫn không thể nhìn được mà cuộn tay thành nắm đấm, cô dồn nén sự căng thẳng và bối rối trong lòng: "Cậu cũng đến đây tự học hả?"

Lục Kinh Tả mỉm cười một chút: "Uhm, không được sao?"

"Đâu có, được." Nói rồi cô lập tức cúi gằm đầu xuống tiếp tục xem từ vựng tiếng Anh. Chỉ có điều lần này cô căn bản xem cái gì cũng không vào, xem cả buổi cũng chẳng nhớ được gì cả.

Bỗng nhiên quyển sách tiếng Anh trong tay bị rút ra, cô ngẩng đầu nhìn về phía cậu: "Cậu làm gì vậy?"

Lục Kinh Tả cầm quyển sách tiếng Anh nhìn lướt qua: "Tớ giúp cậu trích ra học thuộc."

Tổng Kiều Kiều cắn môi, thật ra khi bọn họ ở cấp hai cấp ba, Lục Kinh Tả cũng hay giúp cô trích từ vựng tiếng Anh ra để học thuộc như thế này, cô của thời điểm ấy có thể thần nhiên đối mặt, nhưng cô của hiện tại vừa mới nhìn thấy cậu đã không ngăn được sự căng thẳng và hoảng loạn, căn bản học thuộc cũng không nổi. Cô vươn tay ra muốn giật lại quyển sách tiếng Anh của mình, nhưng sách còn chưa lấy được, ngược lại cổ tay đã bị lòng bàn tay của cậu cầm chặt.

Lục Kinh Tả cầm cổ tay mảnh mai của cô, từng bước dịch chuyển lên trên, rồi thẳng thừng nắm chặt lấy bàn tay cô, cười nói: "Tay nhỏ thật."

Tổng Kiều Kiều vốn dĩ đang căng thẳng, vô thức hỏi một câu: "Gì chứ?"

"Tớ nói tay của cậu thật nhỏ, vừa nhỏ nhắn lại mềm mại." Nói rồi cậu dùng ngón cái cọ cọ mu bàn tay cô.

Bị cậu cọ sát như vậy, cô chỉ cảm thấy bàn tay mình cũng bắt đầu nóng lên, cô theo bản năng muốn rút tay của mình về, nhưng cô càng rút về thì cậu lại càng nắm chặt, nắm chặt đến căn bản cô không có cách nào thoát khỏi: "Cậu làm cái gì vậy?"

Nụ cười đọng đầy trên khóe miệng Lục Kinh Tả, cậu đặt quyển sách tiếng Anh của cô xuống, chuyển sang nắm chặt bằng cả hai tay, ngón tay thon dài của cậu miết vào gan bàn tay cô: "Mát xa giúp cậu một chút."

"Tớ không cần mát xa."

"Thả lỏng."

Tổng Kiều Kiều gầy gầy không thoát, chỉ có thể bị bàn tay cậu nắm chặt không chế tiến hành mát xa. Tầm mắt cô rơi trên ngón tay của cậu, từng đốt ngón tay của cậu đều vô cùng rõ ràng, khớp xương rành rọt, thon dài mạnh mẽ. Lòng bàn tay cô tỏa nhiệt nóng lên, nhưng bàn tay của cậu lại hơi mát lạnh, thế nên khi va chạm lẫn nhau có chút dễ chịu.

Hai tay của cô đều bị cậu mát xa hết lần này đến lần khác. Cuối cùng cô thật sự không chịu nổi bầu không khí này nữa, cô cứ thế ra sức rút tay của mình về, cầm lấy sách tiếng Anh của mình: "Vậy thì, không còn sớm nữa, tớ phải về ký túc xá đây."

Lục Kinh Tả mỉm cười cầm lấy sách của mình, đứng dậy: "Tớ đưa cậu về."

Tổng Kiều Kiều không nói chuyện, thu dọn xong rồi bèn hướng về phía cửa sau đi ra ngoài, Lục Kinh Tả theo sau cô, ý cười bên khóe miệng dần đậm thêm.

Đã trải qua thời điểm oi bức nhất giữa hè, gió đêm mang theo vài phần thanh mát, thổi tan sự ngột ngạt của ngày thường. Hơn chín giờ nhưng trên sân trường vẫn rất ồn ào náo nhiệt, khắp nơi đều có thể bắt gặp mấy chàng trai cô gái đi đi lại lại, tất cả đèn đường trong khuôn viên trường đều bật mở, nhưng vì cây cối sum suê như nhau, thành ra ánh đèn lại bị những ngọn cây che khuất, không quá sáng choang nhưng cũng không tối mù đến mức không thể bước đi, ngược lại mang theo chút mát mẻ mong lung.

Cả hai đi cạnh nhau, phòng tự học cách ký túc xá cũng không xa, chẳng đường chỉ khoảng mười phút thôi nên rất nhanh đã đến lầu dưới ký túc xá. Yêu đương ở đại học thật sự thoải mái, cứ cùng nhau đi như vậy mà cô đã chú ý thấy mấy đôi tình nhân hôn nhau thắm thiết rồi, giờ đây xung quanh ký túc xá nữ lại càng lộng hành hơn, nhiều nơi còn biểu diễn tiết mục nộ hôn biệt ly, kỳ lạ hơn chính là, trong tiềm thức cô lại lần nữa nhớ đến sự mềm mại tối hôm ấy.

Tổng Kiều Kiều ngượng ngùng, thật sự không biết hiện tại phải làm gì ở đây, cô dừng lại, nói với cậu: "Vậy... cậu đưa đến đây thôi, tớ tự vào là được rồi."

Lục Kinh Tả nhìn cô, không nói gì.

Tổng Kiều Kiều cũng không dám nhìn ngó lung tung, thấy cậu không nói lời nào nên lùi về sau một bước, vẫy tay: "Đi đây... ah..."

Cô vừa mới dứt lời, nhưng bước chân vẫn còn chưa sải nhịp thì cổ tay liền bị một đôi bàn tay to lớn mạnh mẽ nắm chặt, cậu cường thế không cho phép nói chuyện, kéo cô đến cạnh rừng cây, Tổng Kiều Kiều bị bức bách đi qua với cậu, chỗ rừng cây này khá rậm rạp, vị trí đèn đường rơi vào tương đối ít,

so với phía bên ngoài có vẻ hơi u ám. Cô vùng vẫy cạy mở bàn tay của cậu ra, lay động hạ cổ tay mình xuống: "Cậu làm cái gì vậy hả?"

Tổng Kiều Kiều vừa hỏi xong, đôi cánh tay ấy chọt ngang ngược xông qua, ôm sát lấy vòng eo cô, cô ngang nhiên bị tráo đổi phương hướng, bị áp chế ngay trên gốc cây đại thụ, phía sau là thân cây gỗ ghề sần sùi, phía trước là lồng ngực ấm nóng mạnh mẽ của cậu, đầu óc cô lúc này ngây ngốc như bột nhào vậy.

Bờ môi Lục Kinh Tà áp sát nơi vành tai cô, cô nghe thấy thanh âm của cậu: "Còn nhớ đúng chứ?"

Khi cậu nói, hơi thở nóng rẫy phả vào nơi ấy, trong nháy mắt kích thích sóng to sóng nhỏ, còn nhớ? Còn nhớ cái gì? Hồn độn vài giây cô lúc này mới phản ứng lại, bàn tay cậu khoắc bên trên không khỏi bóp chặt, cô nuốt nuốt nước bọt, duỗi tay đẩy cậu: "Cậu đang nói cái gì vậy hả... cậu buông tớ ra trước đã..."

Cơ thể Lục Kinh Tà hơi xa cô ra một chút, đôi đồng tử thâm sâu gấp gáp bầu chặt lấy cô, giọng điệu quả quyết: "Chuyện tối hôm ấy, cậu vẫn còn nhớ."

Tổng Kiều Kiều phản xạ có điều kiện bặm môi dưới, nghiêng đầu qua: "Chuyện tối nào chứ... tớ không biết cậu đang nói cái gì..."

Lục Kinh Tà nhìn ánh mắt lay động bất định của cô, tầm mắt rơi trên đôi môi đỏ mọng kia, lần nữa sáp lại gần, thanh âm đè thấp: "Thật sự không nhớ?"

Tổng Kiều Kiều buống bình quay qua cậu: "Không nhớ."

"Nếu đã không nhớ, vậy để tớ giúp cậu hồi tưởng lại một chút."

Tổng Kiều Kiều ngay lập tức trừng to mắt, cô theo bản năng muốn ngo ngoay, nhưng còn chưa ngo ngoay, sau gáy liền bị một đôi bàn tay to lớn bao phủ, mang theo sức mạnh không thể phản kháng đè sát về phía trước, một bờ môi nóng rực rất nhanh áp đến.

Cô cảm nhận được đôi môi của mình đang run rẩy, nhưng hết thảy những run rẩy này đều bị cậu chế ngự, những xúc cảm trong ký ức lại lần nữa bị kích động. Làn môi của cậu có nhiệt độ rất cao, rất nóng, cơ thể cô trong chớp mắt tựa như đã rút sạch xương cốt, tay chân vô lực, mà quyền sách tiếng Anh cầm trên tay cũng không còn sức rút xuống bãi cỏ mềm.

Thời điểm khi bờ môi áp lên, một tiếng rên khẽ từ cổ họng cậu bật ra. Sau khi chạm vào, cậu gần như bị mất kiểm soát mà bắt đầu mút lấy, cậu cảm nhận được sự run rẩy nơi cô, vô cùng thuần khiết, cô thậm chí còn chẳng biết đáp trả thế nào, cặp mắt cô to tròn, đôi đồng tử sáng ngời, tựa như chú nai con hoảng loạn mang theo chút bất lực. Thế nhưng cô không hề biết rằng, ánh mắt kinh ngạc như vậy chỉ khiến người khác rất muốn hưng tàn ức hiếp cô mà thôi.

Cậu cắn môi dưới của cô, dùng thanh âm dịu dàng nhất mị hoặc cô: "Ngoan, nhắm mắt lại."

Mi mắt Tổng Kiều Kiều khẽ run lên, dường như bị cậu dụ dỗ rồi, cô thật sự chậm chậm nhắm mắt lại, hàng mi dài rậm rũ xuống, hình thành một chiếc quạt nhỏ tinh xảo, bàn tay cậu nâng lấy hai bên thái dương của cô, bờ môi lần nữa phủ lấp toàn bộ.

Ngay tại khoảnh khắc này, cậu giống như xé nát hết thảy lớp nguy trang, toàn bộ cường thế chiếm hữu trong nội tâm cậu đều bộc phát. Cậu thích người con gái này bao nhiêu năm như vậy, vừa nghĩ đến giờ đây cô ở trong lòng mình, thậm chí còn nhắm mắt ngoan ngoãn, tùy ý để mình hoành hành ngang ngược. Nghĩ đến đây, cậu liền cảm thấy máu nóng khắp người khó mà hạ nhiệt, làn môi của cô quá mức mềm mại, mang theo mùi hương của sự ngọt ngào, khiến người khác không kiềm chế nổi mà sa ngã.

Tổng Kiều Kiều cảm giác trái tim mình như sắp nhảy ra ngoài đến nơi, cô giữ bình tĩnh không được mà đồng thời cũng chẳng thể nào bình tĩnh. Một Lục Kinh Tà như vậy khiến cô cực kỳ bối rối, bối rối thế này khiến tâm trạng cô hoang mang, vô cùng lúng túng.

Lục Kinh Tà cơ hồ sắp mất kiểm soát, nhưng một giây trước khi mất kiểm soát lại buông lỏng cô ra, cậu kiềm nén rồi khỏi môi cô. Môi cô đã bị cậu gặm cắn liếm mút đến không còn hình dạng, dáng môi bắt đầu sưng mọng lên. Cậu vờn tay ra chạm nhẹ một chút, vẫn còn đọng lại sự cuồng nhiệt cháy bỏng.

Tổng Kiều Kiều cảm thấy mình không nghe được gì nữa, lỗ tai giống như mất đi thính lực vậy, chỉ ngây ngốc nhìn bờ môi cậu cũng sưng mọng y chang mình. Hơi thở cả hai dồn dập lại bất ổn, chặt chẽ mà vương vấn vào nhau, hòa thành những giai điệu mập mờ nhất, khiến đôi gò má của mỗi người trở nên thẹn thùng.

Lục Kinh Tà sát đến gần cô, lần này hôn vào mi tâm cô, cậu vừa hôn như vậy, Tổng Kiều Kiều như phải bông, khẽ co rúm lại một chút. Mà cũng nhờ vậy cô mới kịp phản ứng, nào bộ chỉ toàn cảnh tượng hữu tình ban nãy, hai bên má nhuộm từng lớp phấn hồng, cô hoảng hốt đẩy cậu ra.

"Cậu... cậu..." Cô vừa mới thốt ra thì môi trên và môi dưới đã kề cận nhau, ngay lập tức một cảm giác nhoi nhói cuốn đến, cô vô thức giơ tay che đôi môi mình lại.

Lục Kinh Tà thâm trầm nhìn cô, lúc này cậu đang cố gắng bình ổn lại hô hấp, bàn tay khổng lồ chế ngay chiếc eo thon của cô, không giảm bớt sức lực chút nào, cậu hỏi cô: "Nhớ lại rồi sao?"

Tổng Kiều Kiều bối rối chớp mắt mấy cái, cô nghĩ đến trước khi mất kiểm soát cậu đã hỏi mình câu này, cũng bởi vì cô nói không nhớ, cậu liền dùng cách thức như vậy buộc cô nhớ lại. Lẽ ra cô nên tức giận, nhưng không hiểu sao đáy lòng cô lại không hề nảy sinh chút bức tức nào, thay vào đó còn có một dòng ý nghĩ ngọt ngào ẩn nấp. Nhận thức này khiến cô hơi hoảng loạn, luống cuống, cô gần như chẳng biết mình phải làm gì mới ổn.

"Kiều Kiều..." Cậu khẽ sát, bờ môi cọ vào mi mắt cô, thanh âm lộ ra đau khổ triền miên.

Tổng Kiều Kiều bị cậu gọi như vậy, đáy lòng càng rối ren thêm, trong lúc nhất thời cô cũng không biết sức lực của mình ở đâu đến, liền chặn ngang cậu ra chạy về phía ký túc xá. Cô ba chân bốn cẳng chạy, thậm chí ngay cả sách tiếng Anh trên mặt đất cũng chưa kịp nhặt lấy, có lẽ đã hoàn toàn quên sạch chuyện sách này rồi.

Lục Kinh Tả ngấm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang bỏ trốn kia, cậu gợn ngón cái lên sờ nhẹ khóe miệng mình một chút, nhớ đến vừa rồi được trải nghiệm sự mềm mại ấy, trong đôi mắt thâm sâu tràn trề ý cười vui vẻ cùng dịu dàng. Mãi đến sau khi cậu không nhìn thấy hình bóng của cô nữa, lúc này cậu mới thu hồi tầm mắt lại.

Ánh nhìn của cậu lướt qua quyển sách tiếng Anh bị chủ nhân làm rơi kia, cúi xuống nhặt lên, nhẹ nhàng lau chùi sạch sẽ bìa ngoài. Có thứ này ở đây rồi, còn lo sợ cô bé ngốc ấy không chủ động dâng đến sao?

Sau khi quay về ký túc xá, Trương Trì ngó thấy sách tiếng Anh cầm trong tay cậu, sững sờ hỏi: "Cậu lấy sách tiếng Anh ở đâu ra vậy?"

Lục Kinh Tả mang sách tiếng Anh đặt trên giường mình, mà mấy người kia nhìn thấy hành động này của cậu cũng bị dọa hết hồn. Khai giảng một quãng thời gian dài như vậy, đối với cậu bọn họ vẫn có chút hiểu rõ, giường của cậu thì chỉ có cơ thể cậu và di động là có thể lên, những thứ khác còn lâu mới được đặt lên. Vậy mà hôm nay cậu đặt một quyển sách lên, lại còn đặt bên cạnh gối của mình, điều này không thể không làm người khác suy nghĩ lung tung.

Đúng lúc Lâm Cảnh chú ý đến bờ môi hơi sưng của cậu, lại càng trừng to mắt: "WTF, người anh em, miệng cậu sao vậy?"

Lâm Cảnh vừa nói thế, những người khác cũng đều không hẹn mà cùng nhìn qua bờ môi của cậu. Lúc đầu bước vào không phát giác, bây giờ mới nhìn như vậy, bờ môi của cậu rõ ràng mang theo sưng mọng, hơn nữa vừa nhìn còn thấy lưu lại gì đó.

Lần này, bầu không khí trong ký túc xá nháy mắt đột nhiên mờ ám hẳn: "Ừầy ừầy, người anh em, thành thật khai báo mau, cậu đã làm gì hả?"

Lục Kinh Tả thấy nét cười dung tục trên mặt bọn họ, cong môi lên: "Đoán."

"Ồ hay, đoán cái gì nha, thật không thành thật mà."

Lục Kinh Tả không đoái hoài đến bọn họ nữa, mà cầm chậu rửa mặt và quần áo để thay của mình: "Tớ đi xuống tắm trước đây."

"Tắm tiếp đi chứ?"

"Tắm nữa là dưới đó tắt đèn, đi đây."

Sau khi ba người thấy cậu ra ngoài, thì thầm bàn tán: "Các cậu đoán xem ả?"

"Liệu có phải hoa khôi khoa mỹ thuật hội họa không nhỉ? Chẳng phải An Thắm đang cua cậu ấy ư?"

"Ai biết đâu?"

Tầm mắt ba người không hẹn mà cùng nhìn về phía quyển sách tiếng Anh đặt trên đầu giường Lục Kinh Tả, liếc nhìn nhau, từ trong mắt đối phương bọn họ đã hiểu được ý muốn của từng người. Ngay sau đó Trương Trì lặng lẽ đi đến, thò tay lấy quyển sách kia qua, vén mở bìa ngoài.

"Ai vậy hả?" Hai người rợn rợn hỏi.

Trong mắt Trương Trì lóe lên chút ngu muội, y theo mà đọc ra: "Tổng Kiều Kiều."

Phương Du Nhiên dạo gần đây đối với diễn đàn trường đam mê đến không rời, vì trong diễn đàn có thể thường xuyên nhìn thấy rất nhiều trai gái vô cùng đẹp, lại còn có mấy thể loại tin đồn lắt nhắt. Lúc này trên top diễn đàn xuất hiện một bài viết rất hot, bên trong bài viết là ảnh chụp Lục Kinh Tả và An Thắm.

Hai người mặc bộ đồng phục huấn luyện quân sự màu xanh lá, An Thắm hơi ngẩng đầu nhìn Lục Kinh Tả, góc nghiêng xinh đẹp, mà khóe miệng khẽ rướn lên lại càng lộ ra tâm tình của cô nàng vào thời điểm đó, còn Lục Kinh Tả thì cúi đầu nhìn An Thắm, mặt không gợn sóng. Nhưng chỉ một bức ảnh như vậy đã có thể đẩy lên cơn sóng không nhỏ rồi, cũng bởi vì cảnh tượng hai người khi đứng cùng nhau tạo cảm giác quá bổ mắt.

"WTF!" Cô bỗng la lên một tiếng, khiến Tàn Mẫn vừa mới xé túi mặt nạ ra sợ hãi mình.

"Cậu gào rú hù dọa làm gì vậy chứ?"

"Lại đây mau lại đây mau." Cô quỳnh quát gọi.

Tần Mẫn và Thang Viên Viên nhìn điệu bộ này của cô bèn đi qua: "Sao nào?"

"Đào sâu vào mối quan hệ thật sự giữa hoa khôi khoa mỹ thuật hội họa An Thắm và hot boy khoa tài chính Lục Kinh Tà."

Cả hai nhanh chóng lướt nhìn, tầm mắt dừng trên bức ảnh kia, hơi chau mày.

"Nữ sinh kia xuân tình phơi phới làm chi vậy?"

"Đã sớm nói An Thắm thích Lục Kinh Tà rồi mà, cô ta chắc sẽ không chủ động tấn công đấy chứ? Vậy sùi cảo nhỏ nhà mình phải làm sao đây?"

Bên đây sau khi Tống Kiều Kiều đẩy Lục Kinh Tà ra che miệng lại, dọc đường chạy về ký túc xá cũng không dám ngoảnh đầu. Vừa vào cửa liền nghe thấy câu cô phải làm sao đây lúc này của Phương Du Nhiên, vậy nên khó hiểu hỏi một tiếng: "Các cậu đang nói cái gì vậy? Gì mà tớ phải làm sao đây?"

Cô vừa phát ra tiếng làm cho ba con người bên trong hết hồn, Phương Du Nhiên vội hướng màn hình di động xuống, cười nói: "Sùi cảo cậu về rồi?"

Tống Kiều Kiều bước vào, cô thấy điệu bộ ba người họ, thoát nhìn hình như có gì đó giấu cô. Ánh mắt cô rơi trên chiếc di động mà Phương Du Nhiên cố tình che giấu, xòe tay ra với cô ấy: "Hm?"

Phương Du Nhiên liếc nhìn Thang Viên Viên và Tần Mẫn, Thang Viên Viên ra hiệu cho cô ấy một cái, cô ấy bèn đưa di động trên tay cho Tống Kiều Kiều.

Tầm mắt Tống Kiều Kiều dừng trên bức ảnh kia, sau khi mở ra xem càng hiểu rõ hơn, cô lướt nhìn qua loa rồi trả di động lại cho Phương Du Nhiên: "Là cái này sao? Các cậu thần bí như vậy làm gì chứ?"

"Cậu không giận? Cậu không khó chịu?"

Tống Kiều Kiều nghiêng đầu: "Sao tớ phải giận sao phải khó chịu chứ?"

Ba người: "..."

Tống Kiều Kiều đi lại cầm chậu rửa mặt: "Mau tắt đèn đi, tớ đi tắm trước, các cậu đều tắm hết rồi hả?"

"Uhm"

"Vậy tớ đi trước đây."

Tối đến nằm trên giường, đầu óc Tống Kiều Kiều vô cùng rối bời, giống như đồng cỏ dại mọc lang chạ vậy, bất luận có dọn dẹp thế nào cũng không thể dọn dẹp hết. Lục Kinh Tà nói không sai, chuyện tối hôm ấy cô vẫn còn nhớ, nhưng cũng không phải ngay từ đầu đã nhớ, mà là nhớ lại từ từ. Lúc đầu cô cứ ngỡ rằng mình này sinh ảo giác, Lục Kinh Tà hôn trộm cô? Đây nghĩ thế nào cũng không thật, nhưng về sau ký ức càng lúc càng rõ nét đã nói cho cô biết, không phải ảo giác, đều là thật cả.

Cô nhớ rõ ràng lúc ấy cậu nói với cô "về nhà rồi, gõ cửa đi", nhưng khi cô còn chưa chạm vào gõ thì cổ tay đã bị cậu nắm chặt lại, giống như hôm nay vậy. Cô còn nhớ rằng bờ môi cậu mang theo hương vị của rượu, cô cũng nhớ rằng cậu chỉ khẽ nhe lên mà thôi. Không ngờ hôm nay lại vừa gặm vừa cắn như vậy, nghĩ đến đây, trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng cậu áp sát mình lên thân cây mà cưỡng hôn, sống mũi cao thẳng của cậu đâm vào cô, bị xé toạc, bị cướp đoạt...

Đang lúc hồi tưởng lại cảm giác rối ren ấy, cô vội cho bản thân một bạt tay, tỉnh lại tỉnh lại.

Mà trong hoàn cảnh yên tĩnh này, một tiếng "bóp" như vậy đã đủ vang dội. Mấy người Thang Viên Viên thấy âm thanh phát ra từ trên giường Tống Kiều Kiều, bèn hỏi: "Sùi cảo, sao đấy?"

Tống Kiều Kiều cũng đang lúng túng, cô khẽ giải thích: "Có con muỗi, tớ đập con muỗi ấy mà."

"Đập được không?"

"Uhm, đập được rồi."

"Đập được rồi thì ngủ đi, mai bọn mình ghé siêu thị mua nhang muỗi điện về."

"Được."

Tống Kiều Kiều trở mình một cái, cô đưa tay cầm chặt di động, vô thức cọ sát, cô vẫn đang nghĩ đến chuyện ban nãy. Lục Kinh Tà, cậu ấy làm như vậy rốt cuộc là có ý gì? Cậu ấy... thích cô sao? Đồng thời cô cũng tự hỏi lòng, rằng tình cảm của cô đối với Lục Kinh Tà là kiểu gì?

Cô suy nghĩ rất nhiều, nhớ đến cô đã từng hỏi Từ Cám một vấn đề như vậy. Cô hỏi cô ấy, thích một người là cảm giác thế nào?

Từ Cám nói với cô rằng: Thích một người chính là khi nhìn thấy người ấy sẽ rất vui vẻ, còn không nhìn thấy người ấy sẽ rất mất mát.

Tống Kiều Kiều bao vây câu nói ấy khắp người mình. Cô cho rằng đúng như vậy, cô vừa nhìn thấy Lục Kinh Tà sẽ cảm thấy rất vui vẻ, cậu nói chuyện với cô, cậu đối xử tốt với cô, cô đều sẽ hạnh phúc. Nhưng cũng đúng như vậy, nếu như cô không nhìn thấy cậu, nếu như cậu không đoái hoài đến mình, cô sẽ cảm thấy mất mát, cảm thấy buồn bã.

Nếu nói những lời này chính là thích, vậy thì cô nghĩ rằng mình đúng là thích Lục Kinh Tà rồi.

Sau khi ngẫm nghĩ như thế, thoáng chốc cô thấy thoải mái hơn rất nhiều, cảm giác giống như xua tan mây mù nhìn thấy trời xanh vậy. Cô thích Lục Kinh Tà, chính là kiểu yêu thích giữa nam với nữ kia, chính là kiểu yêu thích muốn ở bên nhau ấy. Thật ra nếu nói thích, bản thân cô cũng không biết mình bắt đầu thích cậu từ khi nào, nhưng cô biết rằng cô không thể thiếu vắng cậu.

Khóe miệng Tống Kiều Kiều mang theo niềm vui, nhưng bỗng nhiên có một cảnh tượng phóng qua não bộ. Chính là bức ảnh trước đó trên di động của Phương Du Nhiên, vừa nhớ đến, cô bèn nghĩ tới rất nhiều thứ muôn hình vạn trạng. Cô biết rằng An Thâm thích Lục Kinh Tà, vừa nghĩ như vậy thì cả người cô đã bắt ổn rồi, cô cắn môi dưới, âm thầm mắng.

"Khốn nạn, lưu manh..."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ngọt ngào

Bởi vì hiện tại Lục Kinh Tà và An Thâm là hai tân sinh viên có độ đề tài khá cao, do đó bài viết về họ đã nhanh chóng lợi lên vị trí số một, bên dưới đây áp những bình luận, tất nhiên bàn tán kiểu nào cũng có.

Phương Du Nhiên ngược lên liền bắt gặp Tống Kiều Kiều đang cầm điện thoại thần thò, lo lắng hỏi: "Sùi cảo, cậu đang nghĩ gì vậy hả?"

Tống Kiều Kiều hoàn hồn, cô lắc đầu: "Không có gì."

Mấy người các cô vừa đi đến cửa lớp, nhìn thấy nhiều bạn học đang vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, Phương Du Nhiên tò mò hỏi: "Các cậu tính đi đâu thế?"

"Về ký túc xá."

"Về ký túc xá làm gì?"

"Sáng nay trong nhóm có thông báo, tiết đầu ngày hôm nay đổi thành tiết Anh Văn rồi. Buổi sáng bọn tớ đi gấp quá không để ý, giờ tới lớp mới nhìn thấy."

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau: "Anh... tiết Anh Văn?"

"Uhm, không nói nữa, tớ phải về lẹ mới được."

Các cô dõi theo bóng lưng của mấy người kia rồi liếc nhau một cái, bọn cô cũng đâu có để ý đến tin nhắn trong nhóm chứ, cũng chẳng biết tiết đầu sáng nay lại đổi thành Anh Văn!

Bốn người ngay lập tức xoay người quay về, bây giờ về lấy chắc vẫn còn kịp, mà sau khi xuống dưới lầu, trong đầu Tống Kiều Kiều bắt chợt tái hiện lại phân cảnh ngày hôm qua. Lúc này cô mới sực nhớ, tối hôm qua cô vốn dĩ không hề mang sách tiếng Anh về.

Thang Viên Viên thấy Tống Kiều Kiều không theo cùng: "Sùi cảo, đi mau nào."

"Các cậu về lấy đi nha, tớ vừa mới nhớ ra, sách tiếng Anh của tớ không có ở ký túc xá."

Tống Kiều Kiều nhanh chóng móc di động ra, mở Wechat, nhấn một tin cho Lục Kinh Tà.

_ Sách tiếng Anh của tớ đang chỗ cậu phải không?

Chưa đầy mấy giây, tin nhắn của Lục Kinh Tà đã gửi qua.

_ Uhm, ở đây.

_ Giờ cậu đang ở đâu? Tớ qua lấy?

Lục Kinh Tà bên đầu kia hơi nhường mảy, nhớ lại thời khóa biểu của cô một chút, hôm nay tiết Anh Văn của cô là vào buổi chiều, cậu còn đang nghĩ nếu cô muốn tìm mình đòi lại, cậu có thể nhân cơ hội ăn trưa với cô.

_ Nôn nóng như vậy vì sáng sớm muốn được ngắm tớ sao?

_ Cậu nghĩ nhiều rồi, thời khóa biểu hôm nay bị sửa, tiết đầu buổi sáng là tiết Anh Văn.

_ Bây giờ cậu đang ở đâu?

Lục Kinh Tà vừa trả lời tin nhắn vừa lôi một quyển sách từ balo phía sau ra.

Tổng Kiều Kiều nhất thời chưa hiểu, tin nhắn đã gửi qua.

_ Ngay lớp học dưới lầu của bọn tớ.

_ Ồ yên đợi tớ.

Trương Tri thấy Lục Kinh Tà cầm sách chạy nhanh ra khỏi lớp, vội gọi: "Lão Lục, phải vào học liền rồi mà cậu muốn đi đâu nữa?"

"Đi ra ngoài một chuyến."

"Đi làm gì hả?"

Tổng Kiều Kiều nhìn tin nhắn trên màn hình mà Lục Kinh Tà gửi đến. "Ồ yên đợi tớ" là ý gì chứ? Ý cậu ấy muốn giao đến tận nơi cho mình sao?

Có lẽ tầm mười phút sau, Tổng Kiều Kiều loáng thoáng nhìn thấy một bóng dáng cao gầy chạy về phía này. Cô nhìn kỹ một chút, không phải ai khác, đúng là Lục Kinh Tà rồi. Cô vô thức nghênh đón vài bước về phía cậu, trên khuôn mặt thanh tú mang theo chút ít mồ hôi, bờ môi đỏ thắm đang thờ gập hơi hé mở. Bỗng nhiên khoe miệng cậu cong lên với cô, đưa sách tiếng Anh trên tay cho cô: "Này."

Trái tim Tổng Kiều Kiều không nén được mà đập loạn "thình thịch --": "Cậu chạy một mạch sang đây ư?"

"Uhm, sợ cậu bị giáo viên điểm danh."

Mặt Tổng Kiều Kiều hơi phấp hờng, cô đưa tay ra nhận sách: "Cậu... cậu mau về đi, phải vào học rồi."

Nét cười trên khoe miệng Lục Kinh Tà hơi thích thú, cậu bước lại gần cô: "Tớ chạy một mạch đến đây để đưa sách cho cậu, không cho tớ một chút ngọt ngào nào sao?"

Tổng Kiều Kiều trở mặt đứng nhìn: "Ngọt... ngọt ngào?"

"Uhm, giống như tối qua."

Lần này hai má Tổng Kiều Kiều hoàn toàn đỏ ửng, lan thẳng ra mang tai.

Lục Kinh Tà nhìn đối phương đỏ ửng đến tận đôi tai be bé, bật cười giờ tay xoa đỉnh đầu cô: "Cô bé ngốc, vậy thôi tớ nhường, buổi trưa cùng ăn cơm với tớ."

"Hả?" Cô ngẩng đầu nhìn cậu.

Lục Kinh Tà thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi mù mịt, ý cười nơi khoe miệng càng nồng đậm: "Lẽ nào... cậu muốn cho tớ sự ngọt ngào của ngày hôm qua hơn?"

Ngực Tổng Kiều Kiều tê rần, cô duỗi tay đẩy cậu một cái: "Đừng có mà suy đoán, tớ lên lầu đây, cậu mau vào học đi."

Lục Kinh Tà cũng không trêu cô nữa, chiều chuộng mỉm cười: "Uhm, lên đi, tớ cũng đi đây."

"Được."

Lục Kinh Tà thật sự không kịp nữa, sau khi nói chuyện với Tổng Kiều Kiều xong thì quay người nhanh chóng rời đi.

Tổng Kiều Kiều nhìn bóng lưng thẳng tắp của cậu, nơi đáy lòng mập mờ ri ra chút ý nghĩ ngọt ngào. Cô cầm sách rồi mỉm cười xoay người đi, mà vừa xoay người đã bắt gặp ba người đứng cách đó không xa, nét cười trên mặt các cô ấy cô vô cùng quen thuộc.

"Mấy cậu..."

"Đừng nói nữa, đi, đi vào học trước đã." Chị cả Phương Du Nhiên khoác bả vai Tống Kiều Kiều, mấy chuyện kiểu này phải từ từ dò hỏi mới được.

Kết thúc hai tiết học buổi sáng, lúc nghỉ giữa giờ Phương Du Nhiên vỗ lấy cô: "Nói đi, thành thật sẽ được tha thứ, chống cự sẽ bị nghiêm trị."

"Chuyện này nói ra dài lắm."

"Vậy thì nói ngắn gọn thôi."

Thang Viên Viên và Tần Mẫn không nhịn được phì cười.

"Biểu cảm khi cậu xoay người lại bọn tớ đều thấy cả rồi, trông cậu cười ngọt thế kia? Nói thật xem các cậu là quan hệ gì?"

"Quan hệ bạn bè."

Về mặt Phương Du Nhiên méo mó: "Sùi cáo nhỏ, cậu cho rằng tớ ngốc sao? Lại là quan hệ bạn bè?"

"Thật sự là bạn bè." Tống Kiều Kiều nhìn vào ánh mắt Phương Du Nhiên lần nữa, lại chêm vào một câu: "Bây giờ vẫn là quan hệ bạn bè."

Tầm mắt Phương Du Nhiên lóe sáng, mặt Thang Viên Viên và Tần Mẫn cũng hứng thú: "Bây giờ? Vậy cũng là có cảm giác rồi, nhưng mà vẫn chưa chọc thủng lớp giấy ấy sao?"

Tống Kiều Kiều gật đầu: "Có lẽ vậy."

"Cậu thích cậu ấy à?"

Mặt Tống Kiều Kiều hơi nóng một chút: "Thích."

"Ha." Phương Du Nhiên ngay tức khắc ngân dài âm cuối, trêu: "Trước đó còn chối đây đấy với bọn tớ cơ mà."

"Không phải chối, trước kia nói đúng sự thật mà, và lại tớ cũng không chắc rốt cuộc cậu ấy có thích tớ hay không..."

Đôi mắt Phương Du Nhiên lóng lánh: "Đến bây giờ các cậu còn chưa chọc thủng lớp cửa sổ giấy này thì cậu cũng làm sao biết được tâm ý của cậu ấy hả?"

Mặt Tống Kiều Kiều lập tức lúng túng, cô vô thức liếm môi.

Mà một hành động nhỏ xíu này đã rơi vào tầm mắt của Phương Du Nhiên, cô ấy trở mặt, gờ tay che môi mình lại: "Cậu... các cậu..."

Hai người kia vừa nhìn thấy phản ứng này tức khắc đã hiểu ra, cả ba thoáng chốc đều có cùng hành động kinh ngạc. Tống Kiều Kiều bị ba cô ấy làm cho mặt đỏ bừng bừng, cô vươn tay ra gỡ tay của các cô ấy xuống: "Đừng như vậy mà."

Phương Du Nhiên vỗ vai cô một cái: "Sùi cáo nhỏ, cậu thế này là không được đâu."

"Hm?"

"Cậu ấy đã đối xử với cậu như vậy rồi, cậu nhất định phải hỏi cho ra lẽ, mối quan hệ của các cậu phải sáng tỏ công khai. Cậu không biết hiện tại có rất nhiều cô gái hy vọng có được cậu ấy sao?" Đặc biệt là hoa khôi khoa mỹ thuật hội họa, lúc này bức ảnh chụp hai người vẫn đang đặt trên diễn đàn của trường. Trước đó cô đã lướt một lượt, phía dưới lại còn có bình luận nịnh nọt nhan sắc cả hai, làm cô bức bối tính mắng người luôn.

"Đúng vậy, sùi cáo, tớ thấy Du Nhiên nói chí phải."

"Không sai!"

Lục Kinh Tả nhìn bộ dạng đối diện, cô đang vô thức chọc nhẹ đôi đũa vào thịt gà trong chén, sắc mặt có hơi ngơ ngẩn, tựa như đang thất thần, cũng không rõ đang nghĩ cái gì, cậu không khỏi dịu giọng hỏi: "Có phải không thích ăn mấy món này không?"

Tống Kiều Kiều phản ứng lại, cô lắc đầu: "Không phải."

"Vậy cậu đang nghĩ cái gì?"

Tống Kiều Kiều đang suy nghĩ về mấy lời đám Phương Du Nhiên nói với cô vào buổi sáng, nhưng lúc này cô phải nói với cậu ấy thế nào đây chứ, cô hơi lóng ngóng: "Không có gì."

Lục Kinh Tả thu sự chần chừ của cô vào đáy mắt, cậu mỉm môi: "Chuyện tối hôm ấy cậu rõ ràng còn nhớ, sao phải giả vờ như đã quên?"

Tổng Kiều Kiều cắn môi: "Vì... vì tớ không biết phải đối mặt với cậu thế nào."

"Sợ hãi?"

Tổng Kiều Kiều cụp mắt xuống, không chỉ vô cùng sợ hãi, còn có hoang mang rối rắm, lo lắng, khó chịu... Rất nhiều nỗi ưu tư phức tạp chồng chéo vào nhau khiến cô nảy sinh sự khủng hoảng ghê gớm, do đó cô gần như lựa chọn trốn tránh theo bản năng. Thật ra đoạn tình cảm này đối với cô mà nói không hề báo trước, ngay cả giờ đây cô cũng không biết lựa chọn này là đúng hay sai. Nếu bọn họ thật sự ở cạnh nhau, liệu mai này có chân thành ở cạnh nhau cả đời không? Lỡ tương lai phải xa nhau, sợ rằng đến cả bạn bè cũng chẳng thể làm nữa thì sao?

Nghĩ đến đây, cô không khỏi có chút buồn bã, cô ngẩng đầu yên lặng nhìn Lục Kinh Tả.

Lục Kinh Tả liếc mắt mà lại nhìn thấu được suy nghĩ trong thâm tâm cô. Chuyện này cậu cũng đã từng nghĩ qua rồi, nhưng cuối cùng lại chẳng thể cưỡng ép được ý nghĩ mãnh liệt muốn bên cạnh cô. Vừa mới tưởng tượng sau này cô thuộc về người con trai khác, trái tim cậu đau buốt khó chịu như bị mèo cào vậy. Nghĩ rồi cậu đứng lên đi về phía cô.

Tổng Kiều Kiều thấy cậu đến gần, trái tim quặn thắt, cô theo tiềm thức nắm chặt đôi đũa trong tay.

Lục Kinh Tả đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay vịn lấy bờ vai mỏng manh của cô, bắt cô đối mặt với chính mình.

"Nếu mỗi người đều ôm ấp suy nghĩ ấy, vậy có lẽ thế giới này sẽ chẳng có sự khởi đầu." Cậu nhìn vào đôi đồng tử của cô, nói một câu vô cùng nghiêm túc.

Mấy lời này khiến nội tâm Tổng Kiều Kiều khê rung động. Cho dù tình cảm như thế nào, cũng không một ai có thể biết trước được kết cục, nhưng nếu như không bắt đầu thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ có kết cục. Còn chưa đợi cô nghĩ xong, giọng Lục Kinh Tả lại lần nữa vang lên.

"Kiều Kiều, tớ thích cậu, thật sự rất thích cậu."

Não bộ Tổng Kiều Kiều nhất thời xuất hiện khoảng trống ngắn ngủi, cô dờ dẫm nhìn cậu: "Lục Kinh Tả..."

Lục Kinh Tả giờ ngón tay thon dài ra chặn môi cô lại, dịu dàng "suyt" một tiếng. Ánh mắt cậu nhìn cô xoáy sâu không tả nổi, tựa như hằng hà ngời sao khiến người khác mụ mị đắm chìm vậy: "Kiều Kiều, ban đầu tớ còn định đợi thêm chút nữa, cho cậu ít thời gian thư thả. Nhưng tối qua sau khi tớ mất kiểm soát, đến bây giờ tớ phát hiện ra tớ đợi không nổi nữa, đại học nhiều người xuất sắc như vậy, lỡ như giữa chừng cậu thích người khác thì tớ phải làm thế nào đây?"

"Kiều Kiều, tớ thừa nhận tớ ích kỷ. Tớ ích kỷ muốn bên cạnh cậu, muốn biến cậu trở thành của riêng mình, muốn nắm thật chặt tay cậu không cho cậu rời xa. Vậy... cậu có muốn cho tớ một cơ hội, làm bạn gái của tớ không?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.